

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 53

Dijous, 25 de setembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 38

Í N D E X

Salutació

als diputats Sr. Marcel Riera i Bou i Sr. Josep Rull i Andreu

Projecte de llei

de reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya

Designació

de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de la família i de la protecció dels infants

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general de comerç

Interpellació

al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya

Declaració institucional

sobre la decisió dels pobles escocès i gal·lès de dotar-se d'institucions d'autogovern

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges
a les autopistes catalanes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts.

1. Salutació als diputats Sr. Marcel Riera i Bou i Sr. Josep Rull i Andreu (10:05)

El president saluda els nous diputats del G. P. de Convergència i Unió, Sr. Marcel Riera i Bou i Sr. Josep Rull i Andreu, que substitueixen el Sr. Josep Lluís Vilaseca i Guasch i el Sr. Macià Alavedra i Moner, respectivament.

3537

2. Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya (Tram. 200-00029/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:07)

Presentació del Projecte: conseller de la Presidència.

3537

Esmenes a la totalitat

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot.

3538

— Esmena del G. Socialista (núm. 2, a la totalitat)

Torn a favor: Sra. Duch i Plana.

3540

Torn en contra conjunt: Sr. Mutjé i Pujol (CiU).

3543

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

3544

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

3545

Posició del G. P. Popular: Sr. Escartín i Sánchez.

3546

Votació (11:22): rebutjades per 39 vots a favor, 67 en contra i 8 abstencions.

3548

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 3)

El Sr. Bargalló i Valls n'anuncia la retirada en favor d'una esmena tècnica. Tot seguit fa la defensa de les esmenes núm. 15, 25, 27, 31 i 32.

3548

ARTICLE 1

APARTAT 1

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 4)

El Sr. Riera i Gassiot n'anuncia la retirada en favor d'una esmena tècnica. Tot seguit fa la defensa de l'esmena núm. 7

3549

— Esmena del G. Socialista (núm. 5)

La Sra. Duch i Plana n'anuncia la retirada en favor d'una esmena tècnica, juntament amb la de les esmenes núm. 8, 13, 14, 16 a 24, 30, 35 i 36. Tot seguit fa la defensa de les esmenes núm. 6, 9 a 12, 26, 29, 33 i 34.

3549

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 6)

Defensada abans (esmena núm. 5).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 7)

Defensada abans (esmena núm. 4).

ARTICLE 2

PARÀGRAF 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 8)

Retirada abans (esmena núm. 5).

LLETRA B

— Esmenes del G. Socialista (núm. 9 a 11)

Defensades abans (esmena núm. 5).

LLETRA E

— Esmena del G. Socialista (núm. 12)

Defensada abans (esmena núm. 5).

ARTICLE 3

APARTAT 2

— Esmenes del G. Socialista (núm. 13 i 14)

Retirades abans (esmena núm. 5).

ADDICIÓ DE NOUS APARTATS

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 15)

Defensada abans (esmena núm. 3).

ARTICLE 4

APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 16)

Retirada abans (esmena núm. 5).

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 17)

Retirada abans (esmena núm. 5).

APARTAT 3

— Esmena del G. Socialista (núm. 18)

Retirada abans (esmena núm. 5).

ARTICLE 5

— Esmena del G. Socialista (núm. 19)

Retirada abans (esmena núm. 5).

ARTICLE 6

APARTAT 1

— Esmena del G. Socialista (núm. 20)

Retirada abans (esmena núm. 5).

APARTAT 2

— Esmena del G. Socialista (núm. 21)

Retirada abans (esmena núm. 5).

APARTAT 3

— Esmena del G. Socialista (núm. 22)

Retirada abans (esmena núm. 5).

APARTAT 4

— Esmena del G. Socialista (núm. 23)

Retirada abans (esmena núm. 5).

ARTICLE 7

ARTICLE 8

— Esmena del G. Socialista (núm. 24)

Retirada abans (esmena núm. 5).

ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 25)

Defensada abans (esmena núm. 3).

— Esmena del G. Socialista (núm. 26)

Defensada abans (esmena núm. 5).

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27)

Defensada abans (esmena núm. 3).

DISPOSICIONS FINALS

PRIMERA I SEGONA

ADDICIÓ DE DISPOSICIONS ADDICIONALS

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 28)

Retirada després (esmena núm. 36).

— Esmena del G. Socialista (núm. 29)

Defensada abans (esmena núm. 5).

— Esmena del G. Socialista (núm. 30)

Retirada abans (esmena núm. 5).

ADDICIÓ DE DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 31 i 32)

Defensades abans (esmena núm. 3).

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

PARÀGRAF QUART

— Esmenes del G. Socialista (núm. 33 i 34)

Retirades abans (esmena núm. 5).

PARÀGRAF SISÈ

— Esmena del G. Socialista (núm. 35)

Retirada abans (esmena núm. 5).

TÍTOL DE LA LLEI

— Esmenes del G. Socialista (núm. 36)

*Retirada abans (esmena núm. 5).**El secretari primer llegeix el text de l'esmena tècnica.*

3550

Torn en contra conjunt: Sr. Jané i Bel (CiU).

3550

El Sr. Bargalló i Valls (ERC) intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 28.

3552

Votació de les esmenes núm. 6 i 7 (11:51): rebutjades per 42 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions. 3552

Votació de les esmenes núm. 9 a 12 (11:53): rebutjades per 45 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions. 3552

Votació de l'esmena núm. 15 (11:55): rebutjada per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. 3552

Votació de les esmenes núm. 25 i 26 (11:56): rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. 3552

Votació de l'esmena núm. 27 (11:57): rebutjada per 18 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions. 3552

Votació de l'esmena núm. 29 (11:59): rebutjada per 45 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions. 3553

Votació de l'esmena núm. 31 (12:01): rebutjada per 18 vots a favor, 70 en contra i 27 abstencions. 3553

Votació de l'esmena núm. 32 (12:02): rebutjada per 33 vots a favor, 66 en contra i 15 abstencions. 3553

Votació de les esmenes núm. 33 i 34 (12:03): rebutjades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció. 3553

— Text del Dictamen

Votació del text del Dictamen, amb la inclusió de l'esmena tècnica (12:04): aprovat per 71 vots a favor, 11 en contra i 33 abstencions. 3553

3. Designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (Tram. 284-00022/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (12:04)

El secretari primer llegeix els noms dels candidats proposats pel G. P. de Convergència i Unió. 3554

La Sra. Nadal i Aymerich (P) i el Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervenen per una qüestió d'ordre. 3554

Votació (12:10): són elegits el Sr. Ricard Batista i Noguera, el Sr. Ramon Parés i Farràs i el Sr. Josep Manuel Rueda i Torres per 96 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions. 3554

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental (Tram. 301-00052/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:11)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 3554

Resposta: conseller de Medi Ambient. 3556

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV). 3558

Contrarèplica: conseller de Medi Ambient. 3559

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la família i de la protecció dels infants (Tram. 301-00053/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (12:50)

Formulació: Sra. Barenys i Martorell (S). 3560

Resposta: consellera de Justícia. 3561

Rèplica: Sra. Barenys i Martorell (S). 3563

Contrarèplica: consellera de Justícia. 3564

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç (Tram. 300-00249/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (13:21)

Formulació: Sr. Ros i Casas (P). 3564

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 3566

Rèplica: Sr. Ros i Casas (P). 3567

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. 3568

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya (Tram. 300-00143/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (13:53)

Formulació: Sr. Ausàs i Coll (ERC). 3569

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 3570

Rèplica: Sr. Ausàs i Coll (ERC). 3571

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts.

— **8. Declaració institucional sobre la decisió dels pobles escocès i gal·lès de dotar-se d'institucions d'autogovern** (16:34)

El president llegeix el text de la declaració aprovat per la Mesa.

3573

— **9. Interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya** (Tram. 300-00203/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (16:35)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (M).

3573

Resposta: conseller de Governació.

3575

Rèplica: Sr. Morera i Tanyà (M).

3576

Contrarèplica: conseller de Governació.

3577

— Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt desè sigui substanciat a continuació del setè. S'aprova per assentiment.

3578

— **10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat** (Tram. 302-00110/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (17:03)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S).

3578

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

3579

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 4)

Torn a favor: Sr. Codina i Castillo, que proposa un text transaccional.

3580

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

3581

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

3581

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

3582

Posició del grup presentant: Sr. Carnicer i Vidal (S).

3583

Votació (17:34): aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

3583

— **11. Preguntes** (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (17:35)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de les declaracions fetes pel president del Govern de l'Estat relatives a la xiulada rebuda pel cantant Raimon en un acte contra la intolerància per cantar en català (Tram. 317-00327/05)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

3583

Resposta: president de la Generalitat.

3583

Repregunta: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

3583

Segona resposta: president de la Generalitat.

3584

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si creu que encara és possible l'encaix de Catalunya dintre l'Estat, vistes les darreres mostres d'intolerància i d'anticatalanisme (Tram. 317-00331/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M).

3584

Resposta: president de la Generalitat.

3584

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M).

3585

Segona resposta: president de la Generalitat.

3585

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de les propostes de trencament del sistema d'assegurança únic sanitari (Tram. 317-00332/05)

Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

3585

Resposta: president de la Generalitat.

3586

Repregunta: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV).

3586

Segona resposta: president de la Generalitat.

3586

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'evolució de les exportacions catalanes (Tram. 317-00335/05)

Formulació: Sr. Pont i Puntigam (CiU).

3587

Resposta: president de la Generalitat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible fallida del sistema d'assegurança única i pública de la sanitat (Tram. 31700338-/05)

Formulació: Sra. Figueras i Siñol (S).

3587

Resposta: president de la Generalitat.

3588

Repregunta: Sra. Figueras i Siñol (S).

3588

Segona resposta: president de la Generalitat.

3588

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius que determinaran l'acció del Govern a partir de la recent remodelació (Tram. 317-00342/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

3589

Resposta: president de la Generalitat.

3589

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

3589

Segona resposta: president de la Generalitat.

3589

— Preguntes al Consell Executiu sobre l'oferta pública d'ocupació prevista per a l'any 1997 (Tram. 310-00256/05), sobre el percentatge de places de promoció interna previstes en les convocatòries als diferents cossos de l'Administració de la Generalitat per al 1997 (Tram. 310-00257/05), sobre el tractament previst per als funcionaris interins en les convocatòries per als diferents cossos de l'Administració de la Generalitat per al 1997 (Tram. 310-00258/05) i sobre la composició dels tribunals qualificadors dels exercicis corresponents a les convocatòries dels diferents cossos de l'Administració de la Generalitat per al 1997 (Tram. 310-00259/05)

Formulació: Sr. Mir i Bagó (S).

3590

Resposta: conseller de la Presidència.

3591

Repregunta: Sr. Mir i Bagó (S).

3591

Segona resposta: conseller de la Presidència.

3592

— Preguntes al Consell Executiu sobre les despeses per a activitats privades de la senyora Ferrusola en el viatge del president de la Generalitat a Guatemala i a Mèxic (Tram. 310-00261/05), sobre els criteris d'organització dels viatges oficials del president de la Generalitat (Tram. 310-00262/05) i sobre qui s'ha fet càrrec de les despeses de la Sra. Ferrusola en les seves activitats privades en el viatge del president de la Generalitat a Costa Rica i Guatemala (Tram. 310-00263/05)

El Sr. Guillot i Miravet (IC-EV) n'anuncia la retirada.

3592

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a resoldre les molèsties que provoquen alguns locals públics del complex Maremàgnum, del port de Barcelona, als veïns de la Barceloneta i als visitants (Tram. 310-00272/05)

El president n'anuncia la retirada.

3592

— Pregunta al Consell Executiu sobre si preveu situar cap servei territorial de la Generalitat a Reus (Baix Camp) (Tram. 310-277/05)

El president n'anuncia el decaïment.

3592

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Govern de la Generalitat no té previst presentar-se com a part coadjuvant en els recursos d'inconstitucionalitat presentats contra el nou model de finançament autonòmic (Tram. 310-00285/05)

Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

3593

Resposta: conseller de la Presidència.

3593

Repregunta: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

3593

Segona resposta: conseller de la Presidència.

3594

— Preguntes al Consell Executiu sobre la informació que hi ha respecte a les xarxes dedicades al tràfic clandestí de treballadors estrangers (Tram. 310-00287/05) i sobre les xarxes o màfies dedicades al tràfic clandestí de treballadors estrangers a Catalunya (Tram. 310-00288/05)

Formulació: Sr. Oliart i Pons (S).

3594

Resposta: conseller de Governació.

3594

Repregunta: Sr. Oliart i Pons (S).

3595

Segona resposta: conseller de Governació.

3595

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya (Tram. 302-00108/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (18:45)

<i>Presentació:</i> Sr. Francàs i Porti (P), el qual anuncia la retirada del punt núm. 3.	3596
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 7)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Sanabra i Villaroya.	3598
— Esmena del G. Socialista (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Cadevall i Soler.	3599
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	3601
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	3601
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	3602
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Francàs i Porti (P), el qual anuncia que accepta les esmenes núm. 1 a 6 del G. P. de Convergència i Unió i rebutja la núm. 1 del G. Socialista i la núm. 7 de Convergència i Unió.	3602
<i>Votació dels punts 1, 2 i 4 a 7 (19:34):</i> aprovats per 62 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.	3603
<i>Votació del punt 8 (19:35):</i> rebutjat per 14 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció.	3603

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional (Tram. 302-00109/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (19:36)

<i>Presentació:</i> Sr. Rañé i Blasco (S).	3603
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	3605
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	3605
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	3605
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	3606
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Millo i Rocher.	3607
<i>Votació (20:08):</i> rebutjada per 38 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	3608

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes (Tram. 302-00111/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (20:09)

<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Presentació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	3609
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3610
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	3611
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	3612
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Manuel Nadal i Farreras.	3613
<i>La Sra. Montserrat i Culleré (P) intervé per contradiccions.</i>	3614
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Iglesias i Sala.	3615
<i>Votació dels punts 1, 2 i primera part del 3 (20:55):</i> rebutjats per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.	3616
<i>Votació de la segona part del punt 3 (20:56):</i> rebutjada per 17 vots a favor, 57 en contra i 17 abstencions.	3616

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial (Tram. 302-00112) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (20:57)

<i>Presentació:</i> Sr. Sans i Pairutó (S).	3616
— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 3)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.	3617
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	3619
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	3619
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	3619
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Jané i Bel.	3620
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Sans i Pairutó (S), el qual accepta les esmenes presentades.	3620
<i>Votació (21:28):</i> rebutjada per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.	3621

La sessió s'aixeca a dos quarts de deu del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 38

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i tercer i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya. Tram. 200-00029/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. Tram. 284-00022/05. Grups parlamentaris. Designació.

3. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental. Tram. 301-00052/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de la família i de la protecció dels infants. Tram. 301-00053/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç. Tram. 300-00249/05. Sr. Víctor Ros i Casas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya. Tram. 300-00143/05. Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya. Tram. 300-00203/05. Sr. Salvador Morera i Tanyà, del Grup Mixt. Substanciació.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya. Tram. 302-00108/05. Sr. Josep Maria Francàs i Porti, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional. Tram. 302-00109/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat. Tram. 302-00110/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes. Tram. 302-00111/05. Sr. Jordi Portabella i Calvete, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial. Tram. 302-00112/05. Sr. Martí Sans i Pairutó, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Salutació als diputats Sr. Marcel Riera i Bou i Sr. Josep Rull i Andreu

Abans de començar formalment la sessió, permetin-me que els dirigeixi unes breus paraules. Avui celebrem el primer Ple d'un nou període de sessions, i els voldria encoratjar des d'aquí a seguir treballant, com han fet fins ara, a fi que aquest nou període de sessions tingui una gran i profitosa activitat parlamentària. Vull dirigir una cordial salutació als nous diputats del Grup de Convergència i Unió: l'illustre senyor Marcel Riera i Bou, que substitueix l'illustre senyor Josep Lluís Vilaseca i Guasch, per renúncia, i l'illustre senyor Josep Rull i Andreu, que substitueix, també per renúncia, l'illustre senyor Macià Alavedra i Moner.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una estona, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda a les sis.

Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. D'acord amb l'article 101 del Reglament, es comença el debat. Pot prendre la paraula el conseller per tal de presentar el Projecte de llei. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, honorable senyor Xavier Trias, per un temps màxim de quinze minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Govern em plau presentar davant d'aquesta cambra el Projecte de llei de reconeixement de la Universitat Internacional de Catalunya. Es tracta d'un projecte de llei que, tot i els esforços portats a terme pel Grup Parlamentari que dona suport al Govern en el sentit de cercar el màxim consens possible, no ha obtingut el grau d'acord que s'ha aconseguit en la tramitació parlamentària d'altres lleis de reconeixement

d'universitats aprovades per aquest Parlament. No hi ha dubte, doncs, que més enllà de la denominació de la Universitat han aflorat fins al moment actual de manera manifesta discrepàncies polítiques i ideològiques de fons que no han fet possible l'entesa a què vàrem arribar i va permetre, per exemple, l'aprovació de la darrera llei de reconeixement d'una universitat el passat 21 de maig, tal com ho demostra el fet que es mantinguin trenta-dues esmenes reservades per defensar en aquest Ple.

Dit això, voldria fer referència als principals eixos i fonaments sobre els quals recolza aquest Projecte de llei. Catalunya s'ha anat fent i progressant al llarg de la història en base a la seva identitat cultural –particularment la seva llengua–, a la capacitat d'iniciativa de la seva gent, a la voluntat d'obertura i d'integració social i de projecció al món. Tots aquests valors tenen, sens dubte, les seves arrels en la bona formació i el seu camp de conreu, el seu àmbit de desenvolupament, en la universitat. Per això el Govern, des que fa deu anys va assumir la plena responsabilitat en matèria d'universitats, ha estat i és especialment sensible a tot el que fa referència a la vida universitària i ha procurat, dins les seves possibilitats, potenciar-la al màxim des del punt de vista de la seva activitat docent i de recerca, així com de les seves infraestructures.

Aquesta cambra ha tingut un ampli coneixement d'aquest esforç en diverses compareixences i en una de meua prou recent, en el darrer període de sessions, i n'ha estat també protagonista principal amb l'aprovació i reconeixement de set noves universitats. Així, Catalunya compta avui amb un desplegament universitari com mai havia tingut, amb una diversificació de l'oferta i una distribució en l'àmbit geogràfic que són elements d'equilibri cultural i territorial i font de dinamisme social. La societat de finals del segle XX descansa, entre d'altres pilars, en el reconeixement de la pluralitat que exigeix el respecte i el suport a les iniciatives sorgides de la societat civil, que han estat materialitzades en normes de dret positiu. Aquest suport i aquesta potenciació de la iniciativa de la societat civil són avui principis compartits per la majoria de les forces polítiques.

En aquest sentit, l'article 27 de la Constitució espanyola reconeix la llibertat d'ensenyament, que inclou, entre d'altres, la llibertat de creació de centres docents dins el respecte als principis constitucionals. Aquest dret constitucional ha tingut la seva traducció normativa pel que fa a l'ensenyament universitari en la Llei 11/1983, de 25 d'agost, de reforma universitària, i a Catalunya en la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de coordinació universitària i de creació de consells socials.

L'article 58 de la Llei de reforma universitària estableix que són universitats privades aquelles que han estat reconegudes per llei de l'assemblea legislativa de la comunitat autònoma on s'han d'ubicar, i concreta que per al seu reconeixement caldrà que reuneixin els requisits relatius al nombre de centres i a les exigències materials i de personal mínims que fixi el Govern. Aquests requisits mínims, que han estat determinats pel Reial decret 557/1991, de 12 d'abril, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris, han

estat comprovats per l'Administració en el moment de tramitar aquest Projecte de llei de reconeixement en aquesta cambra.

En conseqüència, i d'acord amb el que es contempla en aquest Projecte de llei, la nova universitat podrà impartir inicialment els estudis conduents a les llicenciatures de Dret, de Ciències Polítiques i d'Administració, d'Odontologia, d'Humanitats, de Periodisme, segon cicle, d'Administració i Direcció d'Empreses i d'Arquitectura, i podrà impartir també els estudis conduents a les diplomatures de Gestió i Administració Pública i d'Infermeria. Cal assenyalar, a més, que aquesta nova oferta universitària, en ser de naturalesa privada, no ha de representar, pel que fa al finançament de la despesa corrent i de les inversions, cap càrrega per als pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

D'altra banda, en les consultes no vinculants fetes al Consell Interuniversitari de Catalunya i al Consejo de Universidades, es plantejaren de manera unànime greus reserves al nom proposat per la institució promotora, en entendre que era contrari a l'esperit de la comunitat universitària catalana la utilització del terme «lliure» per singularitzar una universitat, ja que totes les universitats s'inspiren en el principi de llibertat, i així ho recullen els seus estatuts. Aquestes reserves foren comunicades als promotors, els quals les varen atendre en el període de tramitació del Projecte de llei en aquesta cambra, i això ho van notificar al Govern de la Generalitat i al Parlament de Catalunya, segons consta publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament*.

Per tot això, i des del respecte més absolut per les divergències manifestades durant la present tramitació parlamentària, espero, senyores i senyors diputats, que amb el vot majoritari d'aquesta cambra favorable a aquest Projecte de llei contribuïran a obrir noves vies que enforteixin la formació, el progrés científic i tècnic del país i que facin possible, doncs, millorar els nivells de coneixement i les aptituds dels nostres ciutadans, la qual cosa, en el context de creixent competitivitat en què ens trobem immersos, esdevé uns dels reptes bàsics i un element condicionant de la millora del benestar dels homes i dones de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Per part de la Comissió es presenta el Dictamen? (*Pausa.*) Si no hi ha presentació del Dictamen, començarem el debat, i passarem en primer lloc a la discussió de les esmenes. Hi ha presentades dues esmenes a la totalitat, una pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i l'altra pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 102 del Reglament, es passa al debat d'aquestes esmenes. Per defensar la del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ben retrobats tots. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat una esme-

na a la totalitat al Projecte de llei de reconeixement de la Universitat *Lliure* de Catalunya, tal com consta així en l'ordre del dia que ens ha estat lliurat. Es tracta d'un projecte d'universitat privada que promou el Patronat de la Fundació Familiar Catalana i que s'acull al marc normatiu d'àmbit català i d'àmbit estatal, marc que no discutim.

La nostra oposició, modesta però ferma, recolza exclusivament en el fet que dissentim de la valoració universitària del projecte. Insisteixo en aquest punt perquè ens ha sorprès la reiterada negació dels promotors del projecte d'una qüestió que per nosaltres no té res a veure amb el sentit del nostre vot. Ens han dit una vegada i una altra: «No, no és veritat la nostra pertinença o la pertinença de la Universitat a l'àmbit d'actuació de la congregació religiosa de l'Opus Dei.» Valedors fidels de la Constitució espanyola de 1978, ens sabem ciutadans laics, i no voldríem que es repetissin mai polèmiques, debats o confrontacions per qüestions religioses de cap mena. Si he alludit, per tant, a l'Opus Dei, ha estat per esbandir dubtes, suggerits per alguns dels que donen suport al nou projecte universitari, sobre el nostre capteniment.

La lectura de la Memòria justificativa de l'avantprojecte de llei de reconeixement de la Universitat *Lliure* de Catalunya, que ens va lliurar la Direcció General d'Universitats, ens ha ajudat a formular el nostre posicionament. Per exemple, estem en contra d'una de les afirmacions inicials de la Memòria, la justificació de l'oportunitat del projecte, quan la basa en la creixent demanda de formació universitària, i l'evolució que es preveu d'aquesta demanda fa preveure la necessitat de nous centres universitaris. Aquesta, en tot cas, és una afirmació que pot tenir una doble lectura; si això és així, hauran de variar substancialment els recursos públics per a les universitats públiques catalanes, per raons d'estricta responsabilitat social i política. No és aquest, però, el raonament habitual del Govern de la Generalitat, i no únicament per falta de recursos. Ens agradaria que la persona encarregada de contradir-me ens digués si la Direcció General d'Universitats avala la tesi exposada en la Memòria, i, per tant, si obrarà en conseqüència, en la presentació dels pressupostos per al 98.

Les raons del nostre «no», les resumim així: no creiem que sigui un projecte necessari en l'actual mapa universitari català; no respon amb prou garanties al concepte d'universitat en aspectes tan bàsics com la dedicació a la recerca; no advertim prou garanties per a qüestions tan fonamentals com la llibertat de càtedra; estem en contra dels mètodes usats en la presentació pública d'aquest projecte privat, abans, en tot cas, de ser aprovat per aquest Parlament.

Hem estat tothora defensors de l'ensenyament públic en tots els seus nivells. Això, però, no ens ha impedit, en ocasions anteriors –hi alludia el senyor conseller–, el reconeixement tant d'aportacions d'un gruix inqüestionable d'estudis d'alt nivell tècnic com d'aportacions de reequilibri territorial, mitjançant la implantació d'estudis universitaris adscrits prèviament a d'altres universitats públiques i amb voluntat pública, però que en aquest moment s'havien d'estructurar com a universi-

tats privades. En el Projecte que se'ns presenta avui no hem sabut trobar-hi cap d'aquests elements.

Per tal de formular el nostre «no» a la proposta legislativa que avui se'ns presenta, recomanaria a totes les diputades i a tots els diputats la lectura de l'informe del plenari del Consell Interuniversitari, reunit en Ple pel Comissionat d'Universitats i Recerca, del propassat 11 de març d'enguany. Deia el senyor conseller... –és veritat que no és un informe vinculant; de tota manera, em penso que és un informe prou suggeridor, que aporta prou suggeriments com per ser tingut en compte a l'hora de determinar el vot. Hi ha una expressió inicial: «Nogensmenys caldrà que, si és el cas, prèviament a la tramitació del Projecte de llei de reconeixement, la Comissió de Seguiment de l'Hospital General de Catalunya doni la conformitat definitiva pel que fa a la cessió dels espais necessaris per acollir les titulacions d'odontologia i d'infermeria.» Com que en un altre àmbit de la vida d'aquest Parlament hem parlat sovint de l'Hospital General de Catalunya, només demanaríem aquí que se'ns digués si aquesta proposta del Consell Interuniversitari ha estat escrupolosament acomplerta en el moment d'arribar aquí aquest Projecte.

En un altre ordre de coses, el Ple del Consell, d'acord amb el que preveu l'article 2, lletra g, de la Llei 26/1984, de coordinació universitària i de creació dels consells socials, eleva al Ple del Consell Universitari de Catalunya les consideracions següents: «a) Es considera» –això són paraules del Consell Interuniversitari– «contrària a l'esperit de la comunitat universitària la utilització del terme «lliure» per singularitzar una universitat, ja que totes les universitats s'inspiren en el principi de llibertat, i així ho recullen els seus estatuts.» Aquest punt sabem que quedarà resolt; per tant, no hi insisteixo.

«b) Es considera que la dimensió de la universitat hauria de tenir en compte l'evolució demogràfica dels joves en edat d'entrar a la universitat per evitar una sobreoferta en l'àmbit de l'ensenyament superior.

«c) Els mitjans i els recursos que la Memòria presenta i que preveu destinar a la recerca es consideren inferiors als necessaris per a assolir els objectius que fixa la Memòria.

«d) Es considera convenient que si es tramita la Llei de reconeixement, aquesta expliciti que l'Administració no finançarà el funcionament d'aquesta Universitat ni en despesa corrent ni en inversions.»

Més significatives són encara algunes de les consideracions particulars, per exemple, la signada pels representants de la Universitat de Barcelona, senyor Antoni Caparrós, senyors Josep Maria Puig-Salellas, Enric Canela i Campos, Josep Maria Pons i Rafols. Diuen: «Es considera necessari que els estatuts de la Universitat respectin i garanteixin la llibertat acadèmica en els termes que resulten de l'article 11, lletra a, del Reial decret 557/1991, de 12 d'abril. Es veu amb preocupació» –hi insisteixen encara– «que la programació de titulacions i de la conseqüent oferta de places afecti la programació del sistema universitari públic català. Així, l'oferta de titulacions i places de caràcter privat pot temptar l'Administració a reduir les places o a no pro-

gramar determinades titulacions previstes en la programació universitària pública, en un moment d'evident restricció pressupostària general.»

Pel que fa als representants de la Universitat Autònoma de Barcelona, senyors Carles Solà, Julià Cufí i Antoni Tulla: «En relació amb el punt 3.1 de l'ordre del dia de la sessió del plenari del Consell Interuniversitari de Catalunya de l'11 de març d'enguany, referent al reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya, i atès que discrepem de l'acord que es va prendre, formulem, dins el termini establert a l'efecte, el vot particular que tot seguit s'indica per tal que, de conformitat amb el que s'estableix, s'incorpori a l'acta corresponent d'aquesta sessió.» I diu així: «La Universitat Autònoma de Barcelona vol deixar constància de la seva oposició al reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya pels motius següents: no hi ha necessitat de cap universitat de Catalunya nova, ni pública ni privada, i la creació de la Universitat Lliure de Catalunya comportaria, en tot cas, una utilització dels recursos humans i econòmics del nostre país menys satisfactòria que l'actual de cara a una millora dels serveis públics d'ensenyament i recerca. El model que es proposa s'allunya del d'una institució en la qual entre el 30% i el 50% dels recursos s'han de dirigir cap a la investigació per garantir una docència de qualitat i promoure també una bona recerca; que hi hagi «universitats» —entre cometes la paraula «universitats»— «on la investigació sigui subsidiària i els ensenyaments tendeixin a ser una simple transmissió de coneixements com en una» —també entre cometes— «acadèmia superior» difícilment pot comportar cap avenç positiu per al sistema universitari. No hi ha» —continuen els responsables de la Universitat Autònoma de Barcelona— «cap justificació perquè es pugui autoritzar el reconeixement d'una universitat privada amb estudis de medicina, ni a curt ni a mitjà termini, si es mantenen els criteris dels responsables de sanitat al nostre país sobre les necessitats de llicenciats en medicina i no s'autoritza les universitats públiques a augmentar la seva oferta de places de primer curs en medicina; no es pot acceptar que des de cap servei públic es faci una oferta de places per a futurs metges.»

De la Universitat Politècnica de Catalunya voldria fer meua la consideració del professor Guillermo Lusa: «L'ensenyament de les professions intel·lectuals, l'avenç del coneixement científic i l'extensió de la cultura són les tres funcions bàsiques de la institució universitària, però l'existència d'un servei públic universitari extens, obert, assequible i de qualitat constitueix, a més, un mecanisme d'atenuació de les desigualtats socials de naixement i de fortuna, contribuint a l'establiment d'una societat més il·lustrada i més justa.» Continua el professor Lusa: «Quan el servei públic universitari està suficientment dotat per a atendre adequadament les demandes de la ciutadania, l'aparició d'universitats privades mai no pot ser motiu d'inquietud, però, lamentablement, aquest no és el cas en què es troba Catalunya ara i avui; les universitats públiques no són capaces de satisfer completament la demanda social. Una part d'aquesta es veu obligada a desviar-se cap a centres adscrits o cap a universitats privades on majoritàriament les taxes són notablement superiors a les dels centres públics; el refugi en aquestes universitats priva-

des és, de totes maneres, considerat com un mal menor per part dels qui no tenen cabuda en el sistema públic. L'existència de les universitats privades es converteix així en un element d'emascament de les insuficiències del servei universitari públic.»

També els estudiants, representats en el Consell Interuniversitari, manifesten la seva oposició al projecte. Dic només tres o quatre fragments del que diuen els estudiants: «Nosaltres, que representem els estudiants de les universitats que haurien de ser l'única preocupació del Govern, no podem valorar de forma positiva la creació d'aquesta Universitat pel reconeixement que porta implícit d'insatisfacció d'una part de la societat amb el propi sistema públic. Per tant, cal que la millora del sistema universitari públic sigui una prioritat de l'Administració.» En un altre moment: «No sembla adient la proliferació de petites universitats privades perquè el rètol d'«universitat» té un contingut prou important com per no incloure-hi el que podem anomenar «estudis acadèmics superiors».» Encara un altre paràgraf: «Temem que aquesta nova Universitat es serveixi de professorat que s'ha format i que actualment està treballant en les nostres universitats, i això comportarà que, els costos d'aquest personal, els suportarà la universitat pública, i bona part dels beneficis aniran a la privada.» I encara: «A més d'això, la proliferació de petites universitats privades deixa entreveure que a Catalunya no existeix una veritable programació dels estudis universitaris perquè les previsions realitzades perden valor en el moment de fer les planificacions, atès que canvien el nombre de places que s'ofereixen en determinats estudis. El fet que aparegui una universitat privada no hauria d'alterar la planificació pública, i aquesta no ha de deixar mai que un determinat ensenyament només estigui en una universitat privada. Sota cap concepte les universitats privades han de suplir els dèficits de les públiques, ja sigui en nombre de places o bé en oferta de nous ensenyaments. Aquesta responsabilitat correspon únicament a l'Administració.»

Crec que, fent meves aquestes consideracions, incloses, ho repeteixo, en el material que ens lliura el Consell Interuniversitari de Catalunya, explico a bastament per què el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, votarà negativament a la proposta de creació d'aquesta Universitat Lliure de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ben retrobats, com deia el company Ignasi Riera, després de les vacances. En el punt de l'ordre del dia del debat plenari penso que és pertinent recordar algunes fites de la història universitària contemporània de Catalunya. La vindicació d'una universitat catalana autò-

noma fou l'eix comú del Primer Congrés Universitari Català, el 1903, o el 1918 del Segon, on tingueren intervencions destacades Octavi Saltor i Francesc Layret. La Universitat Autònoma, creada el 1933, no aconseguí superar la discriminació social imperant en l'ensenyament. L'educació superior responia aleshores a una lògica elitista.

Entre el 1975 i el 78 se celebrà el Tercer Congrés Universitari Català, amb una inequívoca defensa d'una universitat científica, catalana i democràtica, ja en el procés de conversió de la universitat en una universitat de masses.

El 1983 el Govern socialista promou la Llei de reforma universitària per regular els estudis d'acord amb la Constitució democràtica i amb l'Estat de les autonomies. La LRU, malgrat les limitacions que pugui tenir després de catorze anys i que en fan urgent la reforma, ha possibilitat la modernització i el creixement de les universitats. La LRU definia la universitat com un servei públic i preveia el reconeixement d'universitats privades.

Per definir unes condicions mínimes remetia a un decret bàsic, que no va ser aprovat fins al 1991, promulgat no pas per por de la llibertat, sinó per prevenció de privilegis. La universitat resta definida com un servei públic en el camp de la docència, l'estudi i la recerca. Els socialistes pensem que l'eix vertebrador d'aquest servei han de ser les universitats públiques, que poden garantir millor la qualitat d'oportunitats, la qualitat de l'ensenyament superior i la recerca bàsica i aplicada.

Amb el traspàs de les competències universitàries al Govern de Catalunya, especialment del 1988 ençà, hem viscut un increment substancial en les taxes d'escolarització superior gràcies a l'increment d'universitats, un esforç en la despesa pública corrent i inversora i, com a conseqüència, una modificació profunda en el nivell educatiu de la població ocupada.

Per tal d'avançar en les funcions de la universitat del futur –més que lògiques–, expansives del Mapa universitari, cal que en el marc del nostre autogovern es concreti una aposta decidida en l'adaptació als canvis, mitjançant la diversificació del sistema i al voltant de quatre grans conceptes –autonomia, planificació, finançament i avaluació–, sobre la base d'una constatació bàsica: intentar superar la distància amb els països de l'entorn en l'esforç financer en educació superior.

En el cas del reconeixement de la dita Universitat Lliure de Catalunya que avui debat el Ple del Parlament, és clar que es tracta d'una iniciativa del tot respectable, tot i algunes irregularitats en el seu procés: estudiants clandestins de medicina; fracàs del projecte de llicenciatura en Medicina; fracàs en l'establiment a les terres de l'Ebre, anuncis de dubtosa legalitat abans d'iniciar-se el tràmit parlamentari de reconeixement... Tot plegat, potser, perquè al Govern de Convergència i Unió li ha estat molt difícil resistir-se a determinades pressions i ha acabat cedint, àdhuc deixant en un segon pla els requeriments acadèmics de qualitat en l'ensenyament i la recerca que són exigibles a una institució que vulgui denominar-se «universitat».

El Grup Socialista al Parlament de Catalunya hauria volgut, en el marc de la regulació que li és d'aplicació, hauria volgut haver pogut donar suport a la creació de la tercera universitat privada a Catalunya; diverses raons –que ara passo a exposar– han motivat la presentació d'una esmena a la totalitat de retorn del Projecte al Govern. Els motius que justifiquen l'esmena a la totalitat del Grup Socialista són vuit: denominació, centres i titulacions, finançament, llibertat de càtedra, canvi d'escenari, incompliment de la legislació sobre universitats privades, recerca i, finalment, dues consideracions de caràcter institucional.

Denominació. L'informe del Consell Interuniversitari de Catalunya, aprovat per assentiment l'11 de març del 97, afirma que «es considera contrari a l'esperit de la comunitat universitària catalana la utilització del terme «lliure» per singularitzar una universitat, ja que totes les universitats s'inspiren en el principi de llibertat, i així ho recullen els seus estatuts».

Segona motivació: centres i titulacions. Els informes dels òrgans de programació universitària de Catalunya, abans esmentats, i del Consejo de Universidades del 3 de juny del 97 han realitzat les següents manifestacions: «Es considera que la dimensió de la Universitat hauria de tenir en compte l'evolució demogràfica dels joves en edat d'entrar a la universitat, per evitar una sobreoferta en l'àmbit de l'ensenyament superior.» Si això és així..., si no és que, tot i els estudis de demanda existents, finalment, el determinant dels promotors d'aquesta nova universitat hagin estat allò que s'expressa en la pàgina 18 de la Memòria, on s'indica que l'opció de nombre de centres i titulacions es decideix també per afinitat amb les intencions de les persones i de la institució promotora. El Consejo de Universidades també considera pertinent afirmar que existeix, en la Memòria que acompanya el projecte, «una sobredimensió de las previsiones de demanda». L'article 4 del Reial decret 557/91, de reconeixement d'universitats privades, planteja que, en la creació d'universitats, es tindran en compte les necessitats generals de programació de l'ensenyament en el nivell superior. No considerem que aquestes «necessitats generals de programació» s'hagin tingut prou en compte.

Tercera motivació: finançament. «Es considera convenient que, si es tramita la llei de reconeixement, aquesta expliciti que l'Administració no finançarà el finançament d'aquesta Universitat ni en despesa corrent ni en inversions», afirmava el Consell Interuniversitari de Catalunya. El Projecte només recull, en el preàmbul, que aquesta nova oferta no ha de representar, pel que fa al seu finançament bàsic, cap càrrec als pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Pel Grup Socialista existeixen interrogants entorn de la valoració de la viabilitat econòmica del projecte. Els estudis econòmics que s'aporten no corresponen a l'escenari final de reconeixement de la Universitat Lliure, la qual cosa incrementa els recels de la comunitat universitària pel que fa a la transferència de recursos públics per al seu sosteniment, tot i els compromisos tanmateix preceptius dels promotors a mantenir els centres. Simplement afirmar que «reconèixer» és diferent de «sostenir».

Un quart aspecte es refereix a la llibertat de càtedra. L'article 11, apartat a, del mateix Reial decret fixa, com a requisit específic de les universitats privades, que cal assegurar que les normes d'organització i funcionament de la Universitat siguin conformes als principis constitucionals, i respectin i garanteixin de forma plena i efectiva el principi de llibertat acadèmica, que es manifesta en les llibertats de càtedra, de recerca i d'estudi. En aquest punt, cal fer notar que la Memòria estableix, com a tret identificador de la dita Universitat Lliure, que «les veritats i els valors transcendents sobre l'home i de les realitats materials, tal com són il·luminats pel pensament cristià, constitueixen una fonamentació vàlida i essencial del saber humà, que no coarta ni s'oposa a la recerca rigorosa de les altres veritats». És més, la concreció dels criteris bàsics de l'ideari de la Universitat Lliure implica un altre tret singular: la Universitat proclama i garanteix la llibertat de càtedra i la llibertat d'investigació; ara bé –afegeix– «el bon enteniment d'aquestes llibertats s'acompanya del respecte a la veritat i a la dignitat de les persones, i del lleial compliment de les obligacions contractuals».

Una altra raó que motiva la nostra esmena a la totalitat és el que em permeto denominar «canvi d'escenari». El procés de reconeixement ha estat significativament tortuós, ja que el Consell Interuniversitari informà sobre quinze titulacions, el març; el Consejo de Universidades i el Comissionat d'Universitats i Recerca emeteren informes sobre tretze ensenyaments, el maig; i ara, en el Projecte de llei de reconeixement n'hi consten nou. Aquesta circumstància afecta d'una manera substancial la tramitació. Per nosaltres, la Memòria obeeix a un altre estadi del projecte, pel que fa a ensenyaments, titulacions, personal, instal·lacions, normes de funcionament i règim econòmic. El pressupost s'ha confegit a partir d'un model integral que no ha incorporat la disminució de la dimensió del projecte, fet que planteja seriosos dubtes en relació amb la viabilitat econòmica de la Universitat, ja que l'estudi econòmic i el pressupost responen a un altre escenari. Més si tenim en compte les reserves que l'informe tècnic de la Direcció General d'Universitats ja plantejava en afirmar: «Pel que fa al pressupost d'ingressos, els promotors de la Universitat els imputen tots a aquells provinents de les matrícules satisfetes pels estudiants», i afegia: «Cal destacar que el percentatge d'alumnes repetidors i d'abandonaments previstos pels promotors de la Universitat com a variable integrada del model són sensiblement inferiors als que utilitza la Direcció General d'Universitats per finançar els mateixos estudis en una universitat pública; com a conseqüència» –deia la Direcció General d'Universitats–, «els promotors estimen un nombre de titulats molt satisfactori en relació amb el nombre d'alumnes de nou ingrés pel mateix estudi.»

Malgrat que el professorat per a cada estudi, així com la seva relació amb el nombre d'alumnes previst segons l'escenari de 13, donen una *ratio* que s'ajustaria a la normativa establerta, cal fer constar que la *ratio* professor / alumne mitjana reflectida en la Memòria, entre 1/18 i 1/20, és superior –com afirma també l'Administració– a la del conjunt del sistema universitari català, que se situa en 1/15. Tanmateix, una anàlisi econòmica acurada de la Memòria demostra com es dissimulen

unes *ratios* en funció de la dedicació parcial del professorat, *ratios* que se situarien a prop de l'1/24. Aquesta qüestió, pel Grup Socialista, és decisiva pel que fa a la qualitat de l'ensenyament, com també en termes econòmics.

Una sisena motivació de la nostra esmena a la totalitat es refereix al que considerem incompliment de la legislació per reconeixement d'universitats privades. El Reial decret 557/91 estableix alguns requisits específics per a les universitats privades. L'article 14 fixa: «Per a la tramitació del corresponent Projecte de llei de creació i reconeixement, l'Administració competent comprovarà que el Projecte de la nova universitat compleix les previsions del present Reial decret.» L'Administració ho ha comprovat, realment, efectivament? El Comissionat ho ha comprovat? Nosaltres pensem que no. La Direcció General d'Universitats emet informes tècnics i econòmics sobre el projecte de tretze titulacions, quan el Projecte de llei de reconeixement n'estableix nou. Es fa, per tant, impossible que el Grup Socialista pugui compartir les valoracions efectuades, per tal com el redimensionament de la Universitat afecta globalment el grau de compliment de la legislació de reconeixement.

Una setena raó està relacionada amb una qüestió també molt important: recerca. La Llei de reforma universitària disposa en el seu article primer que el servei públic de l'educació superior correspon a la universitat, que el realitza mitjançant la docència, l'estudi i la recerca. Les insuficiències que es contenen en la Memòria són molt notables pel que fa a la dimensió investigadora d'aquesta nova Universitat, com ha subratllat el Consell Interuniversitari quan afirma: «Els mitjans i els recursos que la Memòria presentada preveu destinar a la recerca es consideren inferiors als necessaris per assolir els objectius que fixa la Memòria.» En el Projecte, si bé s'hi consigna el compromís de destinar el 10% preceptiu dels ingressos a beques i ajut a l'estudi i a la recerca, no es concreta el volum efectiu d'assignació a investigació. Tampoc es concreten ni la temàtica ni el nombre dels instituts universitaris que es pretenen crear, com fa notar l'informe de la Direcció General d'Universitats.

Com deien els representants de la Universitat Autònoma, «el model que es proposa s'allunya del d'una institució en la qual entre el 30 i el 50% dels recursos s'han de dirigir cap a una investigació per garantir una docència de qualitat i promoure també una bona recerca». Afegien: «Que hi hagin universitats on la investigació sigui subsidiària i els ensenyaments tendeixin a ser una simple transmissió de coneixements com en una acadèmia superior, difícilment pot comportar cap avenç positiu.»

Finalment, passo a destacar les consideracions de caràcter...

El president

Senyora Duch, ha esgotat el seu temps. Acabi, si us plau.

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida, senyor president.

...les consideracions institucionals que motiven aquesta esmena: el Govern de Catalunya ha procedit amb menyspreu absolut del Parlament en tot el llarg i tortuós procés de reconeixement de la Universitat Lliure. La Memòria de creació que se'ns presenta no s'adequa a la dimensió i a les característiques del Projecte de reconeixement. Com és possible que el dia 20 d'abril la Universitat Lliure publiqui a la premsa un anunci en el qual diu que posarà en marxa nou ensenyaments, i el dia 15 de maig –un mes després– encara el Comissionat d'Universitats i Recerca emeti informes sobre un projecte que no era de nou titulacions, sinó de tretze? Com és possible, això?

El president

Senyora diputada, passa un minut del temps de la seva intervenció de quinze minuts.

La Sra. Duch i Plana

Finalment, es tracta d'una universitat discreta... Nosaltres pensem que el país mereix prendre decisions sobre la base d'estudis solvents i actualitzats; el Parlament de Catalunya ha de reconèixer una universitat sobre la base dels requisits establerts, i ens trobem davant d'una tramitació, com a mínim, negligent i malgirbada; massa mancances en l'exigència democràtica de rigor en la prestació d'un servei públic. Recordant un eslògan que va fer fortuna: «La feina ben feta no té fronteres»; aquesta no ha estat del tot ben feta.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Pere Mutjé, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que el nostre Grup Parlamentari, després d'haver escoltat atentament les argumentacions fetes pels diputats del PSC, Montse Duch, i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, Ignasi Riera, no està d'acord amb aquestes esmenes a la totalitat.

Tampoc entrarem en detall de tots els aspectes que han apuntat el senyor Riera i la senyora Duch durant les seves exposicions. Des del nostre punt de vista, cal distingir dos aspectes, en aquesta tramitació: el Projecte de llei que discutim aquí en el Parlament, d'una banda, de reconeixement d'aquesta nova Universitat, i d'altra banda el decret que ha de venir a continuació, d'inici d'activitats, atenent o seguint o fent un seguiment dels compromisos de la Memòria, homologació de títols i plans d'estudis. Són dues coses ben diferents.

Ara, una altra qüestió és que, arran de les esmenes presentades a l'articulat, arribem a acords que millorin, si s'escau, la redacció i contingut del Projecte de llei de reconeixement d'aquesta nova Universitat, i l'altra que

aquest Projecte de llei sigui retornat al Consell Executiu perquè no tinguin un text alternatiu per presentar.

El nostre Grup Parlamentari, per tant, no pot acceptar aquestes esmenes a la totalitat, perquè hi ha fonaments de dret –fonaments de dret– que emparen la iniciativa legislativa que avui tractem, promoguda per una entitat sense ànim de lucre com la Fundació Familiar Catalana. Efectivament, és la mateixa Constitució de l'Estat espanyol que preveu la llibertat d'iniciatives que portin a la creació d'institucions de tipus privat com aquesta, tant per part de persones físiques com de persones jurídiques, com és el cas de la Fundació Familiar Catalana.

Quasi cinc anys després d'aprovar la Constitució, el Govern central –en aquells moments de majoria del Partit Socialista Obrer Espanyol– va promoure la Llei orgànica de reforma universitària. Aquesta Llei és la que havia de conduir a la creació d'un sistema universitari i de més universitats per atendre a la major demanda d'estudis universitaris per part de la societat, i fent el nostre sistema universitari equiparable a l'estructura universitària de la Unió Europea. I, en aquesta línia de tenir una legislació equiparable, no hi podia faltar el títol vuitè, referent a la creació i reconeixement d'universitats d'iniciativa i promoció privada.

Com molt bé coneixen vostès, a la Unió Europea –o, si ho volen, en els països que formen l'OCDE–, hi ha una gran diversitat en la titularitat de centres educatius superiors: titularitat pública i titularitat privada. També en el finançament, també en el finançament, però aquest no és el cas que hem de discutir avui, ja que en el Projecte de llei ja es posa de manifest clarament la nostra posició.

Per tant, amb la Llei de reforma universitària s'adequava la legislació de l'Estat en matèria universitària als països de l'Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic, és a dir, es creava un marc institucional necessari per respondre al repte que en aquells moments representava la incorporació plena de la nostra societat a les societats més avançades, objectiu que s'ha assolit en gran part sobretot pel que fa al sistema públic, o parapúblic –i dic «parapúblic» perquè no oblidem que les universitats anomenades «públiques», malgrat rebre un percentatge molt i molt elevat de finançament públic, tenen capacitat autònoma per gestionar els seus recursos.

Pel que fa al títol vuitè d'aquesta Llei orgànica, podem discutir si el seu contingut és suficient o no, si està prou desplegat reglamentàriament, però en qualsevol cas és la legislació vigent a nivell estatal i, de fet, l'únic desenvolupament es concreta en el Reial decret 557/1991, sobre creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris, fet altra vegada pel Govern socialista, l'any 1991.

Aquest mateix títol atorga a aquest Parlament la capacitat de reconeixement –no de creació– d'universitats privades. En aquest sentit, a aquesta nova Universitat també se li ha d'aplicar la Llei 26/1984 d'aquest Parlament de Catalunya, de coordinació universitària i creació de consells socials, on es defineixen els criteris que

cal tenir en compte a l'hora de crear i reconèixer noves universitats.

És, doncs, en base a aquests fonaments de dret, aquests fonaments de dret, i d'acord amb ells, que es genera la iniciativa i la Memòria per part de la Fundació Familiar Catalana. Aquesta Memòria ha estat informada favorablement pel Consell Interuniversitari de Catalunya, òrgan de coordinació universitària creat a l'empara de la Llei de coordinació universitària i consells socials, de 1984, si bé amb algunes recomanacions, d'entre les quals destacaria la del nom, recollida ja per la Fundació Familiar Catalana i proposada i comunicada al Consell Executiu i a aquest Parlament en el període de tramitació d'aquesta Llei, com s'ha dit anteriorment.

També, i d'una forma no vinculant, la Memòria ha estat examinada pel Consejo de Universidades, concretament per la Comisión de Coordinación y Planificación, que ha emès un informe favorable, però també amb recomanacions, d'entre les quals destaca igualment la que fa referència al nom d'aquesta Universitat, a més d'altres aspectes positius, com són la qualitat de la Memòria presentada, particularment pel que fa referència a la part de recerca.

Amb aquests antecedents, l'informe elaborat per la Direcció General de Recerca, la memòria justificativa, l'informe econòmic, l'informe tècnic i l'informe del Gabinet Jurídic Central, el Consell Executiu de la Generalitat ha elaborat i presentat aquest Projecte de reconeixement d'aquesta nova Universitat. La llei és estrictament escrupolosa pel que fa al compliment de la legislació vigent, com també pel que fa a l'establiment dels mecanismes de control a què ha d'estar sotmesa una institució privada que presti un servei públic.

Amb l'aprovació del reconeixement d'aquesta Universitat seran onze les universitats estrictament catalanes, de les quals set seran de caràcter públic, i dues de les quatre privades, per la composició del seu patronat, es podrien considerar quasi públiques. Però aquesta nova Universitat, a diferència de les públiques i privades creades fins aquest moment, no és el fruit de l'agrupació de centres ja existents al nostre país, com va ser el cas de la Universitat Ramon Llull o el cas de la Universitat de Vic. Aquesta nova Universitat s'haurà de guanyar a pòls el que en termes comercials anomenem «la seva quota de mercat», i d'això n'ha de ser conscient la Fundació Familiar Catalana. Caldrà un gran esforç per part de la institució, i sobretot una alta implicació dels seus recursos humans, per assolir els objectius plantejats, ja que avui, després de l'enorme esforç pressupostari en matèria d'universitats que ha fet el Govern de la Generalitat els darrers anys, la competitivitat és molt alta entre el conjunt de les universitats catalanes. Cert és també que la societat catalana ha donat en el transcurs dels anys carta de ciutadania a ofertes privades d'ensenyament universitari, recerca i formació de professionals, i, per tant, d'ara endavant tindrem una nova opció universitària per a Catalunya que s'haurà de guanyar aquesta carta de ciutadania.

Com deia fa poc un il·lustre diputat d'aquesta cambra, el panorama universitari català ha canviat més en aquesta dècada que no pas en la resta de segle, i això ha

estat fruit, en gran mesura, de l'acció del Govern de la Generalitat, ja sigui per iniciativa pròpia, ja sigui –com avui– canalitzant una iniciativa de la societat civil.

Per tant, senyores i senyors diputats, tenint en compte els requisits legals, els compromisos assumits per la Fundació Familiar Catalana, és de justícia i es justifica que el nostre Grup Parlamentari voti en contra de l'esmena a la totalitat, o bé en demani la retirada per part dels grups parlamentaris proposants.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els altres grups parlamentaris poden fixar la seva posició. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí per manifestar la posició dels diputats pel Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt, en relació amb la llei que debatem, de creació d'una nova universitat privada a Catalunya.

Vull dir inicialment que el nostre Grup és partidari de potenciar decididament l'ensenyament públic i, és més, pensem que l'ensenyament públic universitari ha de ser suficient per garantir un bon nivell de formació de la nostra població. Ara bé, l'existència real d'ofertes privades, en qualsevol cas, entenem que ha de ser complementària, però mai substitutiva, de l'oferta pública. Per altra banda, la legislació actual permet i regula la creació de centres privats d'ensenyament i relega als parlaments, a aquest Parlament, la possibilitat d'autoritzar i homologar, o no, els centres d'aquests tipus.

D'acord amb els informes que hem vist, la Universitat Lliure de Catalunya –com es deia fins ara–, promoguda per la Fundació Familiar Catalana, compleix els requisits establerts tant per la Llei espanyola de reforma universitària, del 83, la Llei de coordinació universitària, del 84, el Reial decret 557/91, sobre la creació i reconeixement d'universitats i centres universitaris, a part d'allò marcat de forma genèrica tant per la Constitució de l'Estat com pel nostre Estatut d'autonomia. En conseqüència, davant la petició de la Fundació Familiar Catalana de legalitzar la seva universitat, només ens correspon veure si compleix la normativa vigent.

Segons els informes que hem pogut llegir, la proposta compleix la llei, i només ha calgut o caldrà aclarir i millorar certs temes, com ara l'afer de la democràcia interna, l'aclariment de quines menes de carreres s'han de desenvolupar o el percentatge dels ingressos destinats a la investigació. Per altra banda, sembla que no hi ha problemes pel que fa al finançament i a la seva completa autonomia pressupostària, a la catalanitat, a la neutralitat religiosa –encara que en la Memòria s'esmenten diverses vegades el pensament cristià, i també de forma extraoficial se'ls relacioni amb certa congregació sectària–, la llibertat de càtedra, investigació, estudi, etcètera; per tant, que tant els promotors de la nova

Universitat com sobretot les autoritats competents en el tema estaran a l'altura de les circumstàncies per garantir un correcte i normal funcionament, i sobretot d'acord amb les normatives existents, alhora que un bon nivell pedagògic d'investigació i la transparència en el seu funcionament. En definitiva, si la proposta compleix els requisits, no tenim per què oposar-nos-hi.

Ara bé, una cosa tan elemental sembla que ha tingut més problemes dels previstos. Mentre l'11 de març del 97 el Consell Interuniversitari de Catalunya aprovava l'informe de la nova universitat –això sí, amb un terç de vots particulars, i alguns d'ells certament molt crítics–, mentre el Consejo de Universidades el 28 d'abril n'informava favorablement, i mentre el Gabinet Jurídic Central feia un dictamen favorable al Projecte, des d'altres instàncies governamentals es posen bastons a les rodes a la tramitació del Projecte de llei de reconeixement. La Fundació Familiar Catalana, que va aprovar el seu projecte el 25 d'abril del 96, va lliurar la Memòria del seu projecte al Comissionat d'Universitats el 14 de juny d'aquell mateix any; doncs el Projecte de llei no va entrar al Parlament fins al 30 de maig del 97, gairebé un any després.

Entremig es va avançar el Projecte de reconeixement de la Universitat de Vic, presentat molt després, però aprovat per aquest Parlament ara ja fa mesos, amb la idea –molt encertada– que si volíem començar el curs ara a la tardor calia aprovar el seu reconeixement abans de l'estiu, per permetre'ls que comencessin a treballar en aquestes matriculacions. Aquest plantejament tan lògic no serveix, sembla, per a la Universitat Lliure, ja que, si bé quan el Projecte va entrar en aquesta cambra, i amb una mostra d'un cert cinisme parlamentari, es va demanar tràmit d'urgència, a l'hora de convocar un ple al juliol per fer-ne l'aprovació definitiva aquesta urgència ja no existia, malgrat que alguns grups ho vam demanar expressament.

Fa tota la impressió que els promotors d'aquesta Universitat han patit, o potser han format part, d'una guerra de clans entre diversos sectors dels partits que formen part de la majoria d'aquesta cambra i que, marginant les possibles raons polítiques o ideològiques, s'ha obert una guerra d'influències, rancúnies, odis acumulats per altres atzars de la vida política contemporània.

El problema, entenem que ha arribat al seu sùmmum quan s'ha parlat del nom de la nova Universitat. Sembla que algunes oposicions al Projecte es centrin només en si es dirà d'una manera o d'una altra, tot deixant en un segon terme qüestions tan fonamentals com la viabilitat econòmica del projecte o les seves garanties de caràcter pedagògic. Personalment vaig restar molt sorprès quan un diputat del Grup de la majoria em va comunicar el passat 11 de setembre la gran notícia; em va dir: «Ho saps? Els de la Lliure finalment han baixat del burro i han decidit canviar el nom de la seva universitat.» Quan el Comissionat no havia dit res en contra del nom i quan el mateix Grup de Convergència i Unió no va presentar cap esmena demanant cap canvi i, en tot cas, només el Consell Interuniversitari de Catalunya va manifestar la seva oposició en aquest tema, ara resulta que la guerra, l'enfrontament, la baralla, estava estrictament en el nom de la Universitat, i es veu que tot era

un tema de tossuderia d'uns cap als arguments dels altres. Es veu que, ara que ja han baixat del burro, ara ja tot podrà anar més ràpid i es podrà començar a actuar.

De fet, també ens va estranyar en aquest sentit rebre una carta del president del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya, un senyor anomenat Miquel Roca Junyent, que segurament vostès coneixen, on ens explica que no tenen cap mena d'inconvenient amb el projecte, excepte, només, el tema del nom.

Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me que els digui que el tema del nom, per nosaltres, en tot cas, és secundari i no és rellevant. Entenem que pot ser una forma de llançar cortines de fum i d'amagar darrere d'elles posicionaments poc clars. A nosaltres no ens preocupa el nom, sinó, en tot cas, altres coses. També hi ha una universitat que es diu «Oberta», i no per això la resta vol dir que estiguin tancades. I també hi ha una universitat que es diu «Autònoma» i no per això la resta no ho són. Si ens haguéssim posat estrictes amb els noms, hauríem obligat a canviar altres coses, o en tot cas pensem que el nom, en aquest cas, sobretot, no fa la cosa.

Ara que els promotors han accedit a canviar el nom, espero que es pugui començar a treballar per un bon funcionament d'aquesta nova Universitat que, segurament, molt probablement, avui aprovarem que pugui començar a fer-ho.

Per tot això que he exposat, senyores diputades, senyors diputats, els nostres diputats votarem a favor del Projecte de creació de la des d'ara anomenada Universitat Internacional de Catalunya i, per tant, votarem en contra de les esmenes a la totalitat, així com també –cal dir-ho– votarem a favor d'aquelles esmenes d'altres grups en el sentit de garantir un millor funcionament d'aquest nou ens que des d'avui s'incorpora oficialment a la xarxa universitària de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup coincideix amb bona part de les argumentacions que han exposat el senyor Ignasi Riera i la senyora Montserrat Duch; no pot ser d'altra manera perquè som els tres grups que mantenim esmenes a defensar avui en aquest Ple en aquest Projecte de llei.

Vostès, senyores i senyors diputats, podran dir: com és que, si coincidim amb bona part dels arguments expressats pels defensors de les esmenes de totalitat i essent el portaveu de l'únic altre grup que té esmenes reservades en aquest Ple, el Grup d'Esquerra Republicana no ha presentat una esmena a la totalitat? Em sembla que caldrà ara, en aquest moment, explicar la motivació.

Deia que coincidim amb algunes o amb la majoria de les argumentacions i, de fet, coincidim amb la majoria d'argumentacions dels informes i els dictàmens a què els grups han tingut accés, coincidim amb la feblesa de la Memòria, coincidim amb la nebulosa sobre aspectes tan importants com la investigació, coincidim amb l'anàlisi de la redacció desafortunada dels paràgrafs de la Memòria que parlen de la llibertat de càtedra, coincidim amb les errades comeses en l'anticipació de la Fundació promotora, errades d'anuncis d'estudis que no es faran, errades d'anuncis d'instal·lacions a ciutats on no s'instal·laran. Amb això, hi coincidim.

Per què no hem presentat l'esmena a la totalitat? Perquè, malauradament, malauradament, hi ha una legislació universitària estatal feta amb tantes incorreccions i amb tantes errades com la Memòria que ens ha presentat la Universitat Lliure. Perquè, malauradament, la legislació universitària per la qual ens regim permet, sense cap mena de dubte, que hi hagi universitats com la que ara estem discutint. I el nostre Grup, després de discutir-ho, va creure que no podia culpabilitzar els promotors de la Lliure de les errades comeses pel legislador.

Tenim una legislació universitària que permet la creació de qualsevol –i em perdonin vostès l'expressió, i no penso ara en la Lliure, sinó que penso en general–..., permet la creació de qualsevol «xiringuito» amb un cartell que es diu «universitat». I això no ha succeït fins ara a Catalunya, però si vostès van a la Comunitat Autònoma de Madrid, per exemple, veuran casos com els que hi estic fent referència. I en veuran no un, sinó més d'un. Aleshores, el nostre Grup tenia molt clar..., si les senyores i els senyors diputats volen iniciar un procés de reforma de la legislació universitària a nivell de l'Estat o si les senyores i els senyors diputats –que ens agrada més a nosaltres– volen legislar en matèria d'universitat des d'aquest Parlament, nosaltres hi estem posats, i si ho fem, nosaltres optarem per una legislació molt restrictiva en matèria d'universitats privades, però molt restrictiva en matèria d'universitats privades; però l'actual legislació no ho és. I en aquest sentit nosaltres vam arribar a la conclusió a què va arribar el plenari del Consell Interuniversitari. El plenari del Consell Interuniversitari, tot i reconèixer febleses, tot i dir «això no ens agrada, això no creiem que hagi d'anar així», comencen dient que «examinada la sol·licitud, es desprèn que no existeixen inconvenients legals essencials per continuar els tràmits per al reconeixement». El nostre Grup també creu això, que no hi ha inconvenients legals i, com que aquest Parlament, el que no fa és crear la universitat, sinó reconèixer aquesta Universitat segons la legislació, no vam presentar aquesta esmena a la totalitat.

El fet de no presentar-la, però, no vol dir que no continuem trobant aquelles mancances que esmentava, que no continuem trobant aquelles errades de precipitació i anticipació que esmentava, que no trobem la necessitat de millorar el text de la Llei de reconeixement, i per això vam presentar esmenes que se substanciarien a continuació, i per això demanem al Departament de la Presidència i al Comissionat d'Universitats que vetllin a partir del dia d'avui –en què, segons hem sentit pels

portaveus que ens han precedit, la votació serà favorable a la Llei–, vetllin estrictament en aquesta Universitat i en totes les altres –en totes les altres– pel compliment no només de la legislació i la normativa, sinó també del que ha de ser la vida universitària.

I, en aquest sentit, aquesta és la quarta universitat privada que existirà a Catalunya; és a dir, la quarta que s'aprova via legislació privada, la quarta que s'aprova aquí. Totes quatre són molt diferents, i ens van arribar aquí des de vies molt diferents; la Universitat Oberta de Catalunya, que va haver d'acollir-se a la universitat privada perquè la legislació espanyola ens impedia tenir una universitat no presencial, perquè ens impedia tenir-la, i vam haver de fer l'invent de crear una universitat pública a través de la normativa que permet la creació d'universitats privades; la Universitat de Vic, un cas no ben bé semblant, però que va pel mateix camí; la Universitat Ramon Llull, estrictament privada, i la Universitat dita fins a aquest moment Lliure. Nosaltres no entrarem en el debat ni en la discussió de qui són els promotors ni de quina ideologia tenen. Esquerra Republicana està a favor de la universitat pública, i els seus plantejaments de reserva davant de la privada ho són sigui quina sigui la ideologia dels promotors, siguin quins siguin els plantejaments filosòfics, ètics, morals o religiosos dels promotors, estiguin més propers al que és la ideologia progressista, humanista i laica d'Esquerra Republicana, o en siguin més allunyats, perquè no val el joc de dir: «Aquesta privada ens cau millor perquè pensa com nosaltres; aquesta ens cau pitjor perquè no hi pensa.»

Aleshores, amb aquests plantejaments –que, a més a més, anirem desenvolupant al llarg de la defensa de les esmenes al Projecte de llei–, entendran vostès que no podem votar a favor de les esmenes de totalitat, però que en aquest punt i fins on estem ara tampoc podem votar a favor –en aquest punt i fins on estem ara– de la globalitat de la Llei. En conseqüència, quan se'ns demani el nostre parer pel que fa a les esmenes a la totalitat, el Grup d'Esquerra Republicana hi votarà en forma d'abstenció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Senyor president, senyores i senyors diputats. El posicionament del Grup Popular que expressaré és en contra de les esmenes a la totalitat i a la vegada de suport a la totalitat del Projecte que es presenta aquí. Crec que les esmenes que el Grup Popular va presentar en fase de comissió, en l'esperit, algunes han estat acceptades, altres han estat acceptades com a esmena d'addició, no de modificació, i creiem que, les nostres «salvetats», les ha recollides la Ponència, la Comissió, i això ho agraïm.

Ara voldria, doncs, explicar una mica més el perquè d'aquest refús i del nostre suport. A mitjan maig aquesta cambra acceptava, votava per pràctica unanimitat la

Universitat de Vic. Quatre mesos després ens trobem amb aquest Projecte –no diré si un anava davant de l'altre– de la Universitat dita Internacional de Catalunya, Lliure i Internacional. Bé, ens trobem davant un nou centre docent superior que vol entrar en el món universitari català. No fa gaire tampoc es va aprovar la Universitat Ramon Llull. Tot això demostra que la societat catalana, amb la seva iniciativa social o privada, com vulguin dir-ne, té una consistència i respon a una demanda; si no, aquesta cosa que és típicament catalana de la iniciativa privada, que s'ha manifestat en altres camps també, en la qual s'ha obert una certa escletxa, una certa permissivitat de l'antic monopoli estatal d'universitats, o públic, que vol dir que entrem en una fase de sana competència, doncs, Catalunya hi ha respost amb una sèrie d'iniciatives, i una de les quals és la que tenim aquí.

Des del llunyà segle XIII, en què dèiem que la universitat era «ajuntament de professors i alumnes» –la definició d'Alfons X el Savi–, fins als nostres dies, les universitats han conegut, a la nostra geografia, el monopoli de l'Església, Església i Corona, municipis, ajuntaments. Cal no oblidar que la Universitat de Barcelona va ser subvencionada pel Consell de Cent durant generacions. Finalment, al nostre país va triomfar a l'època contemporània no el model anglosaxó, no el model germànic recentment... (*Remor de veus.*)

El president

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que guardin silenci!

El Sr. Escartín i Sánchez

...recentment proposat, sinó el model napoleònic; aquell en què predomina la funcionarització del professorat, la total subvenció pública de la universitat i, a la vegada, la pèrdua de l'autonomia. Tot això, malgrat intents com el de la Llei Silió, de l'any 1919, i el parèntesi de la Universitat Autònoma catalana del 32 al 34.

La Constitució del 78 consagra dos principis: respecte a la universitat, que ha de tenir autonomia –es refereix sobretot a la universitat pública i també a les universitats privades. Però, en realitat, les universitats d'iniciativa social es desprenen d'un principi constitucional previ, que és el de la llibertat d'ensenyament, o sigui, l'existència de centres educatius a tots els nivells, amb idearis diversos, que siguin reflex del pluralisme social, ideològic del país. La garantia d'aquest dret s'havia de fer per llei i, en efecte, les universitats privades, es va fer la Llei..., la LRU de l'any 83 i el Decret de 1991, fet per un govern d'ideologia molt oposada a la nostra i, per tant, decret intervencionista, desconfiat envers la iniciativa privada en el camp universitari. Desconfiança que es demostra fonamentalment en el tema de finançament, tot i que l'aprovació que aquest Parlament va fer de la Universitat de Vic, amb una participació de fons públics de l'Ajuntament de Vic en el finançament d'aquesta Universitat, obre una escletxa a aquest monolitisme. Bé, sigui com sigui, el cert és que aquesta és la legislació que tenim, aquest és el marc legislatiu i a aquest ens hem d'adaptar.

Però veiem que la Constitució espanyola, i les lleis catalanes que han seguit i han desenvolupat aquesta Constitució, preveu el final del monopoli públic de la universitat, la intervenció..., no en una forma d'oposició, sinó de concurrència amb el sector públic i el sector privat en la iniciativa universitària. Bé, conforme a aquest marc legislatiu, el Projecte que tenim aquí és un projecte que ha passat l'examen del Consell Interuniversitari Català, del Consejo de Universidades, els mateixos exàmens del Comissionat d'Universitats, s'han passat rigorosos controls, i exàmens encara dedicats a veure la idoneïtat, viabilitat i qualitat científica que pugui tenir aquesta Universitat. I tinguem en compte que aquestes instàncies que acabo de dir..., la majoria és universitat pública, la qual –és lògic– té una sana desconfiança respecte a aquest tipus d'iniciatives. És veritat, això, que respon fins i tot a un cert corporativisme –jo pertanyo a la universitat pública; per tant, no ens hem d'esquinçar els vestits–, però també és veritat que políticament hem de saber valorar això dintre d'una visió global. Bé, aleshores, creiem que aquí és un projecte que diversifica una oferta, en el sentit que té un important projecte en Ciències de la Salut, important, i després ofereix diversos camps a Catalunya. Crec que també té aquesta dispersió geogràfica, la qual és important remarcar.

Quant al tema de l'ideari, crec que aquesta cambra, en virtut del respecte al pluralisme religiós i ideològic de la nostra societat, no ha d'entrar a judicar-lo. Algun diputat ho ha dit; altres, doncs, han tingut expressions menys afortunades, però crec que ha de ser mirar la qualitat tècnica i la correspondència a la llei, l'adequació a la llei. Un cop mirada aquesta qüestió tècnica i legal, no hem d'entrar en això. Però el tema de la denominació, de la qual encara avui s'han de canviar certes coses, demostra que s'ha generat un curiós i fins cert punt inquisitorial debat sobre adjectius i noms; s'ha parlat fins i tot..., ara, un diputat, el precedent, el que ha parlat, l'anterior a mi, que parlava de congregacions sectàries, per unes connotacions d'una obra que manté infinitat de centres docents de tots els nivells a Catalunya, amb la qual cosa seria que el sectarisme estaria estès pertot arreu o senzillament els que ho aprovaven són uns sectaris. Per tant..., aquestes coses són armes que es tornen contra un mateix quan utilitza aquestes expressions. Bé, el problema és la utilització de l'adjectiu «lliure», el qual sembla que és patrimoni d'una ideologia que és tan liberal i oberta que està disposada que ningú utilitzi aquest nom i té un curiós sentit de la llibertat, perquè impedeix que altres ho utilitzin. Bé, crec que en aquesta qüestió algun dia s'haurà d'explicar el que ha succeït.

També s'ha dit que no solament són aquestes velles relíquies ideològiques, que es mantenen per uns atavismes..., perquè sembla que la Universitat Lliure de Berlín, la Universitat Lliure de Brusselles, que són les que..., bé, tenen una concreta línia ideològica..., que tots respectem, però, doncs, crec que haurà d'explicar-se un dia el que ha succeït a instàncies i «estàncies» de l'Administració, que expliquin aquest canvi de «lliure» en «internacional», com si avui es pogués fer internacionalisme sense llibertat. Esperem, amb tot, que l'ONU no vetarà el tema «internacional», perquè tam-

bé podria ser que algú se sentís alludit. Bé, no vull caure en el mateix que critico, que és la clàssica baralla de noms, el vell nominalisme hispànic. Jo crec que hem de donar la benvinguda a la Universitat Internacional de Catalunya, que accedeixi lliurement al món universitari del nostre país, i per això comptarà amb el nostre vot.

Res més, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent-se acabat el debat sobre les dues esmenes de retorn del Projecte de Llei al Govern, iniciarem tot seguit la votació d'aquestes dues esmenes. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que utilitzin les seves targetes per preparar-nos per a la votació.

Iniciem la votació.

Les esmenes de retorn del Projecte de Llei al Govern han sigut refusades per 39 vots a favor, 67 en contra i 8 abstencions.

Passarem tot seguit al debat de les esmenes a l'article del Projecte de Llei. En primer lloc, té la paraula, per defensar la primera de les esmenes, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya; té la paraula, per defensar-les, el diputat senyor Bargalló.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa.*) Senyor diputat, per al bon ordre del debat per a aquesta presidència, li demanaria que em digués quines esmenes manté, si alguna esmena retira i, si vol agrupar la seva intervenció, quines esmenes vol agrupar.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. Li demanaríem de poder fer totes les esmenes en una sola intervenció, almenys pel que fa al Grup d'Esquerra Republicana, i li anuncio que no en retirem cap, almenys fins aquest moment; no sé si en el moment de la votació ho podrem fer, però en aquest moment les defensarem totes.

La primera de les esmenes que tenim, senyor president, senyores i senyors diputats, fa referència al tema del nom, que ha estat un tema que ha anat sortint al llarg del debat. En tot cas, al nostre Grup, i em fa l'efecte que a la resta de grups de la cambra, li ha arribat una proposta dels serveis tècnics que ja faria innecessària la votació de l'esmena i la seva discussió i, per tant, el que ara li he de dir és que, d'acord i en consens amb la resta de portaveus, la resta de grups, en aquesta Llei, el que sí que es faria és retirar totes i cadascuna de les esmenes que fan referència al nom per aquesta esmena tècnica que les substituïria i introduiria ja, com ha fet la mateixa Fundació, el nom d'Universitat Internacional de Catalunya, sense necessitat de votar aquesta denominació aquí.

Un cop dit això, doncs, anem a les esmenes. Les esmenes que té Esquerra Republicana viues en aquest moment fan referència, totes excepte una, a la qüestió dels fons públics i la seva relació amb la Universitat, a la qüestió de, essent com és una universitat privada, la voluntat de garantir al màxim, de garantir de totes, de

garantir sense cap esclatxa, sense cap dubte, el fet que no hi haurà diners públics per a la docència d'aquesta Universitat. Cert que el marc jurídic ja ho explicita genèricament, cert que la normativa i les lleis aplicables ja ho deixen clar; però, com vam fer ja en totes i cadascuna de les altres universitats privades –excepte l'Obera, que ja hem dit que per nosaltres era realment pública, tot i la seva formulació jurídica–, com ja vam explicitar, deia, en cadascuna de les altres universitats privades, volem que consti en la Llei aquesta explicitació que no hi han d'haver diners públics en el funcionament, en les inversions i –afegim– en la investigació, si més no en el fet –i és la nostra esmena que parla d'investigació– que les possibles ajudes per a investigació que puguin arribar a aquesta Universitat no estiguin sostretes del fons d'investigació de les universitats públiques. El que tampoc farem, el que tampoc farem, és dir..., si acceptem que hi ha empreses privades, si acceptem que hi ha empreses privades que reben fons públics per a la investigació, prohibir que aquesta Universitat, que és una empresa privada, rebi fons públics. El que diu la nostra esmena és: pot rebre fons públics de la mateixa manera que els reben les empreses privades; no pot rebre fons públics si es sostreuen d'aquelles partides que van destinades a la investigació a les universitats públiques.

També tenim una altra esmena que parla del seguiment de la viabilitat econòmica de la Universitat, que ha de fer l'Administració, i que aquest seguiment sigui conegut pel Parlament. Justament un dubte que s'ha posat damunt la taula avui, i s'ha posat damunt la taula no només avui, sinó al llarg d'altres debats, és sobre el perill que alguna d'aquestes universitats privades, que alguna universitat privada, en un moment concret pateixi un sotrac econòmic, que aquest sotrac econòmic pugui portar al tancament de la universitat i que l'era-ri públic hagi d'anar corrents perquè aquest tancament no sigui traumàtic o perquè aquest tancament no afecti el rendiment acadèmic, la matriculació, de la gent que en aquell moment hi estudiï. I per això creiem que cal que des del Govern de la Generalitat se'n faci anualment un seguiment, per veure que hi ha una viabilitat econòmica i, per tant, que la universitat pot continuar vivint o, al contrari, per preveure que hi haurà un crac i que això no vagi en contra d'aquelles persones que hem de defensar des de l'Administració pública, que són els alumnes que han decidit lliurement matricular-se en una universitat privada.

Aquestes són, a grans trets, les esmenes que hem presentat, amb..., a més a més, a més a més, una esmena concreta que fa referència a la seu de la Universitat. Enlloc de la Llei es fa referència a quina seu té la Universitat, quan en canvi en d'altres universitats, tant públiques com privades, sí que s'esmenta d'on són i quin és el seu àmbit d'expansió. Com que inicialment –ja ho he dit abans– la Universitat va tenir una voluntat d'expandir-se cap a algunes comarques de Catalunya que va entrar en confrontació amb una universitat pública que també tenia voluntat d'expandir-s'hi, hem cregut convenient que s'expliciti aquesta ubicació a l'àrea metropolitana. En tot cas, aquesta és segurament l'esmena de la qual en faríem menys bandera, l'esmena que, diguem-ne, defensaríem amb menys ardor, perquè hem

vist que de la resta de grups ningú s'hi ha referit, i per tant, segurament, era un excés de zel per part nostra.

Però sí que volem insistir en aquest fet: que no ha d'haver-hi diners públics per a les inversions, no ha d'haver-hi diners públics per al funcionament; ha d'haver-hi diners públics per a la investigació –però no sostrets dels diners d'investigació de les universitats públiques–, ha d'haver-hi un control de la viabilitat i ha d'haver-hi a més a més, també, un control de les dotacions per a la pròpia investigació. Perquè sí que creiem que allò que diferencia les universitats dels centres superiors d'ensenyament, per entendre'ns, és aquesta voluntat d'investigar i de revertir en la societat la investigació que s'hi fa.

Aquestes són les esmenes que el nostre Grup manté vives en aquest debat, que són les que hem defensat i les que esperem que puguin tirar endavant en el transcurs d'aquest debat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera, que també espero, per al bon ordre del debat i de les votacions, que em digui quines esmenes manté, si n'hi ha alguna que retira i si vol agrupar la seva intervenció.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. I en la que suposo que serà la meua darrera intervenció sobre aquest tema, dir en primer lloc que l'esmena 4 és també una esmena que fa referència al nom. Estem absolutament d'acord, si se'ns proposa així, a retirar aquesta esmena per poder donar lloc sigui a una transaccional o a una esmena tècnica, com així ho decideixi la Mesa d'acord amb l'assessorament dels serveis jurídics de la cambra.

Mantenim, sí, l'esmena número 7, si no ha de ser objecte, com inicialment s'havia suggerit...

El president

La número 7?

El Sr. Riera i Gassiot

Sí.

...d'una transaccional, i per raons òbvies. És un tema que ja havíem proposat en el preàmbul de la Llei de 1991 –crec recordar–, d'aprovació de la Universitat Ramon Llull, i que, justament, quedava ben clar, era reiterar una cosa que quedava clara: que una universitat privada no podia rebre recursos públics ni per al seu funcionament ni per a les seves inversions.

Anunciar-li, de passada, senyor president, que nosaltres votarem «sí» a totes les esmenes socialistes; votarem «sí» a les esmenes d'Esquerra Republicana, llevat de la 27, que és aquesta que parlava de l'àmbit de Barcelona, i de la 32, perquè no les acabàvem d'entendre, i ens

abstindríem en aquestes, i que votàriem «no» al text articulat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara, per pronunciar-se sobre les..., anunciar les seves esmenes, el Grup Socialista. Té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch, que també li pregaré que em digui quines esmenes manté, quines retira i si vol agrupar la seva intervenció.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Intentaré ser al màxim curosa possible, però he de reconèixer que és la primera vegada que exerceixo de ponent en un projecte de llei i, per tant, és possible que incorri en algun error.

La posició del Grup Socialista pel que fa a l'anunciada esmena transaccional o tècnica referida a la denominació de la Universitat..., és acceptada pel Grup Socialista, la qual cosa comportaria el decaïment de les esmenes 3, 6, 11, de la 14 a la 20, la 27, la 38 i la 39, així com l'esmena número 20. Pel que fa a la resta, anuncio en aquest moment la retirada de les esmenes del Grup Socialista 12...

El president

Un moment, un moment. 12...

La Sra. Duch i Plana

...21 i 33.

El president

12...

La Sra. Duch i Plana

...21 i 33.

El president

Gràcies.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies.

I aleshores, potser, per tal d'afavorir la brevetat del debat, procediria a fer la defensa de la resta d'esmenes vives del Grup Socialista, agrupades en quatre blocs, si així se'm permet. *(Pausa.)* D'acord.

En primer lloc, doncs, l'esmena –encara que no sigui l'ordre lògic– número 37, referida a exposició de motius, que es refereix a programació. Aquesta esmena està fonamentada en el fet que considerem pertinent la consideració que fa el Consell Interuniversitari, quan va emetre informe sobre aquest Projecte, en el sentit de dir que la implantació dels estudis previstos no ha d'afectar la programació de les universitats públiques ni, per tant, el desplegament de la programació universitària per a la implantació, integració i reordenació dels en-

3550

senyaments universitaris. En relació amb aquest punt, ens semblen també pertinents les consideracions particulars que s'annexen a l'informe del Consell Interuniversitari, expressades pels representants de la Universitat de Barcelona, quan insisteixen a dir que «es veu amb preocupació que la programació de titulacions i de la consegüent oferta de places afecti la programació del sistema universitari públic català. Així, l'oferta de titulacions i places de caràcter privat pot temptar l'Administració a reduir les places o a no programar determinades titulacions previstes a la programació universitària pública, en un moment d'evident restricció pressupostària general.»

Unes altres esmenes són referides a l'article segon del Projecte, i són les esmenes del Grup Socialista números 7, 8, 9 i 10, que fan referència a títols i..., titulacions i centres. De les nou titulacions que figuren en el Projecte de reconeixement, cal fer avinent que es concentren en Ciències Socials, dues en Ciències de la Salut, dues en Humanitats i una de caràcter tècnic. Tres esmenes del Grup Socialista se sustenten en relació amb els estudis de Ciències de la Salut i Arquitectura, i en bona part amb un fil conductor comú, que és que, per nosaltres, existeixen mancances en alguns casos per la solidesa d'aquests ensenyaments, per tal com es fa bastant impossible que puguin ésser integrades en un bloc d'ensenyaments similars.

En primer lloc, el referit a la llicenciatura d'Arquitectura. Ens sembla pertinent, en aquest sentit, esmentar l'argumentació del Consejo de Universidades, quan diu que «se destaca la previsión de impartir el primer curso de la titulación de Arquitectura con tres profesoras». Aquest nombre sembla excessivament reduït, i es recomana a l'Administració pública competent que analitzi la viabilitat de la implantació de la titulació amb aquest nombre de professors.

Les altres titulacions es refereixen al bloc de Ciències de la Salut, i des d'aquesta perspectiva la subcomissió del Consejo de Universidades examina aquestes propostes de la llicenciatura en Odontologia i la diplomatura en Infermeria, i conclou: «Aquests ensenyaments, per la seva especificitat, especialment en els aspectes materials de suport a la docència, han de ser objecte d'una meditada anàlisi, abans de l'autorització per a la seva implantació.» Així mateix, pel que fa a Ciències de la Salut, es constaten algunes insuficiències, com poden ser... –petites, però en qualsevol cas existeixen–, algunes interferències en usos acadèmics i hospitalaris, com aprecia la mateixa Direcció General d'Universitats. De tota manera, potser la consideració més rellevant és que el conjunt de titulacions referides a Ciències de la Salut –i recordo aquí que inicialment també es preveia Medicina–, les titulacions en Ciències de la Salut, cal considerar-les en el doble context de la situació de l'Hospital General de Catalunya, i en segon lloc pel que fa al pacte de generalització dels *numerus clausus* en Ciències de la Salut en el conjunt del sistema universitari espanyol; *numerus clausus*, per nosaltres, importants, per tal com la preservació d'aquests *numerus clausus* afecten l'equitat i l'eficiència.

Dues altres esmenes del Grup Socialista, les esmenes 29 i 36, fan referència a finançament i, per tant, inten-

tarien avançar cap a la formulació d'un article addicional –seria l'article novè–, així com matisar quelcom en l'exposició de motius.

Finalment, les esmenes 4 i 32, referides a l'article 1, posen èmfasi en qüestions de garanties en el ple i efectiu compliment del principi de llibertat acadèmica, que es manifesta en les llibertats de càtedra, de recerca i d'estudi. Aquest fet, el subratlla l'informe del Gabinet Jurídic Central quan afirma que, «d'acord amb el que ja va expressar aquest Gabinet Jurídic en relació amb el reconeixement de la Universitat Ramon Llull, la subjecció de les universitats privades a la Llei de reforma universitària no es limita únicament a allò establert al títol vuitè de les universitats privades, sinó que també són d'aplicació les prescripcions del títol preliminar, que estableixen les funcions de la Universitat al servei de la societat, el principi de llibertat acadèmica, i delimiten el contingut de l'autonomia universitària». Aquests arguments són, tanmateix, pertinents per a substantiar l'esmena número 32, que presenta el Grup Socialista, sobre òrgans de govern de la Universitat. A més, caldria considerar el que afirmen les indicacions –manifestades amb la fórmula de «consideració particular»– dels representants de la Universitat de Barcelona al Consell Interuniversitari, quan afirmen: «Es considera necessari que els estatuts de la Universitat respectin i garanteixin la llibertat acadèmica. En aquest sentit, s'hauria de limitar el nombre de vocals de designació del Patronat en la Junta de Govern, i especialment la integració en la Comissió Executiva de la Junta de Govern de representants de la Fundació.»

Amb això dono per defensades, per tant, les esmenes que resten vives del Grup Socialista. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Abans de la intervenció del torn en contra que farà el diputat senyor Jané, i per clarificar, fins i tot, la seva pròpia intervenció, es procediria, pel secretari primer de la Mesa, a donar lectura a l'esmena tècnica preparada pels serveis de la cambra i que donaria solució a les retirades condicionades que han formulat els grups d'Esquerra, d'Iniciativa i Socialista.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. L'esmena tècnica al Projecte de Llei de reconeixement de la Universitat Lliure de Catalunya diria..., o consistiria a substituir en tot el text del Projecte, el preàmbul i el títol l'expressió «Universitat Lliure de Catalunya» per l'expressió «Universitat Internacional de Catalunya».

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Procedeix ara el torn en contra: el diputat senyor Jané. Veig que ho fa des del mateix escó.

El Sr. Jané i Bel

Sí, gràcies, si m'ho permet, des del mateix escó. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el meu

posicionament serà el respectiu al meu Grup, com és lògic, i ens posicionarem en contra de totes les esmenes presentades i que en aquest moment estan vives, i, per tant, ja anunciem la nostra intenció de votar-les desfavorablement. Evidentment que això, possiblement, si en el tràmit d'aquest debat hi hagués hagut alguna altra consideració, hauria estat fins i tot, vull dir, interessant o projectiu haver-hi pogut introduir unes transaccions que uns i altres havíem, més o menys, ja estudiat, per tal de fer-les possibles i convertir-les en text de llei.

És per això que em limitaré, amb el vostre permís, senyor president, a comentar que les esmenes referides al tema de finançament..., cal dir que el finançament –ja s'ha dit també per part dels mateixos intervinents que presentaven les dites esmenes– és un tema que està legalment ben clar per tota la legislació vigent, a la qual el nostre Grup, lògicament, ens hi hem d'estar referint constantment. El finançament..., l'exposició de motius ja fa referència que en cap moment hi haurà cap finançament en aquelles despeses considerades bàsiques, és a dir, despeses corrents i despeses d'inversió. Això, en aquesta cambra –com el diputat senyor Riera recordava–, en tràmit parlamentari, va ser ben introduït, a la meua manera de veure, ben introduït, amb un acord previ dels grups que en aquell moment vàrem debatre la Llei de reconeixement de creació de la Universitat Ramon Llull, i, per tant, doncs, en aquest tràmit, l'única cosa que es fa en el Projecte de reconeixement de la ja Universitat Internacional de Catalunya és, simplement, fer el mateix que va fer aquesta cambra –aquesta cambra– en el debat de reconeixement de la Universitat Ramon Llull. Per tant, creiem que, malgrat la disponibilitat amb què s'estava, que tant en el text articulat com en l'exposició de motius, doncs, introduir-hi una clarificació, si així s'hagués cregut oportú..., n'hi ha suficient amb el que s'exposa, i sobretot la referència a la legislació vigent.

Viabilitat de la universitat, esmenes referides a la viabilitat. Doncs, el mateix control que ha de fer el Govern de la Generalitat de Catalunya respecte a aquesta nova universitat i les altres, ja salvaguarda el control de la viabilitat amb les auditories i les memòries conseqüents, i aquest Parlament –com s'ha fet en anteriors tràmits, i com en el *Bulletí Oficial* d'aquest en aquest moment hi han peticions en aquest sentit plenament vives–, aquest Parlament, en tot moment, pot tenir accés, ha de tenir accés al control de la viabilitat econòmica i de la progressió econòmica d'aquesta nova universitat.

Titulacions i centres. Titulacions i centres també són objecte d'algunes de les esmenes que en aquest moment tenim encara vives. Això, en el debat de Comissió, de les modificacions que vam introduir en el Projecte de llei, i gràcies a una esmena presentada pel Partit Popular i a una transacció que es va arribar a fer i que el diputat senyor Escartín ja ens ha esmentat aquest matí, una transacció que es va fer d'addició, ja queda encara més òbviament manifest el tema de titulacions i de centres. Quant a titulacions, hem de tenir present que la legislació vigent indica, mana un mínim de set titulacions, que estan manifestament expressades en els

informes i en la Memòria, en els seus estudis, i, quant al grup d'estudis referits a Ciències de la Salut, també és bo de fer esment..., almenys per part del nostre Grup tenim un cert interès que quedi clar que l'oferta de la carrera de Medicina, un mínim de set titulacions, que estan manifestament expressades en els informes i la Memòria, en els seus estudis, i, quant al grup d'estudis referits a Ciències de la Salut, també és bo de fer esment..., almenys per part del nostre Grup tenim un cert interès que quedi clar que l'oferta de carrera de Medicina, respectant el previ acord de les autoritats acadèmiques i les autoritats governamentals de no augmentar la dita oferta, no hi figura, ja, en aquest Projecte de llei. En aquest sentit, hi han directrius clares. En canvi, doncs, des del nostre Grup veiem amb molt bons ulls el fet que s'hi hagi mantingut Odontologia, tenint en compte que molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya que volen fer estudis d'aquesta especialitat, per exemple, en aquests moments, fins i tot es veuen obligats a desplaçar-se a altres universitats, concretament a alguna de les de Madrid, per poder fer els seus estudis. Si ho tenen més a prop, doncs, possiblement, ells i les seves famílies ho agrairan.

En el tema de l'àmbit, en l'àmbit de l'àrea metropolitana –el mateix senyor Bargalló ja s'hi ha referit; ell mateix diu, doncs, que no en fa massa qüestió–, doncs, menys nosaltres, que no l'hem presentada, i ja hem anunciat que la votarem en contra.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres, des del nostre Grup, creiem que també seguir manifestant coses que ja són òbvies seria esmerçar un temps que, amb l'ordre del dia d'avui, possiblement l'hem de dedicar a altres qüestions, i, per tant, amb aquestes explicacions, jo donaria per contradites aquestes esmenes. Simplement, manifestar des del nostre Grup que nosaltres sí que, políticament, així com altres grups diuen el contrari, el nostre Grup, manifestament, defensem un sistema mixt d'ensenyament, i això ho defensem per a tots els nivells, des del nivell de l'educació infantil a l'educació superior, i, per tant, doncs, des d'aquesta posició política manifestada en els nostres programes electorals i tantes vegades en aquesta mateixa cambra, per intervencions en altres debats, doncs, per part nostra volem també felicitar l'aparició en la nostra societat d'un nou grup de persones que tenen un projecte, que aquest projecte va salvant les dificultats d'ordre administratiu, d'ordre tècnic, d'ordre econòmic que se'ls presentaran segurament, i desitjar-los molts èxits per tirar endavant aquest projecte, i tant per a ells mateixos com a promotors, com per a aquells estudiants que en puguin gaudir.

Senyor president, senyores diputades..., gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat de les esmenes, iniciarem la votació de l'articulat d'aquest Projecte de llei. Tenint en compte que hi han moltes esmenes retirades i hi ha la petició d'un parell de votacions separades..., i em penso que el senyor Bargalló em demana la paraula per retirar una altra esmena.

3552

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, té tota la raó: li demano la paraula per retirar l'esmena número 28, segons la numeració del Dictamen de la Comissió.

El president

La 28?

El Sr. Bargalló i Valls

Sí.

El president

D'acord. Que és la 25 vella, no? (*Pausa.*) No. La d'addició, la 28. Sí, d'acord.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president.

El president

Votaríem article per article, que em penso que serà la manera de fer més àgil la votació, i a més hi ha alguna petició de votació...

En l'article primer queden vives dues esmenes, la 4 i la 5, d'addició, del Grup Socialista, i d'addició, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Pregunto si es poden votar conjuntament. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Sí?

Iniciem la votació de les esmenes 4 i 5 a l'article número 1. Iniciem la votació. (*Pausa i remor de veus. El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) Perdó?

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, el mecanisme de votació no funciona en aquests dos escons. Gràcies.

(*Veus de fons.*)

El president

Però l'altra vegada ha funcionat i ara no? Em demanen els senyors diputats que repetim la votació, o podem donar per bo aquest resultat? (*Pausa.*) Estan conformes que donem per bo aquest resultat? Doncs, aquestes dues esmenes han quedat refusades per 42 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Per favor, els senyors diputats, que provin a veure si se'ls encén el llum amb la col·locació de les targetes.

Em demana la paraula el diputat senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Voldria que se'ns aclarís quina numeració es fa servir a l'hora d'anomenar les esmenes, perquè em sembla que ha parlat de la numeració antiga, el senyor president, quan normalment es fa servir la numeració...

El president

Perquè no hi hagi confusió, cantaré les dues numeracions abans d'iniciar cada votació, perquè no hi hagi confusió per a cap diputat.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president.

El president

A l'article número 2 queden vives les esmenes del Grup Socialista números 9 o 7, 10 o 8, 11 o 9 i 12 o 10. Queda clar? Si ho vol, les hi repetiré, senyor Bosch. Queda clar? (*Pausa.*)

Iniciarem la votació, doncs, de les esmenes a l'article número 2, que penso que es poden votar conjuntament. Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 45 vots a favor, 66 en contra i 4 abstencions.

Pel que fa referència a l'article número 3, queda només vigent l'esmena 15 o 13, d'addició, del Grup d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació d'aquesta esmena. Iniciem la votació. (*Pausa i remor de veus.*)

Anullem la votació, i ja tornaré a avisar... (*Remor de veus.*) Queda anul·lat el resultat que pugui aparèixer ara en el panell.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha estat refusada per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A l'article número 4 hi ha només viva l'esmena número 18 o 16, de modificació, del Grup Socialista. (*Veus de fons.*) No? No està viva? Està retirada? (*Pausa.*) Perdó. Doncs, per tant, votem estrictament l'article... (*veus de fons*), no, no cal; ja votarem el Dictamen al final, d'acord.

A l'article número 5 ha quedat retirada l'esmena. A l'article número 6 han quedat retirades totes les esmenes. A l'article número 7 no n'hi havia. A l'article número 8 ha estat retirada. A l'article número 9, hi ha dues esmenes, la número 25-28, d'Esquerra Republicana, i la 26-29, del Grup Socialista. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*)

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han estat refusades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Respecte a l'esmena número 27 o 30, m'ha semblat anotar que per part del Grup d'Iniciativa - Els Verds es demanava votació separada d'aquesta esmena. Per tant, passarem a votar l'esmena número 29 o 32, d'addició, del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha estat refusada per 18 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

També ha estat demandada votació separada per a l'esmena 29-32, de la disposició addicional segona, pre-

sentada pel Grup Socialista. És així? *(Veus de fons.)* S'han demanat dues votacions separades. *(El Sr. Riera i Gassiot s'aixeca per parlar.)*

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, el problema és que en l'anterior, després d'haver dit «votació separada» —potser perquè anem seguint dues votacions—, nosaltres havíem demanat votació separada, efectivament, per a l'esmena 27 del Dictamen final, que era en la qual ens volíem abstenir. De tota manera, atesos els resultats, ens és igual, i no ho repetirem. Per tant... Havíem demanat això. I havíem demanat també votació separada per a l'esmena 32, ho repeteixo, del Dictamen final, del Grup d'Esquerra Republicana.

El president

La 32 del Dictamen final, d'acord. Per tant, votariem ara l'esmena 29, del Grup Socialista, i 32, d'Esquerra. Es poden votar conjuntament? *(Veus de fons. El Sr. Riera i Gassiot s'aixeca per parlar.)*

El Sr. Riera i Gassiot

No... Senyor president, em permeto creure que és que no són exactament iguals...

El president

Per tant, s'han de votar separatament?

El Sr. Riera i Gassiot

Jo diria que sí.

El president

D'acord.

Iniciem la votació de l'esmena 29-32, del Grup Socialista. Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha estat refusada per 45 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Votariem seguidament l'esmena 31-34, disposició transitòria addicional, d'Esquerra Republicana de Catalunya. *(Veus de fons.)* No, és que després ve l'altra. M'han demanat votació separada d'una de les dues. Si es volen votar conjuntament... *(El Sr. Riera i Gassiot s'aixeca per parlar.)*

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president, jo és que estic seguint el Dictamen, aquí, a la pàgina 15517, i l'esmena 31 és una esmena d'Esquerra Republicana per a la qual no hem demanat votació especial; la 34, no la tinc, i demanàvem votació especial per a la 32, precisament. *(Veus de fons i pausa.)*

El president

És que hi ha tres numeracions... Una correcció d'errades. *(Veus de fons.)* Ja ho té, ara? *(Pausa.)* Senyor Riera, a veure si m'aclareix...

El Sr. Riera i Gassiot

A la 31, hi votem favorablement; ens abstindrem a la 32 del Dictamen final.

El president

Per tant, s'han de votar separatament, que és el que els proposava jo. Moltes gràcies.

Anirem a votar, en primer lloc, l'esmena 31, o 34-31, d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 18 vots a favor, 70 en contra i 27 abstencions.

Procedirem ara a votar l'esmena 32. Senyor Riera, hi està d'acord? *(Pausa.)* Iniciem la votació de l'esmena número 32.

Iniciem la votació.

L'esmena ha sigut refusada per 33 vots a favor, 66 en contra i 15 abstencions.

Pertoca ara votar les tres últimes esmenes, la 33, la 34 i la 35. No tinc cap petició de votació separada. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Iniciem la votació, per tant, de les esmenes 33, 34 i 35.

S'inicia la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 49 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

I procedirem ara a la votació del text del Dictamen amb tot l'articulat de la Llei, que inclou també l'esmena tècnica que abans ha sigut llegida pel secretari primer d'aquesta Mesa.

Iniciem la votació del text del Dictamen.

El text del Dictamen del Projecte de Llei ha quedat aprovat per 71 vots a favor, 11 en contra i 33 abstencions.

Si algun grup parlamentari vol intervenir per fer l'explicació de vot, ara és el moment procedimental per fer-ho. Si no és així, donariem per acabat aquest primer punt de l'ordre del dia i passariem al segon punt de l'ordre del dia. Cap grup vol intervenir? *(Pausa.)*

Designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya

Per tant, iniciem el segon punt de l'ordre del dia, sobre designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. Demanaria a les senyores diputades i senyors diputats que es mantinguin a la sala, perquè procedirem a una votació molt de pressa.

Un secretari donarà lectura a l'esmentada disposició per a la designació dels tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. El senyor Escudé hi donarà lectura.

3554

El secretari primer

Gràcies, senyor president. La Llei 17/90, de 2 de novembre, sobre museus, en el seu article 40.3 diu: «La Comissió Executiva és presidida pel director general, a qui correspon la competència en matèria de museus; en són vocals onze tècnics de reconegut prestigi en qualsevol de les disciplines relacionades amb els museus, nomenats per decret a proposta, respectivament, dels organismes i les institucions següents: cinc del Parlament de Catalunya, dos del Departament de Cultura, un de l'Ajuntament de Barcelona, dos de les entitats locals de Catalunya i un de la Conferència Episcopal Tarraco-nense.»

Respecte als que correspon designar al Parlament hi ha el següent escrit, que ha estat admès a tràmit: «A la Mesa del Parlament. Ramon Camp i Batalla, portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb el que disposa l'article 143 del Reglament del Parlament, comunica els candidats d'aquest Grup a ser designats vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya, dels quals s'adjunta els corresponents *curricula*: senyor Ricard Batista i Noguera, senyor Ramon Parés i Farràs i senyor Josep Manuel Rueda i Torres. Palau del Parlament, 22 de setembre de 1997.»

El president

Ha acabat?

El secretari primer

Sí.

El president

Els grups parlamentaris han proposat els següents candidats: senyor Ricard Batista i Noguera, senyor Ramon Parés i Farràs i senyor Josep Manuel Rueda i Torres. Atès que el nombre de candidats proposats és el mateix que els que s'han de designar i d'acord amb l'article 81.1 del Reglament, aquesta presidència proposa, donats els antecedents, o que la votació sigui electrònica i/o secreta o que la votació sigui per assentiment. Veig pel signe dels portaveus que la votació pot ser feta per assentiment. Per tant, demano a la cambra si està d'acord amb els noms per a la Junta de Museus dels senyors Ricard Batista i Noguera, Ramon Parés i Farràs i Josep Manuel Rueda i Torres. *(Pausa.)*

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, preferiríem fer votació secreta, electrònica secreta.

El president

D'acord. Hi ha un grup que ho demana. Hem de cridar a votació. *(Pausa.)* El senyor Portabella em demana la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. En principi s'havia començat que es faria per assentiment; això fa que alguns

diputats no estiguin en aquests moments a l'hemicicle, i, per tant, es tractaria de poder endarrerir un moment aquesta votació per tal...

El president

Estan cridant a votació, ja. *(Pausa llarga.)*

Si les senyores diputades i diputats ocupen els seus escons procediríem a la votació. Per favor, ocupin els seus escons.

Iniciem la votació.

El resultat és l'aprovació dels candidats ja llegits per 96 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, iniciem el capítol d'interpellacions. La primera d'elles és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de sanejament d'aigües superficials en la seva dimensió legal i mediambiental, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Joan Boada, per un temps màxim de deu minuts.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, les raons que ens porten a presentar aquesta interpellació són dues: per un cantó, el tracte de favor que s'ha donat a un empresari condemnat per delictes ecològic i, per l'altre, exigir al Govern una veritable política de sanejament i de regeneració dels nostres rius. Aquestes dues vessants, les podem exemplificar en l'anomenat cas Puigneró.

Primera raó, tot comença quan el senyor Puigneró és condemnat, per un delictes continuat contra la salut pública i el medi ambient, a una pena de quatre anys i dos mesos, una multa de 9 milions i mig i a la restauració de la vida a la riera de Sorreigs sota el control del Grup de Defensa del Ter.

A partir de la sentència comença a funcionar el que anomenem «el departament virtual» del Govern, encarregat, en aquest cas, de protegir, encobrir i defensar els seus amics. La trama, la comencen el conseller de Treball, senyor Farreres, el conseller Macias, conseller de Medi Ambient, i els responsables de Convergència i Unió de la comarca d'Osona, demanant l'indult per al modèlic empresari. La continua el senyor Pujol, que declara solemnement que «el país necessita empresaris com el senyor Puigneró», i jo em pregunto: potser també com el senyor De la Rosa?, o funcionaris com el senyor Planasdemunt?, o jutges com el senyor Estevell?, per citar algunes persones imprescindibles per a Catalunya segons el senyor Pujol.

La concreció de la trama es dona quan, dos mesos després d'ingressar a la presó el senyor Puigneró, el senyor Garcia Clavel, director general de Serveis Penitenciaris, concedeix el tercer grau al senyor Puigneró al·legant bon comportament, salut precària, no tenir cap altra causa pendent, creure que ja ha reparat el mal causat –sense comprovar-ho– i per la seva responsabilitat a l'empresa.

Aquesta és la sortida que hi veu el Govern per defensar el seu amic. El fiscal s'encarrega de posar les coses al seu lloc, fent un recurs que deixa en ridícul la demanda del Govern: el senyor Puigneró té una condemna anterior i quatre causes obertes més per delictes ecològics. Apellar a la seva responsabilitat a l'empresa seria com reglamentar que als empresaris delinqüents se'ls donés el tercer grau ja de forma automàtica, i, a més a més, creure en la bona fe i creure's, perquè ho diu el senyor Puigneró, que el mal està reparat em sembla que és una fallàcia total i absoluta.

En definitiva, com que la justícia és per a tothom i qui dicta sentència, sortosament, és el poder judicial i no el Govern de Convergència i Unió, el senyor Puigneró ingressa a presó. La trama del Govern, des del nostre punt de vista, ha fracassat.

Fins aquí només hem demostrat un tracte de favor cap a un ciutadà, però el que és més greu és que aquest tracte de favor porta el Govern fins i tot a vulnerar la legalitat quan la direcció de la presó remet dues cèdules de notificació al senyor Puigneró; l'última li permet presentar el recurs de reforma contra la denegació del tercer grau, perquè a la primera no hi hauria set a temps. Fins i tot la direcció de la presó es posa a disposició del senyor Puigneró per facilitar-li la seva feina processal. Això és una clara alteració processal que demostra que el Govern de la Generalitat aplica la llibertat d'una manera discriminatòria fins a vulnerar la llei.

Tots els que estem a l'hemicicle i tots els ciutadans de Catalunya voldríem saber, a veure si és possible que ens contestin què li deu el Govern de Convergència i Unió al senyor Puigneró que el porti a vulnerar la legalitat i posar en perill la salut de les persones de l'entorn de la riera de Sorreigs. Seria bo que avui tinguéssim l'oportunitat que ens donés aquesta explicació.

El Govern, des del nostre punt de vista, és coresponsable del delictes abans esmentat perquè tenia coneixement des de fa molts anys de la contaminació sistemàtica de la riera per part de l'empresa del senyor Puigneró; la depuradora anterior a la de 1997 no depurava res, els abocaments contaminaven les rieres, els aqüífers i les captacions de la zona. El Govern sap que la depuradora anterior i l'actual no tenen cap permís de construcció, ni de funcionament, ni d'abocament. El Govern sap que la depuradora biològica és del tot insuficient. El Govern consentia –i això és molt greu, però no pas un cas aïllat– els abocaments a canvi del cobrament il·legal del cànon de sanejament. Tot just en el DOGC del 21 de març sortia publicada la demanda per obtenir el permís de construcció i abocament de la depuradora biològica; a hores d'ara, encara s'ha de concedir.

Si a aquest delictes que abans hem explicat se li hagués aplicat l'actual Codi penal, qui estaria també a la presó seria algun representant de l'Administració ambiental. Hi ha, sobretot, des del nostre punt de vista, una clara responsabilitat de l'Administració ambiental i, en concret, també del conseller Macias, exconseller de Medi Ambient. Ell mateix declarava a la premsa, el dia 3 de març, que l'empresa del senyor Puigneró ja complia la llei en matèria d'abocaments; mentrestant, l'aigua de la Tuta i el Sorreigs anava plena d'escuma i amb uns colors que variaven segons la producció de l'empresa, però sempre sense abandonar el marró o el negre.

En aquest sentit, en aquest mateix mes, el Grup de Defensa del Ter presentava un informe que demostrava que les aigües residuals abocades per l'empresa impossibilitaven tota vida de la Tuta i la recuperació del Sorreigs, i que les captacions d'aigües superficials i subterrànies de l'empresa assecaven la riera gran part de l'any: 200 litres / segon està traient l'empresa, de la riera de Sorreigs.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds també va demostrar que el senyor Macias no deia la veritat, quan vàrem gravar i presentar un vídeo, el 21 de juliol, on es demostrava que es continuava contaminant. La resposta del conseller va ser clara: no era cert el que dèiem nosaltres, i que Iniciativa per Catalunya - Els Verds en feia un ús partidista i que polititzava el cas. Què vol dir, polititzar el cas? Fer la tasca de seguiment i control de la política mediambiental del Govern? Denunciar la contaminació d'un riu que posa en perill la salut de les persones? Doncs, sí, l'hem polititzat. Val més això que no pas encobrir un delictes, com ha fet el Govern. Però, a més de no ser gaire afortunada la seva declaració, va fer el ridícul quan l'empresa Hilados y Tejidos Puigneró va publicar un anunci pagat, en un mitjà de comunicació, on reconeixia que contaminava, i que això ho havia comunicat a la Junta de Sanejament. Després d'aquest ridícul, a corre-cuita, obria un expedient a l'empresa.

En definitiva, el Govern és culpable i responsable polític de permissivitat, negligència i favoritisme per l'acció continuada durant molts anys de la contaminació de la riera de Tuta i Sorreigs per l'empresa del senyor Puigneró. Però aquest no és un cas esporàdic, puntual: és la plasmació de la política que porta a terme el Govern de la Generalitat sobre temes mediambientals i, en concret, en la gestió de l'aigua. Una política de façana. El senyor Pujol deia en aquesta cambra: «Som els que tenim una política mediambiental més estricta de tot l'Estat.» És possible. Però per fer què? Per no complir-la? Per obstruir l'acció de la justícia a l'hora de perseguir els delinqüents mediambientals, com demostra el fiscal de Medi Ambient en el seu informe de l'any 96? Per no cobrar les multes i sancions que imposa la Junta de Sanejament, com explica la Sindicatura de Comptes en el seu Informe? Per encobrir els delinqüents mediambientals? Per a això serveix aquesta política tan estricta?

Vostès, el Govern, sotmeten la política mediambiental a la política de creixement econòmic a qualsevol preu. Aquesta és la seva aposta, que d'una manera transver-

sal afecta tota l'acció de Govern. Ara no tenim temps d'engrunar una per una aquesta transversalitat; ho farem en properes iniciatives legislatives, però em centraré en una, en la gestió de l'aigua. El Govern de la Generalitat ha optat per una gestió de la demanda, per garantir l'existència del recurs i la seva qualitat per a usos domèstics, industrials, agrícoles i recreatius; la seva política de construcció de grans transvasaments, com la irracionalitat del transvasament del Roine. La conservació dels ecosistemes naturals i la seva sostenibilitat no han estat un objectiu prioritari del Govern de Convergència i Unió. S'ha optat pel principi de «qui contamina, paga» –i no pas tots, com hem vist– i l'aplicació de solucions de final de «tuberia». D'aquesta manera es fomenta entre els possibles contaminadors que és més fàcil pagar per contaminar que no invertir per portar a terme una producció neta. Amb el programa de la Junta de Sanejament, comencem a tenir rius més nets, però continua no havent-hi vida en aquests rius.

La gestió de l'aigua ha de ser sostenible, i això vol dir que tothom pugui gaudir d'aigua a casa seva, i al mateix temps els rius portin aigua neta i no pas només de depuradora. S'han de mantenir els rius com ecosistemes vius; l'extracció i captació abusiva de les aigües superficials i subterrànies fa que molts rius de règim mediterrani neixin a les depuradores molts mesos, sobretot els anys secs. Molta part de l'aigua que s'usa s'ha extret dels rius i es retorna més avall amb un grau de depuració no sempre adequat i sense cap tipus de dilució per falta de cabal natural; això fa que no es puguin mantenir ecosistemes de qualitat ambiental elevada a les parts baixes i mitjanes dels rius de Catalunya. Un exemple d'aquesta política, el podem veure en el procés –que abans hem explicat i denunciat– de captació: no hi ha aigua al riu, es retorna l'aigua bruta al riu, sense dilució, i que contamina. La contaminació provoca la manca de vida.

Aquesta és una gran diferència entre polítiques de dreta i d'esquerra, entre les que veuen el recurs de l'aigua com un gran pastís a repartir entre regants, subministradors d'aigua, generadors d'energia elèctrica, interessats en usos recreatius o constructors d'infraestructures, o els que creiem que cal fer una política de contenció de la demanda i d'eficàcia en l'ús de l'aigua. Aquesta és la diferència entre unes polítiques conservadores i de dretes, com les que practiquen Convergència i Unió i el PP a l'Estat, i unes altres de progressistes, com les que porten a terme Iniciativa - Els Verds o altres.

El vicepresident segon

Senyor diputat, hauria d'anar acabant.

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo de seguida. El senyor Pujol deia en aquesta tribuna que tenia dificultats per diferenciar entre dreta i esquerra; aquí n'hi donem una de ben clara i prou important per al desenvolupament del país.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Boada, presentava vostè una interpellació sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la política de sanejament d'aigües superficials. Trobo que l'han concretat massa –o jo ho he entès així– en un cas concret, del qual, si convé, després en podrem parlar.

Potser valdria la pena centrar-nos realment en l'objecte de la interpellació segons la seva presentació, és a dir, en quin és el capteniment del Govern de Catalunya en relació amb la política de sanejament, i en aquest sentit voldria aclarir que no és una política de sanejament d'aigües superficials, sinó que és una política de sanejar les aigües residuals, de sanejar les aigües industrials, de controlar els abocaments i, en conseqüència, de provocar unes aigües superficials de qualitat. Malament aniria que haguéssim de sanejar la totalitat de les aigües residuals.

L'eina a través de la qual s'estableixen els objectius de qualitat a assolir en la relació de programes de sanejament a desenvolupar en conjunt, vostè coneix –i tots els senyors i les senyores diputats– que és el Pla de sanejament de Catalunya, que va ser aprovat definitivament l'any 95; i és conegut, i vostè ho coneix, que l'objectiu principal del Pla és aconseguir un nivell de qualitat de l'aigua que n'asseguri els usos definits per la normativa europea abans del 31 de desembre del 2005.

Per fer això, el Pla de sanejament té diversos programes, dels quals potser el primer és el Programa de sanejament de les aigües residuals urbanes, a través del qual es pretén donar compliment a la directiva citada, la 91/271, aconseguint el sanejament i la depuració mitjançant tractament secundari dels abocaments de tots els nuclis de població superiors a dos mil habitants equivalents, terminologia molt pròpia i que tots coneixem el seu significat. L'execució d'aquest Programa comporta la construcció, aproximadament, de 300 depuradores, de les quals a hores d'ara estan en funcionament, per ser exactes, estan inaugurades –en funcionament n'hi ha alguna més– 182, i n'hi ha 90 més en construcció. Aquestes xifres permeten preveure que a l'assoliment dels objectius previstos a la directiva s'hi arribarà molt abans de la data prevista.

Aquest Programa, el de sanejament de les aigües residuals urbanes, està complementat per un altre programa, molt directament relacionat, que és el de tractament de fangs de les depuradores d'aigües residuals urbanes, que té com a objectiu reduir la quantitat de fangs generats en les estacions depuradores i augmentar, d'altra banda, el seu aprofitament. Avui ja n'hi ha tres, d'aquestes plantes de tractament de fangs, en funcionament, i vuit més estan en aquest moment en fase de construcció, s'estan construint. I n'hi ha tres més de previstes per completar la totalitat de les plantes previstes que es necessiten en el territori de Catalunya.

Aquesta infraestructura en funcionament en aquest moment permet sanejar, ja, un total de 3.690.791 habitants –per ser concret, les aigües residuals urbanes de 3.690.791 habitants. Resta, com és conegut, pendent d'executar la depuradora del Prat –depuradora la qual està a l'espera que el Ministeri de Medi Ambient doni la veu de partida per començar la seva construcció–, que depurarà l'aigua provinent d'1.198.415 habitants; i hi ha en construcció, com li deia, 90 plantes que cobriran 585.152 habitants. Per tant, voldrà dir que, una vegada tot això estigui acabat o en marxa, estarà depurada, pràcticament, la totalitat de les aigües residuals dels habitants de Catalunya; en faltarà mig milió d'habitants, essencialment situats en poblacions disseminades.

Un altre programa, el tercer programa –en farem esment–, el Programa de sanejament de les aigües residuals industrials –segurament és en el que vostè en aquest moment concentra l'atenció, però que penso que per nosaltres, el conjunt del Govern, i segurament pel Parlament, ha de tenir tanta importància o més que els altres, però els altres també la tenen–, la finalitat del qual és l'adequació dels abocaments industrials que es generen a Catalunya, i per tal d'aconseguir-ho tenim la Junta de Sanejament, que n'és l'òrgan executor, que posa al seu abast diferents eines.

D'una banda, eines que podrem anomenar-les «de gradualitat», com són els programes de descontaminació gradual i els permisos d'abocament. El Programa de descontaminació gradual, que vostè coneix, però potser val la pena recordar-ho, és l'atorgament per part de l'Administració d'una autorització provisional d'abocament durant la qual un establiment industrial pot corregir –corregirà– la situació del seu abocament dins d'uns terminis i condicions que se li fixen. Els programes de descontaminació gradual s'inicien a petició de l'interessat, de la indústria que pretén entrar en un procés d'aquest estil, i han de complir necessàriament les condicions següents: d'una banda, que els objectius de qualitat de l'abocament han de tenir dades concretes en el temps i han d'existir fites intermèdies, amb dades associades, que siguin fàcilment comprovables; han de significar, al final del seu compliment, una millora notable en l'abocament, i en cap cas poden significar l'autorització d'abocament d'una substància tòxica com les que estan definides en la llista primera de la directiva 76/464.

Els PDG, els programes de descontaminació gradual, és conegut que han tingut una utilització molt àmplia en tots els sectors de la indústria, però han estat especialment importants en els sectors de la indústria tèxtil, l'alimentària i la química. Un PDG, al final, és com qualsevol altra autorització, però una autorització d'abocament amb límits clarament fixats, l'incompliment dels quals pot suposar, igual que per a qualsevol autorització d'abocament, sancions, i en cap moment representaria una exempció tributària. És a dir, els PDG parteixen de la situació real, donen una autorització molt flexible i provoquen que s'arribi a una situació definida inicialment com a «qualitat d'abocament». A tall d'exemple, l'any 1996 es van rebre 127 sol·licituds de plans de descontaminació gradual, es van finalitzar

54 programes iniciats en anys anteriors i se'n van revocar 24.

Hi ha altres eines, que té la Junta de Sanejament: una altra és l'eina dissuasòria, –coneguda, i que tindrem ocasió de comentar, si és el cas–, que són els tributs, tributs de sanejament –el principi que vostè deia, «qui contamina, paga»–; eines penalitzadores, les sancions, sancions que li puc dir, per al seu coneixement –encara que s'ha publicat–, que l'any 95 es van incoar més de 400 expedients sancionadors per abocament en llera pública, que d'aquests en van ser sobreseguts 242, però que van ser objecte de 436 resolucions de sanció...

De tot això...

El vicepresident segon

Senyor conseller, hauria d'anar acabant...

El conseller de Medi Ambient

Perdó per la meua inexperiència: és el primer dia que vinc al Parlament, la primera intervenció; apello a la cortesia parlamentària del president perquè em deixi acabar un moment, almenys l'argumentació, segurament sense entrar en el tema del senyor Puigneró, que tindrem ocasió de fer-ho després.

M'agradaria poder-li dir també que, si mirem la càrrega de DQO –demanda química d'oxigen, en la terminologia nostra– abocada l'any 92 per la indústria, es sobrepassaven les 160.000 tones; si estem parlant de l'any 96, estem parlant de 130.000; però si centrem la informació en l'abocament a la llera, directament a la llera, que és al final on va abans d'arribar al mar, de les 111.000 que s'hi abocaven l'any 92 hem passat a les 50.000 de l'any 96.

Ens faltaria parlar, però ho obviem, del Pla de sanejament d'aigües residuals, del sanejament d'aigües residuals d'origen agrícola i del sanejament de la contaminació d'origen difús. I només voldria dir, seguint amb el títol de la seva interpellació, que tot això s'ha fet intentant accelerar allò establert per la normativa, pel marc legal, que estem complint amb tota exactitud, per una voluntat mediambiental que ha portat a accelerar els terminis de compliment; que ha portat a incrementar el nombre de punts de control dels nostres rius –que han passat en cinc anys, del 92 al 96, d'aproximadament cinquanta a pràcticament cent cinquanta–; que s'ha automatitzat la xarxa de vigilància de la conca del Llobregat; que s'han introduït –amb un sentit absolutament avançat en el conjunt de països europeus– en les analítiques aplicades per al control de les aigües els paràmetres biològics, s'hi ha introduït l'índex –com vostè deu conèixer– BMWP' –el Biological Monitoring Working Party corregit, que això vol dir la P'–, amb el recompte de macroinvertebrats; que es disposa d'un laboratori propi, que l'any 96 va analitzar 4.406 mostres, i que s'ha constituït un cos d'inspectors ubicats als punts estratègics i que es manté un servei de guàrdia, de vigilància permanent, de vint-i-quatre hores al dia durant 365 dies.

Tot això ha permès els resultats, que no tinc temps de donar-li, quant a càrrega abocada als rius espanyols, i

3558

la brillant situació, o més ben dit la brillant evolució, de l'estat general de les platges –reconegut a tot Europa–, que és allà on aboquen els nostres rius.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Puigdollers, amb tots els respectes, la seva intervenció no ha servit per a res, en absolut. Primer, perquè, malgrat..., respectant la seva inexperiència, però evidentment la inexperiència en els continguts no hi hauria de ser, en un conseller de Medi Ambient, i sobretot perquè el cas Puigneró ha creat la suficient alarma social perquè es discuteixi aquí al Parlament. O prefereixen discutir-ho vostès mateixos amb aquest departament virtual que tenen encetat? I a més a més li vaig comentar a un alt dirigent del seu Departament que exemplificaríem el nostre enunciat en el cas Puigneró, però vostè suposo que ha preferit més refugiar-se en tot un seguit d'exemples, que nosaltres els tenim, tots aquests diputats els tenen, perquè ens arriben els informes anuals: només cal fer una fotocòpia i ja sabríem de què ha parlat, perquè n'estem del tot assabentats, dels programes de sanejament –ho repeteixo–, que ja ens arriben els informes anuals.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

M'ha decepcionat terriblement la seva intervenció, senyor Puigdollers, perquè em pensava que parlaríem d'una cosa tan important com és el tema Puigneró. Perquè –ho repeteixo– és un exemple del que passa no només en aquestes rieres, sinó en bona part, també, dels rius i rieres del nostre país, i em sembla que és un element importantíssim. Perquè ja sé que els fa molt de mal, el cas Puigneró, i tota la trama que vostès han ordit per a tot aquest tema, i sobretot per la seva política mediambiental. Em sembla que és un element important. Ha arribat a fer-los tan de mal que fins i tot els directius de la Conselleria de Medi Ambient han pressionat el Grup de Defensa del Ter per delegar les responsabilitats civils al Govern, perquè el Govern no pot acceptar que un grup ecologista sigui el que controla la restauració, per obligació, per sentència, de la riera de Sorreigs, i no els grans definidors de la política mediambiental del país. I vostès ho han fet, surt publicat, i a més a més ha estat ratificat pels membres del Grup de Defensa del Ter.

Però jo sí que tornaré altre cop al cas Puigneró, i amb anàlisis. Miri, anàlisis químiques i biològiques de la riera de la Tuta i de la riera de Sorreigs, tant sortida de planta depuradora, la riera de la Tuta, riera de Sorreigs abans de desembocar a la riera de la Tuta i després. Químiques i biològiques: no ens refiem només de les químiques, que ens portarien sempre, o sovint, ens portarien a equívocs, perquè evidentment sí que podem estar d'acord, ho podem estar amb els paràmetres de la taula 1, 2 o 3, o els que facin falta, i fins i tot les de la

Comunitat Europea, però evidentment el que és important és que continua sense haver-hi vida als rius.

Anàlisis del gener del 97: no s'ha trobat cap individu –quan dic «individu» vull dir animal–, atès que porta una important càrrega de contaminants químics procedents de l'empresa Puigneró i que això afecta evidentment la riera de Sorreigs, aigües avall de la Tuta. Aquesta seria del gener del 97.

Una altra, del 27 de març del 97, una anàlisi també biològica –no només química, eh?–, que porta que una elevada salinitat, un color marró, verd, negre, etcètera, etcètera, ple d'escuma, excessiva explotació dels aqüífers –que impedirà evidentment la dilució de l'estiu– i els abocaments puntuals d'aigua en moments en què la depuradora biològica pugui tenir baixades en el seu rendiment, tot això impossibilitarà que la vida es pugui regenerar en aquestes rieres.

I continuem: el juliol del 97, una altra anàlisi biològica, a part del que nosaltres..., de l'audiovisual que varem presentar el Grup d'Iniciativa - Els Verds, que demostrava també aquesta situació. L'aigua és d'un color vermell gris fosc i no es pot observar el fons del torrent, que té una fondària de menys de quinze centímetres –menys de quinze centímetres, no es veu la fondària, hi ha molta escuma.

Conclusió final: tot i l'acció de la depuradora, el riu no es recupera, segueix més o menys igual que fa quinze anys..., una mica millor, però l'objectiu final, la recuperació del riu per tal que sigui un ecosistema similar al que hi havia abans de l'entrada de la Tuta, no s'assoleix. Em sembla que és un element important. I fins i tot posa una solució. Prenguin nota: la solució podria ser, doncs, a més a més de netejar, caldria no embrutir i deixar viure el riu; seria convenient que la gran empresa aquesta, del senyor Puigneró, no xuclés tota l'aigua al riu, que els animals i les plantes d'aigües amunt de la Tuta no s'haguessin d'arrapar al petit fil d'aigua que ara circula pel riu. Si el gran complex consumís menys aigua, la gran empresa, també n'enviaria menys a la màquina de netejar.

El valor de l'índex biològic el juliol del 97 a la Tuta és zero. Zero. Aquest és el valor. O sigui, no hi ha vida, l'índex biològic de la Tuta és zero. El del Sorreigs, abans de desembocar a la Tuta, és set –en valors de zero a deu, és set. Sorreigs, després de desembocar a la Tuta, dos: la vida en el Sorreigs és impossible que es pugui recuperar. I l'última anàlisi que tenim nosaltres, del 23 de setembre –fa molt poc–, evidentment, amb una alta conductivitat, i els clorurs que passen de 1.750 mil·ligrams / litre, i hi ha una salinitat d'1,7 grams per litre d'aigua. Imagini's, doncs, com pot sobreviure cap ésser viu en aquesta situació. Aquest és un exemple de com vostès porten aquesta política mediambiental, i per això, a més a més tenint en compte també la seva resposta, ens portarà que haurem de fer una reprovació total i absoluta de la política penitenciària que s'ha dut en aquest cas, evidentment no només una crítica de la gestió ambiental, sinó també una reprovació a la Conselleria de Medi Ambient i al seu conseller, i exigir..., i pregunto –i espero que en aquests cinc minuts que li queden el senyor conseller ens pugui contestar– com es

pensa regenerar el riu de la Tuta i el Sorreigs perquè, evidentment, torni a haver-hi vida en aquests rius.

I, sobretot, l'anàlisi química no és suficient –i això ho sap, senyor Puigdollers–, perquè l'anàlisi química ens pot donar un dia uns resultats, però al cap de dos dies, per diferents qüestions, ens pot donar uns altres resultats. S'acostumin a fer anàlisis biològiques, que demostren evidentment si hi ha vida o no hi ha vida en els rius, que és el que ens importa; si és d'un color més clar o menys clar no és tan important com la necessitat que hi hagi vida també en els nostres rius.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té el tom l'honorable conseller senyor Puigdollers, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Boada... No voldria..., vostè i jo la veritat és que no ens coneixem –tindrem ocasió de conèixer-nos–, i no voldria que les meves paraules li tornessin a servir per donar la volta a l'argument i utilitzar-les en sentit diferent al que jo les he fet servir. Normalment –i la meva trajectòria en aquest sentit ho ratifica– no m'agrada parlar dels temes que no conec i no m'agrada fer afirmacions que no siguin certes; molt menys encara m'agrada inflar el contingut i les paraules per dir o fer dir coses que no són les que s'estan dient o les que serien reals.

En cap moment jo li diré que la situació de la Tuta i el Sorreigs siguin ideals, en cap moment jo li diré que no conegui que les anàlisis no donen una situació idíl·lica; sabem –i en aquest sentit està actuant l'Administració– que això s'ha de corregir. No voldria dir jo, a partir d'ara, que el senyor Boada em demana que tanqui una fàbrica, amb els corresponents efectes, perquè no és cert, perquè el senyor Boada no ho ha dit; no voldria que les meves paraules s'interpretin i es digui que el conseller diu el que no diu. Quan m'he referit que ens hem avançat, i ens hem avançat a molts països europeus, en la introducció d'anàlisis amb indicadors biològics, m'he limitat a dir això; no estic dient que en el Sorreigs els indicadors biològics siguin positius.

Valdria la pensa repassar què és el que està passant a Puigneró, perquè el tema de Puigneró no és una novetat; el tema de Puigneró és un tema que arrenca fa vint-i-un anys. El tema de Puigneró..., l'any 76 se li fixa una abocament de dos mil metres cúbics / dia; l'any 78 entra en funcionament una depuradora fisicoquímica; l'any 79 se li aprova un projecte de depuració –el projecte de depuració que havia entrat en funcionament–; l'any 81 se li reconeix l'autorització definitiva dels dos mil metres cúbics; l'any 82 –anem de pressa– se li autoritzen nous límits d'abocament provisional, fins a quatre mil metres cúbics / dia; l'any 84 s'aprova un decret de depuració de quatre mil metres cúbics / dia; l'any 90 hi ha una denúncia a la Fiscalia per part del Grup de Defensa del Ter, que genera la sentència que

citem constantment; l'any 92 se li imposa una sanció per abocaments –uns altres abocaments, no els que originen la sentència– de dos milions de pessetes; l'any 93 se li revoca l'autorització provisional de l'any 82; l'any 93 se li accepta un d'aquests PDG que abans em permetia recordar com funcionen; el mateix any 93 ja se li fan requeriments per abocaments inadequats, per incompliment del PDG; l'any 94 es proposa una sanció de 6 milions de pessetes, que se suspèn perquè se'n dóna coneixement a la Fiscalia i es traslladen els fets a la Fiscalia –m'estic referint tota l'estona a actuació de l'Administració–; l'any 95 hi ha una denúncia a la Fiscalia per part del Departament de Medi Ambient; l'any 95 mateix hi ha una revocació del PDG; l'any mateix 95, però bastants mesos després, s'amplia el PDG, es fa el nou PDG ampliant la capacitat d'abocament; l'any 96 es posa en marxa una depuradora biològica, i el mateix any 96 acaba el PDG, que s'havia autoritzat al començament del 96, i al final de l'any 96 es tornen a produir sancions per part de l'Administració per abocaments incontrolats. És a dir, estem davant d'una situació en la qual es van produint fets: PDG, resolucions, autoritzacions, denegacions, sancions i denúncies. Tot això va funcionant.

Tot això, què és el que aconseguim? Doncs, això ens porta que l'any 92 la DQO abocada per Puigneró era de 850 mil·ligrams / litre / any. Actualment, la mitjana és de 130 mil·ligrams / litre / any. La disminució de les tones de DQO...

El president

Senyor conseller, ha esgotat el temps.

El conseller de Medi Ambient

...abocades ha passat de 1.814 l'any 94 a 377 l'any 97. S'ha construït una depuradora biològica, i, si en el moment actual s'està discutint una autorització d'abocament, si l'empresa accepta les condicions, l'abocament anual de DQO passarà a 143, és a dir, l'equivalent a una població de quatre mil habitants.

Això és el que s'està fent: se n'està fent el seguiment, se n'està fent el control i s'està mantenint d'alguna manera una activitat.

El president

Senyor conseller, ho repeteixo, amb escriu li ha passat el temps.

El conseller de Medi Ambient

Perdó, senyor president.

El president

Podria acabar...

El conseller de Medi Ambient

Senyores i senyors diputats, em sap greu no poder acabar de donar les dades, però...

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell executiu sobre la política general de la família i de la protecció dels infants

El quart punt de l'ordre del dia és: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general de la família i de la protecció dels infants, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta interpellació té dos objectius importants, que són: reprendre la reflexió –i dic «reprendre»–, sobre les condicions que condueixen a l'explotació i abús sexual de menors –és un tema que l'hem debatut amb escreix en aquesta cambra; tenim com a rerefons, no podria ser d'altra manera, en aquest moment, els lamentables fets descoberts aquest estiu en un barri de Barcelona– i, com a conseqüència, revisar, si cal, els circuits d'atenció social a la família i a la infància per conèixer o constatar una vegada més on es produeixen els punts febles que poden portar a situacions d'explotació infantil.

Vull manifestar abans de començar que els termes en què proposem aquest debat pretenen fer un recorregut de les qüestions generals a les concretes i particulars. Per això proposem parlar de les polítiques generals, orientades als infants i a les famílies, així com en el proper Ple plantejarem en una altra interpellació reflexionar sobre la salut mental i la seva aplicació en programes per als infants i els adults.

No ens agradaria, no volem reprendre el debat d'aquest estiu, que considerem que no és l'adequat per portar-lo aquí –si hi ha o no xarxes organitzades en aquest barri, si hi ha o no indústria pornogràfica pròpia, si es va consentir l'exercici professional de determinats o d'un determinat educador, etcètera–, perquè creiem, n'estem convençuts i ho sabem tots, que pertoca a la justícia clarificar-lo i, si escau, penalitzar-ho, i volem dir també que sobre aquesta qüestió no s'ha de frivoltzar i menys s'ha d'utilitzar políticament. No s'avança gaire si es prenen aquestes actituds. Algun partit polític ho ha fet, i ens agradaria que es tirés enrere i sumés esforços des d'aquest Parlament i des del Govern de l'Estat –perquè pot fer-ho des d'allà– per millorar la situació de la infància al nostre país.

Definits els termes d'aquesta intervenció i de les posteriors que farem, també voldria que, com a referència, tinguéssim presents els següents punts de partida del debat. En l'Informe del Parlament de Catalunya sobre els maltractaments infligits als menors, a conseqüència d'una comissió d'investigació creada el 1987, fa deu anys..., com a conseqüència d'aquesta comissió d'investigació hi va haver una resolució, la 137/II, i tota la legislació subsegüent sobre tutela i protecció de me-

nors, és a dir, la Llei 37/91, la Llei 8/95, i també la Resolució 194/III, que recull els acords de la convenció de Nacions Unides de 1989. També ens agradaria que es tinguessin presents els materials presentats al IV Congrés estatal sobre la infància maltractada, que es va celebrar a Sevilla l'any 96, i molt especialment les aportacions fetes en el Congrés mundial contra l'explotació i comercialització sexual dels infants, celebrat a Estocolm l'agost del 96.

Creiem que és necessari tenir present aquest rerefons, perquè l'explotació dels infants és un problema que no té fronteres; informacions aportades en els debats internacionals ens diuen que s'estima que al voltant d'un milió de nens entren anualment en els circuits del mercat del sexe, que genera –s'ha de dir– beneficis multimilionaris. Les vies són moltes: la coacció, el segrest, la venda, l'engany, el tràfic d'estupefaents, i alguna d'aquestes vies d'accés també es produeix a casa nostra.

Aquesta és una greu forma d'explotació que atempta contra la dignitat humana, la identitat, l'autoestima i que, a més a més, provoca que els nens tinguin desconfiança en els adults. És una forma d'explotació que posa en perill la salut física i psíquica, perquè viola els drets fonamentals dels infants i amenaça la seva trajectòria de futur.

No hi ha dades fiables que ens puguin aproximar a la realitat del problema; en alguns estudis es parla que els maltractaments en general incideixen en un 6 per mil de la població infantil; en altres es parla d'1,5 per mil –almenys aquesta és la xifra que va donar l'estudi realitzat pel Govern de la Generalitat, a conseqüència de la Resolució parlamentària. El que sí que hi ha és la certesa de quins són els factors que generen el risc i també el problema i quin perfil tenen els explotadors, pederastes o pedòfils, per utilitzar un terme més global, tot i coneixent que l'explotació sexual es produeix amb més o menys incidència en totes les capes socials de la població, encara que a les classes socials altes i mitjanes és més difícil la seva detecció. Hi ha factors socioeconòmics que afecten més les capes socials baixes, generen pobresa i marginació i, com a conseqüència, desestructuració familiar, i contribueixen a la generació d'un entorn que pot portar a l'explotació, encara que volem deixar clar que no hi ha una relació directa entre pobresa, explotació o maltractament infantil.

A Catalunya, ja amb la Resolució 137/II, ens vàrem dotar d'un instrument útil; alguns d'aquests acords i propostes s'han reflectit en lleis posteriors: a la Llei 37/91, es van establir els canals per a la sospita i la denúncia, com és el Telèfon de la Infància; s'han ordenat i estructurat els serveis socials pel que fa referència a la infància; s'han concretat mesures a la Llei 8/95 sobre mitjans de comunicació i espectacles; s'ha nomenat el defensor dels Infants, però hi continua havent un dèficit total pel que fa a la salut mental dels joves i dels infants. I també per l'impuls de propostes d'actuació integrals: coordinació de programes, sensibilització de la població, de les famílies, dels nens; en definitiva, tot allò que fa més referència a la prevenció, ja sigui a primària o secundària, que s'inclou en l'apartat 3 de l'esmentada Resolució.

Tampoc s'ha tingut en compte la Resolució que es va fer en l'estudi del Govern de la Generalitat, l'any 1991; ho poden revisar i veuran que han quedat en el buit moltes de les propostes que es feien orientades a les administracions i als professionals, i tampoc creiem que s'ha posat molta cura en el Pla de lluita contra la pobresa i l'exclusió social. I en aquest sentit sí que li volem demanar, senyora consellera, que hi posi un especial esment –encara que a vostè, potser, no li correspon–, perquè aquest és un instrument que hauria de ser bàsic en la qüestió que tractem, perquè pretén ser un pla integral que abasta les polítiques de la família, les polítiques de l'habitatge, les polítiques de la immigració, etcètera, etcètera.

Un altre aspecte al qual volem fer referència en aquest debat és la reforma del Codi penal. Hi ha hagut opinions diverses, veus diverses que han sortit arran dels fets d'aquest barri de Barcelona, dient si s'ha de penalitzar més o no els infractors. Jo crec que no ens correspon ara i en aquest moment en aquesta cambra, però, com que el debat està obert i recentment s'ha presentat al Congrés de Diputats una reforma del Codi penal, i el Consell General del Poder Judicial ha donat la seva opinió sobre aquestes suposades o preteses reformes, nosaltres diem que ens hi manifestarem, evidentment, a través del nostre Grup Parlamentari i en el Congrés dels Diputats, però no vull deixar de fer esment de les qüestions que estan damunt la taula en aquest moment a debat: si cal o no una major penalització, o no, sobre els autors dels abusos sexuals, si s'ha de modificar o no l'edat de consentiment dels menors per a les relacions sexuals, si s'ha de penalitzar o no la possessió de pornografia, si s'ha de penalitzar l'extraterritorialitat de les penes per abusos sexuals comesos en països tercers, etcètera, etcètera. És el rerefons que tenim aquí damunt la taula, del tema que en aquest moment estem discutint i que, evidentment, ajudarà a canalitzar, o no, adequadament la política de prevenció i tractament per a l'explotació sexual i l'abús dels menors.

Així mateix, jo crec que també hem de tenir present allò que des del Parlament Europeu s'ha impulsat aquest estiu. El Grup Parlamentari Socialista està elaborant una proposta de resolució, que està en tràmit d'esmenes, i que nosaltres hem de tenir –crec jo, també des d'aquí, perquè podem aportar les nostres opinions– molt en compte.

En definitiva, senyora consellera, nosaltres el que proposem amb aquesta interpellació és repensar tot allò que amb anterioritat en aquesta cambra ja s'havia discutit, amb la Resolució i amb el rendiment de comptes d'aquesta Resolució amb intervencions posteriors, veure si amb aquest desplegament i l'impuls de noves mesures podem paliar els múltiples efectes que condueixen a la prostitució i al maltractament i a l'abús sexual dels menors, o bé, senyora consellera –i ho veurem en el debat que ara iniciem–, si cal fer noves propostes, establir noves prioritats; si cal fer una política diferent que ens ajudi a combatre totes aquelles situacions que vulnereu els drets dels infants i afavoreixen que empenyguin un camí que probablement, com sabem, no tingui retorn.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per a la resposta, té la paraula l'honorable consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agafant les últimes paraules de la senyora diputada, quan ha dit «reprendre les reflexions, repensar, sobretot el que són les polítiques de prevenció i tractament i, en especial, en aquest cas, sobre l'explotació sexual dels infants i dels adolescents», vull iniciar la meua resposta a aquesta interpellació dient que, des de fa just un any, a la Conselleria de Justícia, a la qual des del juny del 96 li va correspondre assumir de nou les polítiques d'infància i adolescència, vam començar a treballar en una anàlisi i reflexió de la realitat a Catalunya de tota la política d'infància i adolescència. Una reflexió que obeïa, precisament, a molts anys de funcionament, a molts anys d'una política que penso que ha estat positiva, però que, lògicament, quan durant més de deu anys hi ha una política en aquesta matèria, necessita aquesta anàlisi i aquesta reflexió.

Tampoc vull parlar –com vostè ha dit– del debat del Raval. En aquest moment està ens mans de la justícia, i espero i confio que en la seva funció de jutjar ho puguin fer correctament. L'únic que des d'aquí voldria és felicitar, en algun cas, aquells menors i adolescents que han estat valents a l'hora de declarar les seves experiències o el que ells sabien. En aquest aspecte, en aquest punt concret, el que hi ha sobretot és una por, una por immensa a la família, als amics, als companys, al barri, al què diran: aquests nois, aquestes noies i aquests adolescents han estat valents, i jo crec que és molt important, i potser més important que qualsevol reforma legislativa, que comencin a perdre la por. Jo crec que si perden la por i són capaços d'explicar i de dir les seves experiències, intentarem amb tots els mitjans ajudar-los a sortir d'aquest ensurt, però sobretot ells, els que ajudaran, és altres nois i altres noies que hagin pogut o que puguin tenir en el futur experiències com aquestes.

Com vostè diu, parlarem en un altre Ple de la salut mental. Jo només vull dir-li que en matèria d'infància i adolescència acabem de signar amb el Servei Català de la Salut un conveni ampli sobre salut mental. Ja hi havia un conveni en aquest sentit per a casos crònics i gravíssims, i per això teníem un centre al Garraf, que funciona, des del punt de vista mèdic, jo crec que excepcionalment, però faltava un tracte més de diari per a aquells casos de nens i nenes o de nois i noies que poguessin tenir algun índex, algun principi de malaltia psiquiàtrica.

De la revisió del Codi penal, si em dóna temps, també li'n parlaré, i li diré quina és, en principi, la meua opinió. Així i tot, em voldria avançar dient que, per mi, en aquests casos, quan surten situacions com aquesta, que són greus, o gravíssimes, o excepcionals, la solució

immediata de la revisió del Codi penal, per mi, no és una solució; n'és una més, però no l'única. La més important és actuar en prevenció i actuar en el tractament. I jo crec que en aquest sentit, els darrers anys, des del 81 fins ara, s'ha actuat des de totes les administracions en aquesta política de prevenció i tractament.

L'actuació del Govern en matèria de política general de la família i de la protecció dels infants s'emmarca, com vostè ha dit, en el context de les declaracions internacionals, en especial la convenció de l'ONU de 1989 sobre els drets de la infància, en les resolucions del Parlament de Catalunya, la 37/I, la 137/II i la 194/III, i el marc legal específic, del qual cal remarcar la Llei 11/85, de protecció de menors –la primera que es va fer en aquell moment a tot l'Estat espanyol–, la Llei 37/91, de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, i la Llei 8/95, sobre protecció i atenció a la infància. També cal tenir en compte la legislació refosa del sistema català de serveis socials, continguda en el Decret legislatiu 17/94, que preveu dues àrees d'actuació específiques de família i infància, en les quals han d'intervenir coordinadament les administracions locals i l'Administració de la Generalitat. La intervenció en aquesta matèria és dissenyada al tercer Pla d'actuació social, aprovat per acord del Govern el 29 d'abril del 97, en virtut del mandat efectuat per la legislació esmentada. El PAS incorpora els programes del Pla integral de suport a les famílies.

Jo voldria ara cenyir-me una mica més a aquells projectes que o bé s'han fet, s'han portat a terme des de fa anys en matèria de prevenció i tractament, o bé estan en vies d'anàlisi i reflexió, com li he dit en el primer moment de la meua intervenció; i parlo concretament de polítiques de prevenció, sensibilització i suport a la infància que pateix maltractaments i que són polítiques que es porten a terme des del Govern de la Generalitat amb l'ajut i la coordinació de les administracions locals, però que no només hi intervé el Departament de Justícia, sinó que també hi intervenen els departaments de Benestar Social, Ensenyament i Sanitat.

Pel que fa a la prevenció, parlaré dels equips d'atenció a la infància i adolescència, dels centres diürns, dels programes de l'àmbit de l'ensenyament i, sobretot, pel que fa a les polítiques de suport i sensibilització, parlar de dos programes concrets que es porten des dels centres d'acollida, que un està destinat a l'atenció precoç, i l'altre, als maltractaments, i en especial a aquells que han patit abusos o agressions sexuals. També hi ha el Telèfon de la Infància, que començarà a funcionar durant vint-i-quatre hores al dia i durant tot l'any el primer l'octubre, i el Servei d'Atenció a la Víctima, que d'alguna manera també se'n parla en la seva interpellació.

Quan un infant arriba a la Direcció General d'Atenció a la Infància o bé ha patit una situació d'urgència que l'ha encaminat a un centre d'acolliment o bé ha estat atès pels serveis socials d'atenció primària o pels equips d'atenció a la infància i adolescència, que han tingut una importància notòria en la detecció i en l'atenció dels infants i adolescents maltractats o amb risc de ser-ho... Els EAIA van ser creats l'any 86, ara fa onze anys, amb l'objectiu bàsic de prevenir i eliminar

les causes que porten a la marginació. S'han anat estenent i implantant pel territori català, i s'han incorporat cada cop més a la societat; s'han anat integrant en els circuits socials, els sanitaris, d'ensenyament o jurídics, i així han esdevingut un element important del sistema de prevenció i atenció a la infància i a l'adolescència catalanes. Sóc conscient que encara tenen algunes limitacions i desajustaments que requereixen la nostra atenció, i que després d'onze anys ha estat necessari revisar la seva tasca. En aquest moment, els EAIA estan atenent 11.130 infants a tot Catalunya, dels quals un 27% –més de tres mil– es troben en aquest moment en situació tècnica de contenció en el nucli. Ara fa un any que, amb el coneixement de les bondats i de les mancances de la feina feta pels EAIA, convenia fer una anàlisi que ens permetés potenciar-ne uns i reconduir-ne els altres; per això es va crear una comissió per tal d'analitzar, acordar i assumir conjuntament les modificacions adients al sistema vigent, previ fet pel Departament de Justícia un treball d'anàlisi, revisió i proposta d'aquest nou model. Aquesta Comissió, formada per la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis, l'Ajuntament de Barcelona i els departaments de Benestar Social i de Justícia, haurà de definir el nou model d'intervenció que encara està en procés d'estudi, en un context més general de revisió del model territorial d'atenció a la infància.

Una altra mesura de prevenció són els centres diürns. El denominador comú d'aquests centres és la seva estreta relació amb el territori on estan integrats i el coneixement de la seva població; per això constitueixen un recurs molt vinculat a l'atenció primària i pot ser un efectiu detector de possibles situacions de desemparament quan encara són possibles i eficaces les solucions que es trobin a l'entorn de l'atenció primària. També en els centres diürns, que són en nombre de 147 a tot Catalunya, hi ha un procés de revisió o inspecció del seu funcionament i de la possibilitat de la seva millora. La contribució que el Departament de Justícia hi fa, a part d'aquesta revisió o inspecció, és, des del punt de vista econòmic, de més de 350 milions.

Hi han una sèrie de programes preventius i de suport en l'àmbit de l'ensenyament. Com tots sabem, pel que fa a l'ensenyament, comença per l'escolarització plena, però es proposen actuacions complementàries que, pel fet que ja s'han realitzat o s'estan realitzant, palesen el capteniment del Govern en relació amb la qüestió que és motiu d'interpellació. En citaré a continuació algunes.

Primer, el Programa d'educació compensatòria, destinat a reforçar l'escolarització i facilitar la integració dels alumnes fills de famílies amb necessitats econòmiques molt greus. Segon, la informació i orientació de l'estudiant. Tercer, els serveis educatius del Departament d'Ensenyament, com poden ser els equips d'orientació i assessorament pedagògic, que ofereixen una atenció directa als alumnes i famílies que ho sol·liciten, col·laboren amb els serveis socials i sanitaris per tal d'oferir una atenció coordinada als alumnes i famílies que ho necessiten; en aquests equips treballen 401 psicòlegs i pedagogs i 30 treballadors socials. Quart programa, l'atenció...

El president

Senyora consellera, ha esgotat el temps de resposta a la interpellació.

La consellera de Justícia

Acabo...

El president

Té el torn de rèplica.

La consellera de Justícia

D'acord, d'acord. Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Rosa Barenys, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. És ben cert, per la intervenció de la consellera, que coincidim que els drets dels infants estan lluny d'ésser una realitat en un país, en una societat, Espanya - Europa, rica i desenvolupada, i, com a conseqüència, el que cal és intentar aprofundir una mica més per anar avançant cap a aquesta societat que voldríem amb uns drets socials que, encara que siguin indirectes de cara als infants, nosaltres estem obligats a desenvolupar i a desplegar.

Coincidència amb vostè en el tema de la revisió del Codi penal –no ho havia dit–: no és la solució, més penalització; la solució és més polítiques orientades a la infància i orientades a la família.

I, en relació amb els temes que vostè em plantejava, senyora consellera, ens alegrem que vostè hagi creat una comissió amb participació de la Federació de Municipis, concretament pel tema dels EAIA, dels equips d'atenció a la infància, però sobretot perquè, entrant en l'anàlisi d'aquest equipament, entra vostè en revisió de la Llei 4/94, de serveis socials, o del Decret..., 17/96, em sembla que és; entra vostè en revisió d'un model al qual nosaltres, en aquest Parlament, en el debat de la Llei ens vam oposar, perquè considerem que les polítiques de la infància i de la família s'han d'executar al més a la vora possible de la infància i de la família, i, com a conseqüència, han d'estar descentralitzades en els municipis. Per tant, ens alegra que vostè, amb la reforma que pretén plantejar i amb la nova funció dels EAIA, entri en aquest tema, que ens agradaria poder arribar a un acord, evidentment –i li ho he de dir–, amb la pressupostació corresponent, de cara que els ajuntaments puguin complir amb aquesta funció.

En relació –com vostè deia molt bé– amb la reconversió dels centres diürns, segurament que haurà de plantejar-ho amb profunditat. Els pretallers, dits «pretallers», que els ajuntaments tenien per a nansos de catorze a setze anys, en aquest moment no pertoen, amb tot el tema de l'entrada de la reforma de l'ESO; per tant, hem de veure com podem reconvertir aquest equi-

pament perquè serveixi de veritat per fer una política de prevenció.

Nosaltres, en la nostra moció, que considerem que hi ha de ser... Jo no he acabat d'entendre si vostè, senyora consellera, estava o no satisfeta del que fins ara s'havia plantejat i quin balanç en feia, de si era insuficient o no; he entès que sí, perquè vostè diu que fa un any que té una comissió que està revisant les polítiques d'infància i família –he entès que sí. Com a conseqüència, nosaltres voldríem reprendre, a part del resultat d'aquesta anàlisi que vostè faci en aquesta comissió, voldríem reprendre allò que es va dir en l'estudi que va fer el Govern de la Generalitat, aquelles resolucions que es van proposar en la 137/II, sobre maltractaments d'infància, i molt especialment per tot allò que fa referència a plans integrals, és a dir, plans interdepartamentals, plans interadministratius, plans amb participació de les organitzacions no governamentals a l'entorn d'un nucli: la infància i la família. L'experiència que en tenim és que el Govern de la Generalitat no ha sigut massa capaç de fer plans integrals. Se n'ha parlat molt, però aquests plans han quedat en el buit. Ens agradaria que vostè, senyora consellera, dintre de la possibilitat que té en el Consell Executiu de «nuclear» tota aquesta activitat..., poguéssim ser capaços de tindre un pla integral amb totes aquestes dimensions o perspectives per poder abordar amb profunditat les polítiques de la infància.

Així mateix, senyora consellera, les conclusions de l'estudi, per nosaltres, continuen essent vàlides. Es parla en aquest estudi de polítiques interdepartamentals; es parla de polítiques en l'àmbit de serveis socials, en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit de l'ensenyament; es parla d'unes guies o protocols que es van distribuir i van desaparèixer –perquè en aquest moment ningú sap de què parlem–, fonamentals per poder preveure la detecció de la infància en risc, i es parla també de la necessitat de fer un altre tipus de captació de dades, un altre tipus d'estudi, no entès formalment com un estudi, sinó anar fent un treball continuat de detecció de les situacions de risc social, a fi i efecte de poder, en un termini curt, disposar d'un conjunt de dades que ens permetin dir de quines qüestions estem parlant quan parlem del maltractament i de l'abús de la infància.

De veritat, senyora consellera, que estem molt interessats que aquest debat tiri endavant, que el reprenem de veritat; estem interessats a poder collaborar, si vostès estan decidits a fer un pla integral amb tots aquests plantejaments que nosaltres en aquest moment fèiem, i, com a conseqüència, espero que a partir del debat que fem a la moció i en la interpellació sobre salut mental ens hi puguem retrobar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyora consellera, per un temps màxim de cinc minuts.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyora diputada, jo he dit en la meua intervenció que, des de feia un any, des de la Conselleria estàvem analitzant i replantejant la política d'infància. He dit també que la política d'infància portada a terme des del Govern de la Generalitat de l'any 81 ençà ha estat, jo crec, una política positiva; hem anat avançant molts passos, i estem en aquest moment en situacions òptimes respecte a altres països. Ara, això no vol dir que, després de quinze anys o després d'onze anys de la situació dels EAIA, això no requereixi realment una reflexió aprofundida, que és del que jo he parlat.

Respecte a l'estudi que vostè ha esmentat, és vàlid, i estic d'acord que han d'haver-hi polítiques interdepartamentals, però que de fet hi són, en el Pla integral de la família hi són, aquestes polítiques interdepartamentals. Pel que afecta els menors i els adolescents, la infància i els joves fins als divuit anys, tant amb el Departament de Benestar Social, com amb el de Sanitat, com amb el d'Ensenyament, estem treballant i, de fet, ja hi ha una sèrie de projectes i programes, els quals, en la part primera de la meua intervenció ja li he esmentat.

Respecte a Sanitat, el més recent ha estat la publicació i l'elaboració del *Llibre d'en Pau*. Aquest llibre és una guia per a l'abordatge del maltractament en la infància per als professionals de la salut. Ha tingut un èxit extraordinari, en el sentit que ha arribat a tot arreu, que els professionals de la sanitat el tenen i que els serveix com a ajut per poder detectar els maltractaments que hagin patit els infants i els adolescents.

Entre altres projectes que també es porten a terme per a la detecció de tots aquests maltractaments, en els centres d'acollida del Departament de Justícia, concretament, es porten dos projectes, que són: el que es refereix a l'atenció precoç, que es porta a terme des de l'any 89, i que és quan van començar a ingressar en els centres d'acollida nadons i infants petits que entrarien en el que es considera alt risc... Són infants amb antecedents familiars de gravetat, bé per consum de tòxics de la mare, bé per trastorns mentals, i per tot això es va iniciar la coordinació amb els centres d'atenció als disminuïts de l'ICASS.

El segon programa és més recent, és el que es refereix als maltractaments i en especial als que han patit abusos sexuals. L'objectiu central consisteix a donar als infants elements que els proporcionin recursos per fer front de la millor manera possible als maltractaments, reforçant els seus recursos afectius i cognitius. Vull donar unes dades, dades actualitzades en data d'avui, dels menors víctimes de delictes sexuals a Catalunya. Les dades són d'expedients oberts del gener del 89 a l'1 de juny del 97, s'hi inclouen els expedients tancats, i hem tingut 390 casos. D'aquests 390, de vius en aquest moment en tenim 267, dels quals 105 estan tutelats per la Direcció General d'Atenció a la Infància, i 162 són casos en estudi, pendants de constatació dels indicis d'abús sexual, però hi ha obertes diligències prèvies.

Per acabar, voldria només dir que quan, fa un any, en el Congrés d'Estocolm sobre l'explotació i la comercia-

lització dels infants i adolescents, es parlava i es tractava d'unes pautes de comportament per als països que hi van assistir..., i deien que eren necessàries una sèrie de mesures, com era l'existència d'un defensor del menor, que ja tenim des de fa quatre mesos; d'un telèfon de la infància, que hi va haver durant un temps i que el primer d'octubre d'enguany comença a funcionar de nou; d'una policia de menors especialitzada, que també la tenim, tant en la Policia Autònoma com en la Policia Nacional; d'un servei d'atenció a les víctimes —també el tenim des de fa un any—, i, com a últim, de la revisió del Codi penal. En aquest sentit —com li he dit abans—, crec que s'han d'agreuja algunes penes, però que no és l'únic remei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç

Entrem en el cinquè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política general de comerç, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per expressar la interpellació, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, el motiu fonamental d'aquesta interpellació és la preocupació que el Grup Parlamentari Popular té per la situació del comerç urbà, per tant, especialment, pel petit i mitjà comerç a casa nostra, a Catalunya. Preocupació que, com es va veure en l'aprovació del Projecte de llei d'equipaments comercials, comparteixen tots els grups d'aquesta cambra, tots els grups parlamentaris, la qual cosa va fer que s'arribés, en l'aprovació d'aquesta Llei d'equipaments comercials, pràcticament a un total consens; a un ampli, molt ampli consens, perquè era absolutament necessari per al sector.

En el món del comerç hi ha una gran preocupació, senyor conseller, per la forta penetració de capital estranger, fonamentalment en hipermercats, i pel creixement, al nostre entendre exagerat, de noves implantacions de grans superfícies comercials, tant en hipermercats com en cadenes sucursalistes de supermercats, molts dels quals no compten amb els recursos propis suficients per fer front a les seves inversions, i això suposa una forta dependència del sector distributiu al capital i, per tant, al poder de decisió estranger enfront del comerç tradicionalment autòcton, i, a la vegada, una pèrdua important de la capacitat d'absorció del mercat per part del nostre comerç, del comerç autòcton.

Senyor conseller, si es manté aquest panorama, la situació comercial a Catalunya pot canviar bruscament, i estic convençut que això ningú de nosaltres ho desitja. El creixement desmesurat de les grans superfícies comercials, sense un creixement paral·lel de la demanda global, fa que l'oferta no rendibilitzi les seves inversi-

ons de forma adient. Això podria crear –i, de fet, nosaltres pensem que està creant– un desequilibri en la xarxa comercial existent a Catalunya, i podríem arribar a la conclusió que tots els esforços fets els darrers anys quant a transformació i modernització del comerç català de poc haurien servit, tant les inversions públiques –que ho reconeixem– com també, i amb un esforç molt important, les inversions privades.

Com és, senyor conseller, que en el Departament de Comerç els plans, per exemple, Simec i Fimec i altres, que tant havien ajudat el sector –i vostè ho sap perfectament–, han desaparegut? S'han constituït fons per a dotacions especials amb càrrec als pressupostos públics amb mutualitats de garantia de comerç, amb la finalitat de proporcionar als joves candidats creadors d'empreses la cobertura que necessiten? Considera necessària l'existència de programes de suport a projectes presentats per les associacions de comerciants d'àmbit local –i no només local, sinó d'àmbit de tot el territori, i prou representatives– i projectes de cooperació entre empreses situades a les zones de tradició comercial dels centres urbans, dels centres històrics?

Senyor conseller, la manca de models legislatius eficaços i rigorosos ha determinat en alguns països la desaparició de moltes petites i mitjanes empreses del món del comerç i ha ocasionat un gran perjudici tant en zones rurals com també en els centres urbans. I això ha estat el resultat de la implantació desordenada de les grans superfícies comercials en molts països.

Creiem que cal fer una anàlisi sobre la situació actual del comerç a Catalunya; que, sobretot, cal tenir molt en compte els desequilibris que es poden produir al nostre país si el que ara són projectes –i vostè sap que n'existeixen una pila sobre la seva taula, sobre el seu despatx– es transformen en realitat. Cal aturar el creixement desaforat i poc realista de l'oferta i aconseguir creixement de la demanda, creixement que ens permeti rendibilitzar els esforços de modernització que els catalans han realitzat sempre en el camp del comerç i que continuaran realitzant indiscutiblement. El problema que es planteja és el de la dispersió de la demanda com a conseqüència de l'existència d'oferta, d'una existència, a més, d'excessiva oferta comercial, per un creixement desmesurat excessivament ràpid en el temps. En definitiva, la distribució de la demanda entre una oferta excessiva farà que l'oferta de tot tipus, a més a més de no rendibilitzar les inversions, no pugui absorbir les despeses de funcionament i provoqui una crisi important en el sector del comerç tradicional.

És important assenyalar que el comerç és un dels sectors que dona més ocupació, l'activitat comercial a Catalunya és una de les principals fonts de riquesa del país: més de cent trenta famílies viuen directament del comerç, sis-cents mil persones entre empleats i empleats; l'activitat comercial representa un 30% del PIB català, del qual un 12 prové del comerç, i el 18, dels serveis personals.

A Catalunya, els comerciants es troben en aquests moments desencisats, desencisats per crear noves empreses en aquest sector, i fins i tot m'atreveria a dir que per mantenir les existents els manca allò que és fonamen-

tal; pel nostre Grup Parlamentari el fonamental és la il·lusió, la il·lusió que ha potenciat fins ara l'esperit emprenedor a casa nostra, perquè viu permanentment sota l'amenaça que l'endemà s'installi al voltant del seu comerç, del seu comerç autòcton, una gran superfície comercial, la major de les vegades integrada en una gran multinacional, amb la qual li és impossible competir i davant la qual es troba desemparat per l'Administració catalana, o, més ben dit, no suficientment emparat. És urgent i necessari realitzar una programació d'actuacions que amb la participació de les entitats més representatives del sector ens permeti emprendre les mesures necessàries per tal d'ajudar el comerç urbà de casa nostra.

I jo també voldria comentar-li, senyor conseller, que s'han elaborat uns estudis recentment, que han sortit publicats en alguns mitjans de comunicació, d'experiències d'aquestes característiques d'instal·lació de grans superfícies comercials; per exemple als Estats Units, a la ciutat de Denver, una empresa de *consulting* va fer un estudi per explicar el futur de les grans superfícies comercials, el que està succeint moltes vegades. Moltes vegades resulta que s'estan transformant en zones que desequilibren territorialment el que en podríem dir les ciutats i que comporten barris perifèrics que en situacions de crisi –vostè sap que als Estats Units en aquests moments hi ha una situació de crisi de les grans superfícies– es tornen barris que realment cap de nosaltres desitgem que això passi a casa nostra. Nosaltres desitgem i entenem perfectament, doncs, el que significaria, el que ha significat a països propers a nosaltres una instal·lació desmesurada de grans superfícies. Ha comportat desertització de poblacions, i això és greu, i aquí hem d'esforçar-nos, hem d'esforçar-nos tots, no solament el seu Departament, sinó que aquí també hi han vinculacions amb el Departament d'urbanisme, Política Territorial.

De veritat, l'objecte d'aquesta interpellació, senyor conseller, no és fer una crítica destructiva, ni molt menys, una crítica perquè sí; el sentit d'aquesta interpellació és el d'una crítica totalment constructiva, amb un objectiu, amb un objectiu que és aconseguir ajudar el petit i mitjà comerç, el comerç urbà. Vostè ha fet diferents manifestacions, diferents declaracions públiques. Es va aprovar recentment un pla territorial, bé, i vostè ha manifestat que és un pla restrictiu, o sigui, que és una actuació a la defensiva. Intentem entre tots buscar solucions positives d'ajuda al petit i mitjà comerç.

El president

Ha esgotat el seu temps.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, senyor Antoni Subirà.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Senyor president, senyor diputat, senyores i senyors diputats, abans d'entrar en el cos de l'argumentació, que, com vostè s'imagina, és una explicació del que vostè em demana, de política de comerç, deixi'm fer només dues precisions o tres respecte al que vostè ha dit en començar la seva intervenció.

El problema és el problema de l'excessiva oferta de grans superfícies. Pensi que estem en un àmbit econòmic cada vegada més integrat i, per tant, si aquestes superfícies són d'empreses de capital francès, alemany o d'on sigui, jo no..., estaríem fent coses que anirien exactament, directament en contra de les directives comunitàries, és a dir, això no ho podem discriminar, sap?

I respecte al tema dels recursos propis amb què treballen aquest tipus d'empreses, tant les de capital forani com les d'aquí, és a dir, que funcionen bàsicament amb un fons de maniobra negatiu finançant les seves inversions amb recursos de proveïdors, això és una cosa que a tots els que avui dia la diuen els la vaig explicar jo, és a dir que me la sé –escolti– a la perfecció. Els ho vaig explicar jo fa vint anys, aproximadament, que passava això, quan encara no hi havia grans superfícies aquí. Bé, per tant, aquestes dues observacions.

Anem al nucli de la qüestió. Miri, essencialment, ens trobem, tal com vostè diu –i hi coincideixo plenament–, amb una oferta comercial que en la major part del territori de Catalunya supera allò que raonablement pot ser rendible. A Catalunya tenim més de 111.000..., poc més, poc més de 111.000 establiments comercials. I si vostè divideix, simplement, el nombre d'habitants entre 111.000 li surten uns 54 o 55 habitants per establiment comercial, i llavors fer l'escandall, a continuació, de l'establiment comercial mitjà és relativament fàcil. Li diré més: suposant que de cop aconseguíssim fer desaparèixer totes les grans superfícies, la situació milloraria només lleugerament, perquè en lloc de 56 habitants per establiment comercial passaríem potser a 60, que tampoc surten els números. I vostè em dirà: «Home!, però sortirien una mica més bé perquè hauríem suprimit unes coses que venen molt.» D'acord, d'acord, però continuaria sent una situació d'oferta excessiva.

Bé, però, de tota manera, dit això, el que és fonamental és que aquí el que calia era un control molt fort –jo n'he dit una llei de ferro– per evitar la proliferació de grans superfícies. I això pensi que fet en defensa no només del comerç urbà, sinó fet en defensa del consumidor. Perquè estem davant d'un cas on si deixéssim jugar soles, estrictament, incontrolades, les forces del mercat, ens passaria que, efectivament, arribaríem a l'equilibri després que el pèndol, en la seva oscil·lació per arribar a la situació d'equilibri, hagués produït uns desperfectes insostenibles.

Li explicaré amb més precisió el que vull dir. Passaria això que diu vostè que ha passat en altres llocs, que han deixat oscil·lar el pèndol. No cal anar als Estats Units, ha passat a França. A França, què va passar? Doncs, que es va deixar amb una màniga molt ampla augmen-

tar l'oferta de les grans superfícies a les cruïlles dels camins moderns, que són les autopistes, es van desertitzar els centres de les ciutats, i un cop això ocorregut, les grans superfícies també van malament i n'hi ha que tanquen però, a sobre, el consumidor, o sigui, el ciutadà, que és el qui tots plegats aquí hem de defensar, el consumidor reclama que es facin plans per reinstaurar el comerç urbà en aquelles ciutats desertitzades i, per tant, abandonades en el seu centre i amb tots els problemes concomitants que vostè vulgui, d'ordre públic, etcètera, seguretat ciutadana, etcètera. I llavors, aquell pèndol, que va oscil·lar incontroladament, doncs, va fer destrosses que ara és caríssim i difícilíssim de corregir.

Bé, nosaltres, en el moment que a mi em va tocar fer-me càrrec de la situació, la cosa no estava ni molt menys tan malament com a França, i ens va semblar que estàvem en un moment on encara era possible, diguem-ne, amortir el pèndol, actuar de manera que frenéssim l'oscil·lació, i frenar l'oscil·lació volia dir actuar contra la direcció en què el pèndol es movia, que era simplement la de més i més proliferació de grans superfícies a les cruïlles dels camins, és a dir, no en els centres urbans. Bé, i llavors es va fer la Llei que vostè coneix –vostè ha descrit molt bé el procés–, es va consensuar molt perquè tots estàvem, en el fons, d'acord, i aquesta Llei, que es va aprovar el dia 19 de març, donava sis mesos, que acaben demà, per fer el seu desenvolupament reglamentari, i el desenvolupament reglamentari s'ha fet i demà o demà passat es publicarà en el *Diari Oficial de la Generalitat* el seu desenvolupament.

Però vostè té raó, també, dient que en aquest cas l'actuació a la defensiva, bo i essent molt important –perquè si no féssim aquesta actuació a la defensiva ja podríem anar a predicar després, eh?–, bo i essent molt important, home, s'ha de complementar amb altres coses, però n'hi diré unes quantes més de les que vostè ha dit. Per exemple, fixi's: l'IAE és un impost sobre activitat, no és un impost sobre beneficis o sobre els resultats de l'activitat; per tant, és una cosa que, en principi, a aquesta gent, a aquestes botigues que tenen cinquanta-sis clients, els perjudica molt greument. Per què? Perquè és un impost sobre l'activitat amb una activitat que està molt saturada d'oferta. O bé, per dir-n'hi un altre, el tema, per exemple, de protecció social. És a dir, aquests, la majoria són autònoms i tothom sap que als autònoms els costa més fer les seves previsions, els costa més econòmicament. O temes com la prestació per incapacitat laboral transitòria. És a dir, hi ha tota una sèrie de coses que formen part de l'entorn de regulació econòmica en què es mouen les empreses d'aquest país que no ha estat pensat d'una manera..., tenint present la problemàtica del petit comerç, i en tot això hi podem treballar en aquest Govern d'aquí i en el Govern de l'Estat, que és qui controla aquestes coses.

Bé, anem a parlar una miqueta més del Pla d'equipaments comercials. El Pla d'equipaments comercials, que obeeix als estàndards que va fixar la Llei, que com vostè diu, i té tota la raó –hi insisteixo–, es va consensuar molt en aquesta casa, estableix una normativa que deixa la decisió en mans dels ajuntaments a partir d'allò que ja no vam considerar nosaltres gran superfi-

cie, que era en alguns casos de 1.000 metres quadrats cap avall, en altres casos de 1.500 i en altres casos de 2.000, depenent de la població. Però li vull fer notar que 1.000 metres quadrats és anar molt al detall; això és responsabilitat nostra, 1.000 metres quadrats cap amunt; és anar molt al detall, és entrar molt en coses que fins i tot algun grup parlamentari d'aquí va dir: «No, això hauria de ser competència dels municipis.» 1.000 metres quadrats de superfície neta de venda és la superfície que té un equipament comercial que faci 33 metres de llarg per 33 d'ample, sap?, que és realment molt petit.

Bé, però quines conseqüències té l'aplicació d'aquest Pla, tal com nosaltres ho preveiem? L'aplicació d'aquest Pla tindrà com a conseqüència, segons les nostres previsions, que en els propers quatre anys, que és l'àmbit temporal d'aplicació del Pla, el creixement que nosaltres preveiem d'oferta comercial en el format gran superfície no arribarà al 0,7% anual. Tots els indicadors sembla que apunten cap a un creixement del consum lleugerament superior a això, és a dir, s'apunta un creixement del consum de l'ordre del 2, 2,5%. Vol dir que estem aconseguint allò que volíem, és a dir, no deixar capturar aquest creixement del consum en el format gran superfície i, per tant, posar-lo a disposició del comerç urbà, que l'aprofita, o bé per millorar els seus comptes d'explotació, o bé, en algun cas, per augmentar l'oferta.

Vostè abans ha esmentat –hauré d'acabar i després ja, en la rèplica, li explicaré unes quantes coses més–, vostè abans ha dit, ha fet un cant a la iniciativa privada i a la necessitat d'ajudar els que vulguin establir-se. Miri, en això hem d'anar molt amb compte. Podem fer mesures de suport al comerç urbà –ja els ho explicaré després–, però li asseguro que promoure la creació de nova oferta, encara que fos en el format de comerç urbà, és extremament perillós. Més aviat jo penso que..., si no volem arruïnar el comerç urbà existent, més aviat jo penso que hauríem d'anar canviant els criteris urbanístics dels mateixos municipis –i vostè és alcalde i ho entendre perfectament, això–, en el sentit que no necessàriament qualsevol nou desenvolupament d'habitatge urbà hagi d'anar acompanyat de la creació d'oferta comercial a les plantes baixes...

El president

Senyor conseller, ha esgotat el seu temps. Hi ha un torn de rèplica.

El conseller d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme

Gràcies, senyor president.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, veig que coincidim, el que passa és que una qüestió és estar d'acord, coincidir, una altra qüestió és portar-ho a la

pràctica, que aquí és on hi ha discrepàncies moltes vegades, com és lògic i normal.

Vostè ha parlat d'una llei de ferro, totalment d'acord, i el nostre Grup Parlamentari hi va participar, precisament, en aquesta llei de ferro. Vostè no m'ha contestat respecte a les ajudes pressupostàries que hi havia a través del Simec i el Fimec, que ajudaven moltíssim el petit i el mitjà comerç. Vostè crec que ja ha aplicat l'actuació defensiva al que marca la Llei, però, en aquest debat, a la defensiva respecte a les responsabilitats del Govern de la Generalitat, ja que ha començat a parlar de l'IAE, de protecció social, d'àmbit estatal, una mica aquell discurs de «la culpa la té Madrid, la culpa la té Madrid...» Home, entre altres raons, si mirem els índexs econòmics, gràcies a la tasca desenvolupada pel Govern central, també és una gran ajuda al comerç, al comerç i a qualsevol activitat empresarial. I aquest també és un mèrit que s'ha de reconèixer, indiscutiblement. I després ha parlat dels 1.000 metres quadrats com sent molt rigorosos amb aquesta llei de ferro. Em va costar aconseguir això dels 1.000 metres quadrats, perquè van ser esmenes del Grup Parlamentari Popular, precisament, perquè en el Projecte de llei no anava així, vostè ho sap perfectament. Per tant, vull dir, a cada u el que és seu.

Anem a veure, senyor conseller, vostè estarà d'acord amb mi que el diàleg és essencial i fonamental, que la credibilitat d'un polític és essencial i fonamental perquè és el que crea confiança, indiscutiblement. I al Pla territorial: hi ha hagut diàleg suficient, dic jo? Suficient, perquè diàleg n'hi ha hagut, i jo en sóc conscient i he participat d'aquest diàleg, però suficient? Perquè, és clar, jo trec les notícies de premsa: «Els botiguers en contra del pla comercial que aprova avui el Govern.» En la Comissió d'Equipaments Comercials de Barcelona li van votar en contra els comerciants, fins i tot la Federació de Municipis. Aquestes són qüestions que són les que són, indiscutiblement.

Senyor conseller, el Pla territorial era essencial, és essencial, es basa tot el Pla territorial en unes dades concretes, i les dades són essencials i fonamentals per al desenvolupament de dir quants metres hi caben o quants no hi caben. La majoria d'aquestes dades són enquestes tretes de l'any 91 i l'any 92 i actualitzades. Nosaltres creiem que no s'han gastat suficients diners per elaborar un pla..., no, no: per elaborar les dades essencials per portar a terme aquest pla. Aquesta és una qüestió essencial que li hem dit nosaltres, que li han dit els botiguers, totes les entitats de botiguers representatives. I vostè em pot dir: «Home, és que no hi havia temps!» És una possible resposta. S'està fent un estudi rigorós a través d'Eurocomerç, un estudi sobre la targeta de crèdits moneder, dèbit efectiu, a tot Europa, i el termini que s'han marcat per tirar-lo endavant és d'un mes, i en un mes el tindran fet. Hem tingut sis mesos de moratòria, es podria haver fet, i això, segurament, ens hauria estalviat crítiques i hauríem pogut arribar a un acord i a un consens important.

Senyor conseller, vostè sap l'aportació del Grup Parlamentari Popular en les subvencions, amb una esmena de 200 milions de pessetes que va introduir als pressu-

postos de l'any 97, i ens ha arribat a nosaltres, en converses amb el sector, que... És clar, aquestes subvencions què succeeix? Que surten el mes de juliol; per tant, surten tard. I, segona...

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps.

El Sr. Ros i Casas

Acabo de seguida, senyor president, acabo de seguida. Per un costat, diem, ha sortit el mes de juliol, i per un altre costat a pagar-se es tarda un any i mig, dos anys; això significa interessos per al petit i mitjà comerciant, i crec que és un dels temes que hauríem de solucionar.

I ja només per acabar, senyor conseller, una pregunta: quan ha acabat la temporada d'estiu, temporada important dintre del món del sector, vostè personalment s'ha reunit amb el sector o ha fet alguna trucada telefònica al sector per preguntar: «Com ha anat això, nois? Ha funcionat bé, aquest estiu?» En la via del diàleg, que li he dit abans, crec que això seria interessant i important.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Perquè no se m'acabi el temps, senyor president, i em quedi una cosa important al tinter, li penso dir immediatament que aquest any concretament, quant a ajuts, les línies que nosaltres hem decidit emfatitzar són la «peatonalització», les inversions en mercats, la dinamització d'àrees urbanes específiques –perquè no les podem atacar totes al mateix temps– i la integració sectorial. Els ajuts, amb un total d'uns 457 milions de pessetes, significaran una inversió, en aquestes quatre línies, de més de 2.400 milions de pessetes. I això és el que pensem fer l'exercici que ve, però naturalment depenem d'aquest Parlament, que és el que aprova el pressupost, com és lògic, i no em digui que és treure'm les puces de sobre, perquè és la funció que va provocar la invenció de la institució parlamentària, eh?, l'aprovació del pressupost. Per tant, això és competència de vostès.

Bé, ara unes altres coses... A veure, el mèrit dels mil metres quadrats..., miri, el mèrit, quan una llei ha sortit aprovada per un parlament, el mèrit és de tots: dels que hi van votar a favor, dels que la van esmenar, dels que s'hi van resistir i fins i tot dels que hi van votar en contra. Però deixi'm explicar-li una miqueta més alguna cosa: els anglesos diuen..., tenen una frase que..., com que no..., vaja, jo no voldria que els mitjans de comunicació la interpretessin malament, és una frase típica del parlamentarisme anglès (*veus de fons*), que diu... –no, és molt senzilla, senyor diputat, li agradarà a vostè, també–, diu: «Les lleis i les botifarres, val més que el públic no sàpiga com es fan.» Això ho diuen els anglesos, eh?

Escolti, jo sóc un gat vell en aquestes coses del Parlament –això sí que m'ho ha de reconèixer–, i una de les coses que jo recomano sempre als meus col·legues més joves és..., o menys estrenats, diguem-ne, és que quan presenten una llei al Parlament no la presentin, diguem-ne, inamovible, és a dir, allò de dir «estic arrambat a la paret», sinó que tinguin coses per efectivament poder negociar i tenir la gentilesa, diguem-ne, de cedir acceptant una esmena d'un altre grup. Escolti, aquesta és una d'aquestes.

Bé, llavors, un altre tema és també el tema que no tothom ha votat en contra, no tothom ha votat en contra... Hi ha hagut gent que hi ha votat en contra, en les consultes que s'han fet d'aquest Pla, i me n'ha citat dos que em van molt bé, que van ser els comerciants, en el cas de Barcelona, i la Federació de Municipis. Però va passar allò que també passa en els parlaments. Diu: «És que, en aquesta Llei, n'hi ha hagut dos que han votat l'esmena a la totalitat, a favor de l'esmena a la totalitat», dos, eh?, dos grups. Diu: «Sí, però per raons exactament oposades.» És a dir, uns volien més grans superfícies i els altres en volien menys. Per tant, doncs, miri, ja passa, això.

I, quant a les consultes, les consultes han sigut extenses i intenses. I jo, que miro de llegir els diaris només quan, diguem-ne, el tema és molt..., em toca molt directament, aquests dies, després que van sortir les notícies sobre el desenvolupament de la normativa de comerç, els vaig mirar amb molta atenció, i algunes organitzacions de comerciants molt significatives van dir: «Ens hauria agradat un pla més restrictiu.» Fins aquí, d'acord; m'estranyaria molt que no diguessin això. Per altra banda, els representants de les grans superfícies van posar el crit al cel. I, a més a més, alguns d'aquests que deien: «Home, ens agradaria que fos més restrictiu», van dir: «Llàstima que arriba tard», i «que s'apliqui de seguida». Miri, si diuen «llàstima que arriba tard» i «que s'apliqui de seguida», és que ja els va bé malgrat que facin alguna crítica.

Bé, i finalment el tema de les dades. De dades, se n'han manejat moltes, però al final hem manejat les dades..., jo no diré que siguin les òptimes teòriques, però són les millors que teníem, les millors que teníem, i les millors que podíem aconseguir raonablement. I, si són les millors que teníem i les millors que podíem aconseguir raonablement, ho sento molt, són òptimes des del punt de vista pràctic.

Finalment, deixi'm donar-li una altra dada, perquè veig que això encara és de color carbassa (*l'orador es refereix al llum que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció*), i la hi dono amb molta cordialitat: estic molt content, i crec que farem feina, en aquest sentit de protegir el comerç urbà, amb la posició..., diguem, amb la concordança que vostès tenen. Perquè li vull donar una dada, també: el dia... –amb tota la cordialitat, eh?–, el dia 24 de juny de 1987 un diputat d'aquell moment, que es deia Federico Trillo, acompanyat de cinquanta diputats més, va presentar un recurs d'inconstitucionalitat sobre la Llei del comerç, orientada a la protecció del comerç urbà, que havia fet aquesta cambra. Canviar d'opinió és bo: jo ho celebro, i penso que po-

dem fer molt de camí en la línia que vostè diu, de coincidència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya

Passem al sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs per exposar la interpellació, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... La Llei d'alta muntanya, aprovada per aquest Parlament l'any 1983, preveia el desplegament dels anomenats «plans comarcals de muntanya», partint del reconeixement dels importants dèficits estructurals i de tot tipus que pateixen les comarques de muntanya, els seus municipis, el seu territori, en definitiva, i amb l'objectiu d'equiparar les condicions de vida de les dones i dels homes dels territoris d'alta muntanya, equiparar-los, dic, als de la resta de ciutadanes i ciutadans del país. L'any 1989, quatre anys més tard del que establia la Llei d'alta muntanya, s'aprova el primer Pla comarcal, que, com vostès saben, era el de la Garrotxa; posteriorment, i al ralenti, es van anar posant en funcionament, es van anar posant en marxa, la resta de plans comarcals de muntanya, en la seva primera edició. Cinc anys després es presentava la segona edició d'aquests plans, els quals vénen a marcar unes directrius i vénen a planificar unes actuacions molt concretes, molt bàsiques, molt essencials, per als seus respectius territoris, fins al lliar de l'any 2000.

A l'octubre del 1996 es va substanciar en aquest mateix hemicicle una interpellació, també, sobre els plans comarcals de muntanya. En el decurs d'aquella interpellació, i havent escoltat atentament tant el grup proposant com el Govern en el seu tom de rèplica, donava la impressió, senyores diputades i senyors diputats, que les comarques de muntanya es trobaven en el millor dels mons possibles, que sense cap mena de dubte s'havien superat els hereditaris problemes d'infraestructures bàsiques i equipaments que de sempre havien patit i que les astronòmiques xifres de despesa programada, programada dins dels diferents plans comarcals de muntanya, havien posat fi a dèficits ancestrals. Es parlava llavors, en aquella interpellació, de 679 programes d'acció, de 1.500 línies d'actuació específica, d'un augment del 45% de la inversió real respecte al que s'havia previst inicialment. No es tenia en compte, però, senyores diputades i senyors diputats, la situació de la qual es partia; no es feia esment de la realitat que viuen encara ara molts nuclis de l'Alt Pirineu i de les comarques de muntanya en general; no es citava que

encara són molts els municipis de muntanya que no tenen cobertes les seves necessitats en infraestructures més essencials, que no disposen de xarxa de sanejament, que no tenen possibilitat de donar cobertura als nombrosos nuclis que molts ajuntaments acullen i no tenen possibilitat de donar aquests serveis amb un pla únic d'obres i serveis a l'any. Es citava, això sí, grans xifres: 67.000 milions de despesa programada i 98.000 milions d'inversió finalment realitzada en els plans de la primera edició. I es deia, es parlava també de 96.000 milions de despesa prevista en la segona edició dels plans.

Senyores diputades i senyors diputats, el motiu d'aquesta interpellació és justament per qüestionar el compliment d'aquests plans comarcals de muntanya. No s'hi val a dir que hi ha hagut un altíssim grau de compliment pressupostari i que la inversió finalment produïda a cada comarca de muntanya ha estat força més elevada que la inicialment prevista. I és clar que la inversió real duta a terme a cada comarca de muntanya ha de ser molt més alta que la que apunta el pla de muntanya de la comarca corresponent. Només faltaria! L'acció de govern de la Generalitat ha d'anar necessàriament més enllà de les actuacions concretes incloses dins els diferents programes dels plans comarcals de muntanya. Evidentment que els plans comarcals de muntanya són eines, són instruments de desenvolupament socioeconòmic i de planificació, que han d'incidir positivament en la major projecció d'una determinada comarca de muntanya. Però en cap cas, en cap cas, pot ser l'únic instrument de desenvolupament, i en cap cas l'única acció del Govern de la Generalitat a la comarca. El pla comarcal de muntanya és el principal mitjà de planificació a les comarques de muntanya, tal com estableix l'article quart de la Llei d'alta muntanya, el qual el defineix com a instrument bàsic per al desenvolupament i l'aplicació de la política de muntanya. És, però, una planificació bàsica, una planificació de mínims, i en cap cas l'única acció del Govern de la Generalitat en aquests territoris.

Però, malgrat tot, els plans comarcals de muntanya s'incompleixen, malgrat que els aprova solemnement el Consell Executiu de la Generalitat, s'incompleixen de manera unilateral per part del Govern, sense tenir en compte l'opinió dels ajuntaments, que també són copartícpis de moltes de les actuacions previstes i incloses dins els plans comarcals de muntanya. I cal preguntar-se: si els aprova el Consell Executiu solemnement, si els aprova el Parlament de Catalunya cada any, justament amb la Llei de pressupostos, si per tant són llei, per què el Govern incompleix la llei? No seria més ajustat garantir de totes totes les actuacions previstes dins els plans comarcals de muntanya incloses en anualitats i, en tot cas, si se'm permet, doncs, congelar, paralitzar, ajornar altres inversions no contemplades dins els plans?

Sens dubte, el compliment escrupolós de les actuacions previstes en els plans comarcals aportaria una dosi considerable de credibilitat al Govern i a la política de muntanya que el Govern diu realitzar. Però quina política de muntanya pot realitzar, per exemple, el Govern de la Generalitat, poso per cas a l'Alta Ribagorça, amb

una inversió real, l'any 1997, de 97 milions de pessetes? 97 milions de pessetes per a la comarca de l'Alta Ribagorça, tot i tenir un creixement negatiu del seu producte interior brut? Quina política de muntanya..., és a dir, com pot garantir el Govern que els serveis oferts als habitants, per exemple de l'Alt Urgell, siguin iguals als de la resta de Catalunya, doncs, mitjançant la creació de les infraestructures i els equipaments necessaris, i també la millora dels que ja hi ha actualment, amb una inversió –dic– a l'Alt Urgell, una inversió real, l'any 1997, de 62 milions de pessetes –62 milions de pessetes– i una davallada respecte a la inversió que es va fer l'any anterior d'un 75%? O bé al Solsonès, amb una inversió de 110 milions de pessetes envers els 303 milions que hi va haver l'exercici anterior?

Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, penso sincerament que no anem bé, que amb aquesta migrada inversió difícilment es pot abordar la defensa, la conservació i la restauració del medi físic i del patrimoni històric artístic, es pot abordar la protecció i el foment de les activitats agràries, la promoció i la protecció de la indústria, del turisme, de l'artesanía, es pot abordar l'habitatge, les obres públiques –amb especial prioritat a la xarxa viària local i comarcal–, la sanitat, l'assistència social, l'ensenyament, l'esport... No oblidem, senyores diputades i senyors diputats, que, amb la migrada inversió de la Generalitat a les comarques de muntanya que es produeix al llarg dels darrers anys, i amb l'incompliment sistemàtic dels plans comarcals de muntanya, difícilment es podran capgirar unes xifres que parlen per elles mateixes i que publica el darrer anuari econòmic comarcal de la Caixa de Catalunya, com ja van citar en el seu dia altres grups parlamentaris, i en especial el Grup Socialista. L'any 1995, només el Ripollès i la Vall d'Aran van créixer per damunt de la mitjana de Catalunya. L'Alt Urgell, la Garrotxa, la Cerdanya, el Solsonès, el Berguedà, el Pallars Sobirà i el Pallars Jussà van créixer, senyores diputades i senyors diputats, per sota de la mitjana de Catalunya i, a més a més –atenció–, com ja he dit abans, la comarca de l'Alta Ribagorça fins i tot va decreïxer, va decreïxer un 1,72% respecte a la mitjana de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al tom de resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller Pere Macias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president, senyora i senyors diputats. El senyor diputat formula interpellació en relació amb la política del Govern referida als plans d'alta muntanya. Senyor diputat, vostè ha començat esmentant una dada que a mi m'ha plagut especialment, i és que vostè diu que el primer d'aquests plans comarcals que va ser aprovat va ser el Pla comarcal de la Garrotxa; per tant, vostè pot imaginar-se fàcilment la motivació personal, també institucional lògicament, però personal, en aquest ordre, que jo he tingut sempre per aquesta qüestió, que, d'altra banda, segurament des de la comarca

menys de muntanya de totes les comarques de muntanya, si és que es pot parlar així, però amb una visió àmplia, un coneixement ampli, com pot vostè imaginar-se també, especialment del Ripollès i la Cerdanya, però ara també de la resta de comarques pirinenques..., per tant, pot vostè adonar-se fàcilment del capteniment personal i institucional que hi ha.

Des del punt de vista institucional –com vostè també pot imaginar-se, senyor diputat–, jo he estat mirant una interpellació semblant, que vostè també hi ha fet referència i que va presentar, si fa no fa, ara fa un any, i és obvi que algunes de les consideracions que formularé seran reiteratives, però seran reiteratives amb una visió final, que també li diré que potser ja no és tan reiterativa.

Bé, jo crec que hem de centrar el tema, i centrar el tema vol dir que, lògicament, la política de muntanya respon a uns objectius, i aquests objectius jo crec que podem compartir-los, i de fet els compartim, tots els que estem en aquesta cambra, i que serien bàsicament, en primer lloc, la consecució d'una qualitat de vida adequada per a tots els habitants de les comarques de muntanya. També de les zones de muntanya, d'altra banda, val a dir.

Vostè, segurament, doncs –també hi ha fet referència–, és conscient del que això significa; és a dir, aquesta consecució de la qualitat de vida només és possible en la mesura que les activitats de tot ordre que s'hi porten a terme, especialment les activitats productives, vagin endavant. I és en aquest sentit que jo penso que, una lectura de molts dels indicadors, del mateix anuari a què vostè ha fet referència, ens dóna compte com moltes d'aquestes comarques..., i segurament caldria fer –i després li diré el que el Govern prepara en aquest sentit–, caldria marcar estratègies distintes, però en moltes d'aquestes comarques aquests objectius de qualitat de vida s'estan aconseguint; algunes d'elles es troben entre les comarques de rendes més elevades, i en moltes d'elles la progressió és positiva, llevat d'algun tema estacional que també comentarem.

Segurament vostè també compartirà amb mi que això té molt a veure amb la superació dels condicionants de l'aïllament que, lògicament, la situació geogràfica comporta, i en aquest sentit la política de comunicacions hi experimenta o hi pot experimentar un paper, un rol absolutament decisiu. Miri, jo penso que, tant des del punt de vista de la xarxa, jo diria, gairebé microlocal, és a dir, les petites vies d'aproximació..., la progressió que s'està efectuant és important.

Jo també li diria que, malgrat les restriccions pressupostàries, nosaltres intentem que això continuï; ho intentem no només amb les inversions que formula el Govern de la Generalitat, que tenen un paper decisiu, sinó també les inversions que ha de formular el Govern de l'Estat, i també aquelles que han de formular les institucions locals, especialment les diputacions, els consells comarcals –encara que aquests sense massa capacitat– i la mateixa Administració local, ajuntaments.

Un altre dels criteris dels objectius bàsics que ens mena aquesta política és el manteniment de la població. I en

aquest sentit jo penso que també és bo de baixar al nivell d'una anàlisi molt acurada, molt menuda, de com evoluciona, per poder treure'n les conseqüències. Jo penso que, precisament, en aquesta qüestió rau una de les claus bàsiques. Nosaltres hem vist –i vostè ho coneix perfectament– que en algunes d'aquestes comarques s'ha produït ja un tombant amb els temes poblacionals, i s'ha produït perquè s'hi han incorporat en ple uns joves que han fet que moltes d'aquestes comarques –en algunes, no en moltes encara– hi torni a haver gent jove i, per tant, hi torni a haver mainada, per dir-ho d'alguna manera, i hi torni a haver, per tant, vida i possibilitat que la població no envelleixi als ritmes que ho havia fet fins ara. Per tant, tot un gran paquet de les polítiques i, per tant, de les estratègies anirà encaminat i va encaminat en aquest sentit.

Vostè comprendrà també que jo li esmenti de manera molt especial els temes de contribució a la millora del medi ambient, que el Govern sempre ha prioritzat de manera molt especial. Vostè coneix també perfectament com, malgrat la directiva europea que mana que només es construeixi o que fixa un límit per a la construcció d'estacions depuradores en municipis de més de cinc mil habitants i dóna de temps fins al 2005, el Govern de la Generalitat va dir que per al conjunt de Catalunya havia de ser el 2000 i municipis de més de dos mil habitants, però això s'ha trencat fins i tot en l'àmbit pirinenc, en moltes comarques del qual, doncs, estem construint depuradores en nuclis de població que tots ells estan per dessota dels dos mil habitants; un cas emblemàtic pot ser la Cerdanya, un cas emblemàtic pot ser també la Garrotxa. En aquest sentit, la majoria de municipis amb les aigües depurades o depurant-se. Per tant, el tema ambiental penso que és també una altra font que ens interessa de tractar especialment, perquè segurament és un dels actius més importants que nosaltres tenim des del punt de vista de l'actuació en aquestes comarques. I tot això, tota la conseqüència de tot plegat és que, segurament, al marge d'algunes polítiques infraestructurals, les polítiques que nosaltres hem de fer per damunt de tot són les polítiques de foment del desenvolupament econòmic.

Bé, vostè em dirà: «Però tot això ja ho sabem, ho podem compartir, i tot això és el que estableixen els programes, els plans de muntanya.» Miri, efectivament, aquesta és una eina molt important; aquesta és una eina decisiva, i per això nosaltres, seguint també les indicacions del mateix Parlament de Catalunya, doncs, hem marcat una política de seguiment molt acurat, i jo penso que és interessant de conèixer, en relació amb com evolucionen els plans comarcals de muntanya.

Jo voldria, amb el temps que em queda, fer-li cinc cèntims de com s'ha establert. Vostè sap perfectament que, a partir de la mateixa Llei d'alta muntanya i del Decret de desplegament de l'any 92, s'indica que la que avui dia és la Direcció General d'Actuacions Concertades, Arquitectura i Habitatge, doncs, ha de tenir cura d'elaborar una memòria anual de seguiment de l'exercici de les inversions efectuades en l'exercici anterior, i que, a més a més, d'això se n'ha de donar compte a tots els consells comarcals, i se n'ha de donar compte, també,

al Consell General de Muntanya perquè pugui, d'alguna manera, valorar-ho.

Nosaltres, en aquests moments, doncs, hem enviat ja als consells comarcals el document que explica el seguiment de les inversions efectuades durant l'any 96 perquè, d'alguna manera, es puguin analitzar. I és en aquest sentit que vostè anticipava aquí algunes dades referents a l'any 97, i feia referència, per exemple, si jo no vaig errat, a l'Alta Ribagorça, d'una banda, i al Solsonès d'una altra; bé, el Solsonès jo li puc dir que, de les dades d'aquesta memòria, doncs, curiosament, l'any passat és la comarca on el seguiment del Pla és més exhaustiu, i les inversions efectuades pel Govern de la Generalitat a la comarca no solament són les previstes, sinó que són superiors, cosa que, per desgràcia, no passa a la majoria de comarques. Per tant, potser aquest any, efectivament, les inversions no seran tan importants. Però, en tot cas, la resposta a aquest seu interrogant, que vostè de manera implícita planteja, la tindrem quan a finals de l'any 97 hàgim liquidat, i a partir de les dades subministrades per la comptabilitat del Govern català nosaltres podrem posar damunt la taula tot el que ara tenim ja, referent a l'any 96, i podrem fer aquesta valoració.

No li amago, i no li amagava l'anterior conseller ara fa un any, que les especials dificultats pressupostàries per les quals avui dia les administracions públiques estan passant, doncs, obliguen que segurament les coses es mirin amb una doble lupa i que, fruit d'aquesta doble visió, o aquesta visió més acurada, efectivament hàgim d'estar molt atents quant a prioritzar, i, precisament per això, totes aquestes anàlisis de què disposem, de les quals vostè n'esmentava una, formulada per una entitat financera però que, lògicament, la mateixa Direcció General fa, com és per llei establert, la seva pròpia..., que ens permeti, dintre les disponibilitats pressupostàries, prioritzar la inversió, fins i tot dintre les mateixes comarques, és a dir, si dintre de les comarques de muntanya, entenem que algunes evolucionen més positivament, doncs, segurament, quan hàgim de prendre certes decisions de prioritat, aquestes poden ser una mica, diguem-ne, posposades en relació amb les altres.

Això és la feina que ens pertoca en aquest moment. Jo el que li puc assegurar és que amb l'estricta compliment dels objectius, nosaltres estem absolutament i fermament decidits a seguir portant a terme aquesta política de muntanya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ausàs, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, li agraeixo molt sincerament la seva exposició, i ho faig, a més a més, perquè hi veig una diferència important respecte a la resposta del Govern en l'anterior interpellació. En aquell moment se'ns afirmava de manera rotunda que els plans comarcals de

3572

mntanya es complien i que les inversions no tan sols s'igualaven al que preveia el Pla comarcal, sinó que s'augmentaven molt i molt més del que estava previst. En la seva exposició, doncs, li agraeixo justament el fet que en cap moment hagi reconegut això: que els plans comarcals de muntanya es compleixen, perquè, evidentment, els plans comarcals de muntanya –i aquest és el motiu de la meua interpellació– efectivament no es compleixen, i no es compleixen de manera molt important.

Si vostè avui hagués fet aquesta afirmació rotunda, que els plans comarcals de muntanya es compleixen fil per randa, difícilment s'entendria, posem per cas, doncs, des del Pallars Jussà, posem per cas, que a la carretera de Senterada a Cabdella, la carretera que va a la vall Fosca, hi hagués previst l'any 1993 100 milions de pessetes; el 94, 100 més; el 95, 100 més; el 96, 150; el 97, 150, i a hores d'ara encara no s'hi hagi invertit ni una sola pesseta, en aquesta via. O bé el condicionament de la carretera de Comiols, important eix transversal, inclòs, naturalment en el Pla de carreteres de Catalunya, amb dotacions aprovades pel Consell Executiu i incloses en el Pla comarcal de muntanya, de 100 milions de pessetes l'any 94; 400, el 95; 950, el 96; 390, el 97, i encara a hores d'ara no s'ha invertit res a la carretera de Comiols. O bé la carretera de la vall de Barcedana, que aquesta ja és una clàssica, amb 50 milions de pessetes el 91; amb 100, el 92; amb 100, 100 i mig, el 93; amb 50, el 94, i encara resta per fer. O bé la millora de les carreteres que menen a la vall Fosca i a la vall Ferrera, amb dotacions econòmiques previstes en els plans comarcals de muntanya respectivament, els anys 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, i encara no realitzades. O bé la millora –i aquesta em toca més de prop– de la 1313 entre Oliana i Adràll, a la comarca de l'Alt Urgell. O bé la construcció del túnel de Montan, que porta implícita la millora d'aquesta carretera. O bé la construcció de la carretera de Tuixén a Josa i Gósol, prevista des de fa catorze anys, compromesa pel Govern de la Generalitat des de fa catorze anys, i encara pendent, tot i la seva importància comunicadora, connectora entre tres comarques. O bé –i acabo– la carretera de Montellà a Bellver de Cerdanya, com una alternativa important a la carretera nacional, prevista ja en els primers plans comarcals de muntanya, i també encara pendents.

Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, les xifres astronòmiques i grandiloqüents ens amaguen una realitat molt més entenedora i molt més planera. L'incompliment dels plans comarcals de muntanya posa, sense cap mena de dubte –i reconeixem millores, esforços, polítiques concretes del Govern de la Generalitat en molts territoris d'alta muntanya, els reconeixem–, posa, dic, en una situació molt delicada moltes comarques de muntanya i dificulta enormement que molts municipis, molts nuclis, molts ajuntaments, molts territoris puguin seguir el ritme que segueix la resta del país.

Nosaltres presentarem una moció subsegüent, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, subsegüent a aquesta interpellació, per demanar justament una cosa elemental, que no la demanem nosaltres com a grup parlamentari únicament, sinó que la demanen els pre-

sidents dels consells comarcals de les comarques de muntanya; és a dir, el Consell Comarcal del Pallars Jussà, del Sobirà, de l'Alt Urgell, de la Cerdanya, han presentat i han aprovat mocions, aprovades unànimement, i les han enviat, les han adreçat al Departament de Política Territorial per reclamar una cosa molt senzilla: allò que ja va aprovar el Consell de la Generalitat, el Consell Executiu, que es dugui a la pràctica, que es realitzi; per tant, que es mantinguin les dotacions econòmiques i els programes d'actuació inclosos en aquesta segona edició dels plans comarcals de muntanya. Ho diem nosaltres, però ho diu l'alcalde de Solsona, amb qui fem front comú en aquests temes, el senyor Ramon Llumà; ho diu l'Agustí López, alcalde de Sort i president del Consell Comarcal del Pallars Sobirà; ho diu el president del Consell Comarcal de la Cerdanya, senyor Pous; ho diu el territori en general, sense distinció de color polític. No és un tema partidista, no és un tema de partit: és un tema clarament de territori.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Sí, senyor diputat, home, a mi m'agradaria fer algunes acotacions al que vostè diu; fins i tot voldria llegir un text que es deia fa un any aquí, en el qual, doncs, ja s'avançava alguna cosa de la qual vostè sembla sorprès i descobrir-la avui, eh? Deia fa un any el conseller, diu: «No obstant això, aquesta consolidació de la política de muntanya coincideix amb una conjuntura econòmica presidida per la contenció pressupostària i la reducció del dèficit públic. Així doncs, ens trobem actualment amb uns pressupostos molt continguts i un camp de maniobra molt més reduït que el que regia durant anys, els anys de publicació dels primers plans comarcals, i fins i tot durant el període d'elaboració i aprovació dels nous plans comarcals. I en la mesura que aquesta reducció afecta tots els àmbits, especialment els relacionats amb les inversions, els plans comarcals no seran una excepció. Bé, per tant, d'alguna manera, vostè té ja això prèviament anunciat.

De tota manera, home, vostè ha esmentat unes quantes obres, i jo, ara, aquí, no és l'objecte, lògicament, d'aquesta fórmula parlamentària, que jo li respongui: «Aquesta obra està així, aquesta està així...», en bona part de les quals li podria donar fins i tot satisfaccions o alegries –m'imagino, si vostè se satisfà o s'alegra quan les coses es tiren endavant, cosa que espero que així sigui–, però no ho faré, perquè això ja anirà venint, no? Jo podria dir que jo tinc la sensació que, si des del principi de la política de muntanya nosaltres acumulem totes les inversions, doncs, hi ha un nivell de compliment molt elevat. És clar, si nosaltres formulem un document i aquest document estableix molts programes, i un de sol –imaginem-nos-ho, portat a l'extrem– no es complís, vostè diu: «Escolti, han incomplert!» Bé,

tothom és lliure de donar a la paraula «compliment» el valor que creu. Ara bé, per això jo li he formulat la meua resposta en termes objectius, en termes de política. La nostra política és aquesta, i per això formulem uns programes.

És evident –i li ho va reconèixer el conseller anterior ara fa un any, i jo li he reiterat avui mateix–, que, lògicament, la situació conjuntural no és la mateixa i que, per tant, pot ser que els ritmes siguin diferents, i del que pot estar segur és que no hi ha cap tipus d'abandonament quant a aquests objectius, i que, és més, nosaltres entenem que en aquest moment segurament calen altres eines complementàries a les dels mateixos plans comarcals de muntanya, i és en aquest sentit, en aquest sentit que, com vostè sap, i també com a conseqüència d'una pròpia moció aprovada per aquest Parlament, en aquests moments nosaltres estem ja en la fase final de l'elaboració del Pla estratègic del Pirineu, que nosaltres volem presentar davant del Consell General de Muntanya i de les comarques dintre d'aquest últim trimestre, perquè lògicament és un mandat parlamentari que nosaltres volem complir.

Aquest nou instrument, jo penso que és un instrument que, al costat dels plans comarcals de muntanya –que jo crec que estem complint raonablement bé–, jo crec que aquest nou instrument ens ajudarà en el context actual, en la realitat actual, amb els recursos actuals, a poder portar a terme una política de muntanya que vagi en la línia de consecució d'aquests objectius.

Jo voldria, per acabar, dir-li una cosa: Escolti'm, he estat molts anys a la política local, i des de la política local i des de la responsabilitat que penso que totes les persones que en el nostre país estan fent política local tenen –que jo he reconegut, i he compartit, i segueixo compartint–, jo penso que la comunió d'esforços per aconseguir millores, per aconseguir reivindicacions, jo penso que ha fet arribar a molts consensos; jo penso que aquesta mateixa responsabilitat que fa que els polítics locals pressionin per defensar els seus legítims interessos, jo em penso que nosaltres, des d'un àmbit global de tot Catalunya, també hem de saber contraposar i hem de saber, d'alguna manera, a la llum dels mateixos aspectes conjunturals, a la llum de les necessitats de tot el territori de Catalunya, tenir-ho en compte. Jo estic segur que vostè, des d'aquest seu aspecte de recollir i aportar i treballar al costat dels polítics locals, ho té present, però també estic segur que vostè, també, des d'aquest seu aspecte d'estar aquí representant el conjunt dels habitants de Catalunya, jo penso que també entén que, en aquest moment, la política passa per marcar unes línies estratègiques a partir dels recursos i a partir de les disponibilitats reals. Jo penso que, si vostè comparteix això com jo comparteixo la seva visió des del punt de vista dels interessos territorials, podem coincidir amb el que vostè segurament ha anunciat que presentarà en la moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Abans de suspendre la sessió, una qüestió que vull sotmetre al Ple de la cambra, que coneixen bé els portaveus: que la cambra vulgui aprovar un petit canvi d'hora en reprendre la sessió d'aquesta tarda, que és que, per iniciar el capítol de preguntes, en lloc de començar a les sis, com havíem anunciat aquest matí, el comencéssim a dos quarts de sis de la tarda. Hi ha conformitat per part del Ple? (*Pausa.*) Doncs així serà fet, i, per tant, reprendrem la sessió a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i dels secretaris primer i tercer. Assisteix la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si ocupen els seus escons reprendrem la sessió.

Declaració institucional sobre la decisió dels pobles escocès i gal·lès de dotar-se d'institucions d'autogovern

Abans d'entrar en el setè punt de l'ordre del dia, em permetran que llegeixi la següent declaració institucional, que ha sigut aprovada per la Mesa d'aquest Parlament i per la Junta de Portaveus, pels portaveus dels grups. Diu així: «El Parlament de Catalunya felicita els pobles escocès i gal·lès, que han decidit per pròpia voluntat de dotar-se d'institucions d'autogovern. Amb aquest exercici democràtic d'autogovern i de descentralització han contribuït a la reforma dels Estats centralistes. D'aquesta manera, a les portes del segle XXI, s'enfila el camí cap a la definició d'una Europa més plurinacional, pluricultural i respectuosa de les diversitats. Palau del Parlament, 25 de setembre de 1997.»

Interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya

El setè punt de l'ordre del dia és interpellació al Consell Executiu sobre el Mapa municipal de Catalunya, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Salvador Morera, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest estiu per decret del Departament de Governació es constituïa, en compliment d'una sentència del Tribu-

3574

nal Superior de Justícia, un nou municipi a Catalunya. Aquesta notícia, certament, per ella mateixa no hauria de comportar una interpellació; de fet, no ha estat aquest el motiu que es presentés aquesta interpellació, ja que en principi aquesta interpellació ja estava anunciada i registrada des de feia temps.

Amb tot, si més no, el fet que Catalunya amb la seva complexa i atomitzada situació del Mapa local incorpori un nou municipi a finals del segle XX, un municipi de només quaranta habitants, si més no, denota que les coses, pel que fa al Mapa municipal, no acaben d'anar del tot bé.

Estem d'acord que l'excessiu nombre de municipis no és el problema principal que afecta el món local, però sí que ajuda a aguditzar amb duplicitat de serveis i multiplicació de despesa corrent el problema principal que afecta l'Administració local, com és, principalment, la qüestió econòmica.

Catalunya, senyores i senyors diputats, després de França, té el rècord europeu de major densitat de municipis per quilòmetre quadrat. Pràcticament tots els països europeus han executat en els darrers quaranta anys una reforma substancial del seu Mapa municipal; la tendència, per tant, marcada des d'Europa, és una reducció dràstica del nombre de municipis. El cas més paradigmàtic és precisament el d'Alemanya, que l'any 80 va decidir passar de 25.512 ajuntaments a només 8.406. Les excepcions a aquesta tendència simplificadora que recorre, com he dit, Europa són França, Itàlia i també l'Estat espanyol.

A l'Estat espanyol, amb tot, sí que s'han produït uns quants exemples, un nombre més aviat reduït de municipis que han desaparegut o que han passat a formar part d'altres de més grans. En concret, s'ha passat els anys cinquanta dels 1.200 municipis als 8.090 actuals. Catalunya, per decret dels anys cinquanta, però especialment dels anys 70, 75, també ha vist reduït lleugerament el seu Mapa municipal. Tanmateix, la realitat actual és prou reveladora. Un territori, el Principat, que encara no arriba als 32.000 quilòmetres quadrats disposa el dia d'avui –si no vaig errat– de 945 municipis; en conseqüència, Catalunya té un nombre exagerat d'ajuntaments que, si els sumem a l'elevada quantitat i nivells diferents d'administració, ens dona com a resultat un país absolutament irracional des del punt de vista d'organització i administració del territori.

Ja avanço, però, que el nostre Grup no té intenció ni voluntat de plantejar avui aquí una reforma en profunditat del Mapa municipal. Primer, perquè aquesta és una interpellació i ens sembla, en tot cas, que no és la manera adequada, no seria la manera adequada de plantejar-ho amb una interpellació, precisament; segon, perquè les LOT, que no fa gaire van complir el seu desè aniversari, no van gaudir en el seu moment de la unanimitat que s'hauria d'entendre imprescindible i que, per tant, qualsevol reforma, en aquest cas en el terreny municipal, des del nostre punt de vista hauria de necessitar –sense cap mena de dubte– un previ acord general respecte a l'organització del territori. I també perquè nosaltres mateixos, ara per ara, estem en contra de modificar per decret la Llei, l'ordenació municipal.

El nostre Grup en el fons només pretén, d'una banda, que es compleixi la Llei i, de l'altra, que existeixi simplement una política substantiva en aquesta matèria. Nosaltres pensem que el Govern de la Generalitat d'un temps cap aquí no és que porti una política més o menys encertada en el terreny del Mapa o de l'organització municipal, sinó que senzillament, des del nostre punt de vista, no n'hi ha.

Després de l'aprovació de l'Estatut, hi ha unes xifres que en tot cas són reveladores per elles mateixes i hem de recordar que l'Estatut d'autonomia ens dona poques competències en el terreny municipal, el règim local entès com a tal s'ha de recordar també aquí que és bàsicament i malauradament competència de l'Estat, i més amb les sentències del Tribunal Constitucional a partir de la Llei de bases de règim local, però en les competències que podríem considerar exclusives precisament són les que afecten els termes municipals, la modificació i alteració dels termes municipals. Doncs bé, si no vaig també errat, de l'Estatut fins al dia d'avui Catalunya ha tingut o ha vist com apareixien onze nous municipis: els de l'Aldea, Sant Julià del Llor, Salt, Sarrià de Ter, Vilanova del Vallès, Salou, l'Ampolla, Gimenells, Sant Julià de Cerdanyola, Badia i –com he dit– aquest estiu Riu; en canvi, segons ens consta a nosaltres només s'ha aconseguit fins al dia d'avui l'agregació o fusió de dos municipis; per tant, la tendència, malgrat que la filosofia que desprèn la Llei municipal i de règim local de Catalunya i el mateix criteri manifestat per tots els consellers del Departament de Governació en aquesta matèria ha estat sempre el de simplificar el Mapa municipal, la realitat, per diverses raons, ens demostra que la tendència és just el contrari del que hauria de marcar la raó.

La Llei municipal marca dues vies per simplificar el Mapa municipal, l'article 20 i l'article 21. Ja he dit que des del nostre Grup, des del Partit per la Independència no tenim ni ganes ni voluntat, a hores d'ara, de parlar del que és actualment l'article 21, que seria el de la reforma de l'organització, sinó que el que ens interessa per sobre de tot és parlar de l'article 20, que és el de la fusió.

Jo mateix cada any –i suposo que aquest any no serà una excepció, perquè encara no coneixem l'esborrany de pressupostos–, però cada any tenim la discussió, en aquest cas amb el diputat senyor Sabanza, pel que fa a l'extingida partida de fusió de municipis. És a dir, nosaltres quan en tot cas manifestem que no hi ha una política concreta, clara, manifesta del Govern de la Generalitat per simplificar el Mapa ens basem en diversos motius, però un em sembla que és prou eloqüent, com és que fins i tot va desaparèixer una partida –per altra banda històrica– que portava per títol «fusió de municipis o foment de fusió de municipis», que ni tan sols avui dia existeix. Per tant, el que demanem d'entrada és quina és la voluntat per part del Govern d'arbitrar o harmonitzar una política real de fusió de municipis.

Com he dit al principi, i a més a més tenim un problema afegit que ve a sumar-se a la problemàtica general, que els tribunals de justícia, basant-se en la legislació actual, algunes vegades sí i d'altres no, però algunes

vegades sí –i en tot cas ja poso sobre la taula el fet que no hi ha una jurisprudència clara en aquesta matèria–, a vegades han donat la raó a aquells nuclis de població que volen independitzar-se de l'anterior, com per exemple ha estat el cas de Riu; ja dic que en tot cas és prou curiós que, per exemple, el cas de Riu de Cerdanya –que per cert ara tindrà aquest nom– amb quaranta habitants només, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya donés la raó a aquest municipi, quan fa no massa va negar la raó, per exemple, a les persones que portaven o que tiraven endavant l'emancipació de l'Estartit.

Però, sigui com sigui, i com que al nostre entendre no hi ha, en tot cas, una legislació clara amb requisits objectius com, per cert, està en d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol, pot passar que tot i que un govern no vol donar noves independències municipals –si es vol dir d'aquesta manera– els tribunals finalment, com el cas de Riu, produeixin aquest fet que no és només..., ja he dit al principi que no és només un cas, en tot cas de 944 municipis a 945 no hi ha massa diferència; jo diria que el problema principal és bàsicament el fet que tots els expedients que fins ara s'estan tramitant o han acabat de tramitar-se a la Direcció General d'Administració local, tots els que pensen aportar –en el cas que la resolució sigui negativa als tribunals–, tots els que ja li han portat i que estan pendents de resolució, però sobretot els que pensen que potser seria convenient aconseguir aquesta independència municipal, una sentència com la de Riu si més no els anima, els esperona a tirar endavant aquesta temàtica. Per tant, penso que per seguretat jurídica i per posar negre sobre blanc pel que fa a la filosofia, que el mateix Govern ho ha dit en més d'una ocasió, que és de privar en el possible que es creïn nous municipis, s'hauria de modificar la legislació actual.

Hi ha altres qüestions, que en tot cas en parlaré després en la rèplica, que és una mica..., és referent a les entitats municipals descentralitzades, que des del nostre punt de vista alguna modificació pel que fa al seu règim jurídic haurien de tenir, i una altra qüestió, que, en tot cas, en parlaré després també, és jo diria una imposició legal, en aquest cas, del reglament de demarcació pel que fa a la solució del que s'anomenen els enclavaments i disfuncionalitats territorials, que malgrat els anys que han passat no hem vist resolt des del punt de vista general per part del Govern.

Sigui com sigui, aquesta és una temàtica que, com he dit, pot semblar menor, però que pel nombre d'expedients...

El president

Senyor diputat, s'excedeix en el temps.

El Sr. Morera i Tanya

Ja acabo, senyor president. Pel nombre d'expedients que s'estan tramitant, pels que falta tramitar-se i pels que poden venir segueix sent una problemàtica que al nostre entendre no està resolta i sobretot no està resolta en el camí que hauria d'estar-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Governació, honorable senyor Xavier Pomés, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Morera, en termes generals jo diria que estic d'acord en algunes de les qüestions que vostè planteja, com ara veurà que li passo a explicar. I també per dir-ho curt, el capteniment del Govern en relació amb el Mapa municipal de Catalunya pel qual vostè em pregunta, doncs, és clar, és mantenir la planta actual i, si és possible, corregir-ne les disfuncions greus.

Com vostè diu, Catalunya té 945 municipis. La Llei municipal i de règim local parla en la seva exposició de motius d'un nombre excessiu de municipis i cita aquesta fragmentació de què els parlava com una de les causes de la crisi municipal que es manifesta essencialment en una manca de recursos, de capacitat per prestar serveis amb eficàcia.

Però també és cert que, malgrat això, la llei opta pel manteniment de la planta municipal, tot i excessivament fragmentada, per considerar que seria un error adoptar mesures dràstiques, que de ben segur originarien altres problemes greus d'ordre social. Això sí, la Llei destaca –com deia també vostè– l'establiment de mecanismes de fusió i d'agrupació voluntària de municipis.

Doncs bé, aquest és el capteniment que està seguint el Govern, però a ningú se li amaga que, al costat d'aquesta política del Govern, cal tenir molt en compte el capteniment dels mateixos municipis i el cert és que fins ara la tendència no ha estat la recomanada per la Llei municipal i del règim local, de fusió i agrupació voluntària, sinó la de fragmentar encara més la ja nombrosa planta municipal.

Des de l'aprovació de la Llei municipal i de règim local de Catalunya l'any 1987, i malgrat l'establiment, al seu moment, de línies d'incentivació econòmica per a la fusió, solament un municipi, com diu vostè molt bé, el de Palmerola, es va agregar a un altre municipi, el de les Llosses.

En canvi, des de l'any 1987, s'han iniciat tretze expedients de segregació per constitució d'un nou municipi, dels quals dotze ja han estat resolts per l'Administració de la Generalitat. Doncs bé, solament en dos dels dotze casos s'ha informat favorablement la creació d'un nou municipi, el de Badia del Vallès i el de Gimènells -Pla de la Font. En la resta dels deu casos ja resolts, l'Administració de la Generalitat va denegar la creació d'un nou municipi.

Malgrat aquesta oposició, i com també vostè hi feia referència, se n'han creat quatre de nous per execució de sentència, és el cas de Salou, l'Ampolla, Cerdanyola i recentment el de Riu de Cerdanya o Riu de Pendís. I

com vostè diu, aquest darrer cas resulta especialment significatiu, es tracta d'una comunitat de molt pocs veïns, entre quaranta i cinquanta, em sembla que exactament són quaranta-un veïns. En aquestes condicions sembla obvi que la viabilitat del municipi, el garantiment de la seva suficiència financera i la prestació dels serveis mínims obligatoris per part del seu consistori, jo penso que estaran molt compromesos. Per aquesta raó, l'Administració de la Generalitat, previ acord de la Comissió de Delimitació Territorial, va denegar l'any 1990 la pretensió de l'Entitat Municipal Descentralitzada de Riu de Penedís de constituir-se en un municipi independent. Aquesta mateixa oposició, el Govern de la Generalitat l'ha mantinguda davant de les instàncies jurisdiccionals. En primera instància, davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i en segona i última instància davant del Tribunal Suprem. Esgotades, doncs, totes les vies legals, el Govern no podia fer més que acatar la resolució judicial i, com vostès saben, el 30 de juliol passat va aprovar el Decret que executa la sentència.

Pensem que aquesta constitució comporta la necessitat de nomenar l'òrgan de Govern del nou municipi, tràmit que ja s'ha iniciat, la fitació dels seus límits i, finalment, la divisió dels béns entre el municipi de què s'ha segregat, Bellver de Cerdanya, i el nou municipi.

Però, a més d'aquestes conseqüències pràctiques, aquest darrer cas, no pas l'únic, com ja els deia, posa sobre la taula altres aspectes, potser menys immediats, però que caldrà estudiar. Em refereixo a l'estudi sobre la necessitat –i aquí coincidiria també amb vostè, senyor Morera– sobre la necessitat d'abordar una reforma legislativa –ja li ho avanço–, d'abordar una reforma legislativa amb la finalitat d'establir un nou requisit per a la creació de nous municipis, que seria el de comptar amb un mínim de població que garanteixi la seva viabilitat.

La legislació bàsica estatal no preveu res en aquest sentit i, per tant, en ús de les competències de la Generalitat en matèria de règim local, aquesta pot regular aquest aspecte; de fet, altres comunitats com la d'Andalusia, Castella - la Manxa, Navarra, ja ho contemplen, i també en altres països europeus, i en aquests casos, a més, no tenen la problemàtica afegida d'una fragmentació del Mapa municipal.

Per tant –ho repeteixo, doncs–, el Govern de la Generalitat té la decidida intenció de regular aquest àmbit establint un nou requisit per a la creació de nous municipis que garanteixi un mínim de població que els faci viables econòmicament i garanteixi que puguin prestar els serveis mínims obligatoris. Un mínim poblacional que, com és de lògica, no afectarà els municipis ja creats, tinguin la població que tinguin, però sí que s'aplicarà a aquells que volguessin en el futur constituir-se en un nou municipi independent.

Penso que aquesta cambra, aquesta cambra haurà de coincidir amb mi que casos com el de Riu de Cerdanya no es poden repetir. No hem pogut evitar, malgrat la nostra oposició durant set anys, que es constituís un municipi de menys de cinquanta habitants, perquè no

és la lògica o la més elemental del sentit comú el que han d'aplicar els tribunals, sinó la legislació.

Per tot això, cal regular aquest buit legal per tal d'impedir que es torni a produir un cas com aquest i és voluntat del conseller que els parla, òbviament, escoltar les veus de totes les parts afectades abans de concretar els termes en què es proposaria a aquesta cambra la modificació de la Llei municipal i de règim local en el sentit expressat.

D'altra banda, la proliferació d'urbanitzacions que es troben sovint més allunyades de la capital del municipi al qual pertanyen que no pas de la capital del municipi veí, el qual és el que, en força casos, els presta el servei realment, és una causa freqüent de disfuncionalitats territorials; penso, doncs, que sempre és bo que temes com aquests es debatin en aquest Parlament i, sobretot, si com m'ha semblat deduir de la seva intervenció, si el debat es fa de manera realista i assenyada i serveix per arribar a un consens entre les forces polítiques parlamentàries sobre com volem que sigui el nostre mapa municipal, les prioritats que s'han de marcar en aquesta matèria i els criteris més o menys restrictius que s'han de seguir des de l'Administració catalana a l'hora d'autoritzar o denegar la creació de nous municipis.

Aquest mateix debat es podria traslladar a la Comissió de Delimitació Territorial de Catalunya, on són representades les associacions municipalistes, les universitats i l'Institut d'Estudis de Catalunya per tal que elaboressin un estudi exhaustiu sobre les vies d'adequació de la nostra planta municipal a les realitats actuals.

En qualsevol cas, ja els ho avanço, des del Govern de la Generalitat no s'actuarà d'ofici en aquest àmbit, perquè rebutgem actuacions que puguin suposar també una ingerència o una invasió en l'àmbit de l'autonomia municipal. Deixo, doncs, el tema sobre la taula i espero que en la Moció subsegüent a aquesta interpellació pugui arribar-se al grau de consens polític que, confesso, m'agradaria que fos unànime, sobre els criteris generals que han d'inspirar l'actuació del Govern en la regulació dels requisits per a l'alteració del Mapa municipal català.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Morera. (*Pausa. El conseller s'entrebanca.*) Celebro que al senyor conseller no li hagi passat res més que una ensopegada, una ensopegada física... Temps màxim: cinc minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Em sembla que no farà falta ni tan sols que esgoti el temps que el Reglament em dóna; jo, la veritat, és que he pres nota i celebro de forma molt gran les seves paraules, en concret pel que fa referència a la voluntat del seu Departament de modificar, amb la intenció de modificar la legislació actual, entre altres coses perquè aquesta ha set una reivin-

dicació no només meva sinó d'algunes associacions de municipis fins ara, de la mateixa Societat Catalana d'Ordenació del Territori, que, per cert, també forma part d'aquesta Comissió que ha anomenat vostè, la Comissió de Delimitació Territorial via Institut d'Estudis Catalans, i perquè em sembla que era d'una lògica «aplastant» el fet que no podia ser que a finals d'aquest segle, precisament Catalunya, que té un nombre excessiu de municipis, apareguessin nous municipis com, per exemple, aquest a què fins ara hem fet referència. Jo em sembla que és un avenç significatiu, és purament i simplement reflectir les necessitats que té el país des del punt de vista territorial i em sembla que ens n'hem de vanagloriar tots plegats.

Molt ràpidament, això és important i és un avenç significatiu. En tot cas, recordar-li dos aspectes que, des del nostre punt de vista, si es poguessin, si no aclarir amb la contundència de l'anterior, sí que, en tot cas, marcar algunes línies de solució, no en la demanda d'unes peticions concretes, clares, amb contingut presupostari del tot, sinó amb una voluntat política que es podria manifestar, per exemple, amb uns estudis o uns informes més vinculants o menys, però que poguessin posar-nos en la bona direcció en dos temes com el de la fusió de municipis i la realitat i problemàtica actual de les entitats menors descentralitzades, jo diria que si anéssim pel bon camí també aquests dos temes, la veritat és que solucionaríem molt la problemàtica que tenim actualment.

El tema de la fusió, ja he dit jo que és la via per la qual optem nosaltres i és la mateixa via que marca la legislació d'ordenació del territori aprovada per aquest Parlament, que malauradament fins al dia d'avui, no sé per quines qüestions, probablement hi ha problemes presupostaris evidents, hi ha qüestions prioritàries que han fet que aquests diners es destinessin, per exemple, al Fons de cooperació local de Catalunya per als municipis. Però nosaltres entenem que, com a mínim, no només amb una partida presupostària sinó amb altres vies, s'hauria d'aprofundir en aquesta temàtica perquè ho ha dit la mateixa legislació, com he dit, i perquè entenem que és el recurs més fàcil, més senzill i més coherent per simplificar el mapa municipal.

Pel que fa a les entitats municipals descentralitzades, dir-li que nosaltres, pel que coneixem, per la mateixa experiència que ens han traslladat alguns presidents d'aquestes entitats que probablement no són les dels Pirineus, que generalment gestionen recursos comunals, sinó que són, podríem dir, les de la plana, que són les que tenen més problemes, i que tots es queixen del mateix, d'un marc jurídic i d'un finançament molt poc detallat i molt poc concret pel que fa que les polèmiques, doncs, es produeixin una vegada sí i una altra també, em sembla que seria també molt interessant, ens sembla a nosaltres que hauríem de trobar una solució, que es podria arbitrar de la forma que fos, que aconseguís una cosa, aconseguís fer d'aquestes entitats unes entitats realment atractives, no per a aquells que demanen la independència del seu municipi, però sí per a aquells –i que són moltíssima gent estesa a tot el territori català–, amb moltes realitats poblacionals o d'assentaments que són molt diversos a Catalunya com, per

exemple, el fenomen de les urbanitzacions, que si aconseguíssim vertebrar, concretar jurídicament unes entitats municipals descentralitzades atractives, des del nostre punt de vista entenem que solucionaríem aquesta polèmica que tant, diguem-ne, afecta la Direcció General d'Administració Local i que, la veritat, és que ens estalviaríem, sense cap mena de dubte, molts problemes que vénen *a posteriori* a partir de sentències que, com ja he dit, ningú, a excepció dels protagonistes, vol.

Moltes gràcies, senyor president i, en tot cas, reiterar el que he dit al principi. Li donem les gràcies i agraïm la seva actitud i la voluntat que ha manifestat aquí pel que fa a la modificació de la legislació actual.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller Governació

Moltes gràcies, senyor president, molt breument. Senyor Morera, reiterar la disposició, en aquest cas, del Departament de Governació, del Govern de la Generalitat, doncs, de consensuar la Moció subsegüent a aquesta interpellació en la línia del que hem avançat i pel que fa al tema de fusió de municipis que, tal com marca la Llei en el seu moment, es volia mirar d'incentivar, si nosaltres no hi hem insistit més, si nosaltres potser no hem actuat més, a mi m'agradaria que no ho interpretés com un abandó de la responsabilitat o de la voluntat política d'anar per aquesta línia, sinó potser, potser, per un escrupolós respecte, com li deia jo abans, cap a l'autonomia local. És a dir, és lògic que tenim el que tenim, tenim un mapa molt fragmentat, però també és cert que moltes vegades quan a algun municipi se li insinua la possibilitat que hi hagi una fusió amb altres municipis perquè millorin els serveis això crea, si més no, una sensació subjectiva que pot semblar que hi ha una ingerència per part del Govern de la Generalitat en l'autonomia local, de la qual nosaltres volem ser, doncs, uns grans observadors, és a dir, que volem respectar al màxim i, per tant, doncs, aquí, dir que hem mantingut potser una actitud, es podria discutir si d'excessiva prudència, però que sí que la marcava aquest –ho repeteixo– absolut respecte cap a l'autonomia local.

Per a la resta de qüestions, podem estudiar, podem veure el tema de les entitats municipals descentralitzades, en alguns casos, en altres potser no, en alguns casos sí que poden resoldre potser determinades disfuncions, però sàpiga –i per últim ho repeteixo– que la voluntat del Govern no és que vagin creixent municipis al si de Catalunya, sinó, ans al contrari, mirar de racionalitzar al màxim i treure les disfuncions que hi ha.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Havent acabat el capítol d'interpellacions, ni que sigui provisionalment, entrarem al capítol del mocions. He d'informar el Ple de la cambra que la Mesa del Parlament ha rebut un escrit signat per dos grups parlamentaris: «Els grups parlamentaris sotasignats, d'acord amb allò que es preveu a l'article 62.4 del Reglament de la cambra, solliciten una alteració de l'ordre del dia del Ple del dia 25 de setembre...», desitgen que el punt número 10 —és una de les mocions— se substanciï immediatament després d'haver-se substanciat el punt número 7, que és el que acabem de fer. Signen l'escrit el portaveu del Grup Socialista i el portaveu del Grup de Convergència i Unió.

És la cambra que hi ha de donar el consentiment. Jo demano que per assentiment s'aprovi aquesta alteració de l'ordre del dia. És així? (*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat

Doncs, en aquest cas procedirem a substanciar el desè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Martí Camicer per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En el moment de substanciar el tràmit de presentació d'aquesta Moció segurament és necessari recordar, encara que sigui molt ràpidament, el que fa referència a la interpellació que és l'origen d'aquesta Moció, entre altres coses perquè si no, amb el temps que ha passat, amb unes vacances pel mig, potser no ho recordarien.

Permetin-me, doncs, que, molt resumidament, els recordi que la interpellació que vam substanciar amb l'honorable conseller d'Economia, el senyor Macià Alavedra —aleshores conseller d'Economia—, feia referència al tancament dels comptes de l'any 1996, i després d'analitzar els resultats d'aquests comptes treiem un conjunt de conclusions. Les més importants segurament eren constatar, en primer lloc, que el Govern havia tancat els pressupostos de 1996 en fals, és a dir que no havia complert allò que havia dit en el moment d'elaborar aquests mateixos pressupostos. De fet, en aquells moments es va fer públic que el Govern havia executat els pressupostos de 1996 complint el que se'n diuen els criteris de convergència econòmica europea, és a dir, els criteris de Maastricht.

Però la veritat és que, si bé formalment i sobre el paper aquests criteris es complien, es deixava d'explicar, no s'explicava la forma en què s'havia produït la comptabilització, la forma en què s'havia produït aquest tancament. Ambdues característiques, des del nostre punt de vista essencials, eren que, per una ban-

da, s'havien deixat 225.000 milions de pessetes de factures de despeses ja efectuades que no s'havien comptabilitzat; eren factures en el calaix, era un import important, en la interpellació s'analitzava l'evolució d'aquest import demostrant que era l'import més important de tota la història de la Generalitat i, a més a més, centrant el problema que més de la meitat d'aquests milers de milions estaven situats en la despesa sanitària. I un segon aspecte, que, diguem, enterbolia aquesta execució pressupostària era el tema de l'endeutament.

En el pressupost de 1996 es preveia que la Generalitat s'endeutaria com a màxim amb 50.000 milions de pessetes; la realitat és que l'endeutament, l'increment de l'endeutament de l'any passat va ser de més de 200.000 milions de pessetes; és a dir, es va multiplicar per quatre l'endeutament nou que es generava l'any 1996 i tot això, tot això va passar sense que el Parlament se n'assabentés, tot això va passar sense que aquesta cambra, que és la que havia aprovat el pressupost, que és la que havia definit el marc en què s'havia d'executar la despesa de l'any 1996, se n'assabentés, s'assabentés que quedava gairebé un quart de bilió de pessetes de factures al calaix sense comptabilitzar en el tancament del 96 i que l'endeutament s'havia multiplicat per quatre, el previst en el pressupost, arribant a una xifra final d'endeutament que les senyores i senyors diputats saben ja del bilió i mig de pessetes. Això és el que, molt resumidament, vam poder contrastar amb l'honorable conseller i, bé, vam tindre, com és natural, les nostres diferències, però en qualsevol cas, en cap cas —en cap cas— es van desmuntar les xifres, en cap cas es va dir que aquestes xifres no fossin correctes.

Davant d'aquestes circumstàncies, davant d'aquestes constatacions, en el moment de preparar la Moció ens vam plantejar inicialment que aquesta Moció podia tenir dos sentits, podia tenir dos fils conductors diferents. Per una banda, el corresponent a reprovar la política econòmica i pressupostària del Govern; era segurament i és segurament una conseqüència lògica de tot el que ha passat l'any 1996; la conclusió final és: vostès no ho han fet bé. I com que no ho han fet bé plantejem en aquest Parlament la reprovació de la política econòmica i pressupostària del Govern.

Ara bé, també és cert que, feta aquesta interpellació a finals del mes de juny, diríem, en l'anterior Ple a aquest, i que per tant ja erem conscients que la Moció no es podria veure fins al cap de tres mesos més o menys i que, a més a més, la veuríem en les vigílies d'un període de sessions que tenia un marc econòmic molt clar, que és el tema pressupostari, segurament ens vam pensar que no tindria massa sentit plantejar en aquell moment el tema de la reprovació de la política econòmica del Govern; no perquè no creguéssim que s'ha de fer —ho repeteixo— sinó perquè segurament pensàvem que el marc més adient era el marc del mateix debat pressupostari que podrem fer en els propers mesos.

Ara sí que hi havia un segon aspecte, que és el que vam intentar abordar en la Moció, que és el corresponent a millorar la transparència, a millorar la informació que des del Govern s'envia a aquesta cambra i, per tant, que des del Govern s'envia a la societat. Hem d'anar tots

plegats acabant amb aquesta sensació de foscor, d'opacitat que hi ha a l'entorn dels números de la Generalitat, a l'entorn de les seves conseqüències econòmiques, a l'entorn del que és l'endeutament, a l'entorn del que és el desfasament, a l'entorn del que és el dèficit de la Generalitat. Tot plegat a vegades en alguns moments apareix com a cobert d'un mantell que fa que no es puguin conèixer les xifres de veritat i aleshores, entre xifres i contraxifres, l'únic que s'intenta o l'únic que s'assoleix és mantindre un cert nivell de desinformació de la ciutadania. Per tant, la Moció ha anat més —els ho repeteixo— en aquest segon sentit; no en el primer, no perquè no el considerem important, sinó perquè entenem que hi haurà un altre moment parlamentari, un altre moment processal en què ho podem plantejar.

La Moció l'hem estructurada en quatre punts: un en què reclamem que el Govern ens expliqui trimestralment..., que els informes que trimestralment s'envien a aquesta cambra no siguin uns números simplement posats sobre el paper, sinó que ens expliqui el contingut d'aquests números i que, concretament, ens expliqui dels milers de milions que hi ha allí, quants d'aquests imports o quins d'aquests imports corresponen a despeses que no són de l'any que estem analitzant, sinó que són de l'any anterior i, per tant, siguem capaços de veure com va creixent aquesta bola, que any rere any es va fent més grossa, d'anar traspassant despeses d'un any cap a l'altre.

Semblantment en el concepte dels romanents de crèdit, que és també una despesa que s'hi incorpora procedent de l'any anterior, encara que per un mecanisme diferent. I en aquest cas sí que diem, a més a més, «programant la reducció en els propers exercicis».

En el context del debat va sorgir un tema molt concret, que és la informació que des del Departament de Política Territorial s'havia fet un pacte amb un conjunt d'empreses constructores per tal d'ajornar determinats pagaments. D'aquest pacte el senyor conseller no en va voler o poder parlar en aquell moment i, en tot cas, el que sí que reclamem és que s'informi aquest Parlament sobre aquest conveni perquè puguem conèixer el seu abast i la seva incidència; és un conveni que incidirà clarament en el pressupost de l'any 1998 i, per tant, hem de saber quin contingut té per a avaluar-lo.

I finalment, fer quelcom que entenem necessari, que és que en el moment de discutir un pressupost és important saber quins d'aquells conceptes pressupostaris, quines d'aquelles despeses que no es puguin efectuar en l'any que s'analitza, es puguin efectuar en els anys següents. Per tant, és necessari també tindre clar quin és el context dels propers anys en el tema pressupostari per avaluar la seva incidència.

Aquests són els quatre punts de la Moció; hi ha hagut un conjunt d'esmenes que en tot cas els titulars d'aquestes ja presentaran, però sí anunciar-los —en tot cas, després, en el torn final ho podem ratificar i ho podem complementar—, anunciar-los que aquesta consciència d'aquesta necessitat de millorar la transparència de l'actuació del Govern, de millorar la informació que el Govern envia a aquesta cambra, ha trobat un suficient ressò en el Grup Parlamentari de Convergència

cia i Unió i en el Grup d'Esquerra Republicana, que són els que hi havien presentat esmenes, com perquè en aquest moment puguem parlar que segurament hi haurà una proposta consensuada que pugui donar llum verda a aquests plantejaments.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana i del Grup de Convergència i Unió. Per presentar l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet la Moció presentada pel diputat senyor Martí Carnicer després de la seva interpellació amb relació a millorar la transparència només vol que el nostre suport; de fet pressupostar d'alguna manera és pressuposar, és planificar. L'experiència ensenya, per desgràcia, que l'execució cada cop dista més, dista molt, vaja, del que se'ns ha posat sobre paper en els pressupostos cada any; les liquidacions deixen aquests pressupostos molts cops en l'àmbit de la fantasia. Per això totes aquelles mesures, totes aquelles prevencions que es facin en el sentit d'evitar les desviacions són bones, en el sentit que hi hagin més mesures limitatives, en el sentit que augmentin les mesures de transparència en relació amb el compliment i amb l'execució dels pressupostos. Això és una de les tasques que ha de permetre millorar, precisament és una de les maneres de millorar les tasques de control d'aquest Parlament. En aquest sentit, el tema de les despeses imputades que corresponen a exercicis anteriors és bo que es pugui discernir clarament, que es puguin discernir de les que són pròpies del mateix pressupost de l'any. Per tant, és bo que en la informació que se'ns passi quedin molt clares les unes de les altres. En un altre sentit també el tema dels romanents de crèdits incorporats, el fet de limitar-los al màxim és en la línia, precisament, d'evitar una mala execució dels pressupostos anteriors. El fet que aquests romanents poden servir per donar una imatge d'activitat a un govern que té uns pressupostos cada cop més restrictius. El tercer aspecte, que és el del coneixement del conveni amb el contractistes d'obra pública, és bo que es conegui precisament per veure d'alguna manera la magnitud de la tragèdia de la morositat de l'Administració catalana en relació amb l'obra pública.

I finalment, ja entrar en les dues esmenes que hem presentat el Grup d'Esquerra Republicana: per un cantó, una esmena en la qual nosaltres creïem que era millor que el període de projectes i el període en què en la memòria econòmica del pressupost calia d'alguna manera dissenyar més enllà de l'any propi del pressupost, creïem que era millor fer-lo de quatre anys i no de tres, sobretot des del punt de vista que almenys en la primera legislatura, en el primer moment, el primer període de sessions, quan entra el nou govern, es pugui tenir una visió panoràmica d'allà on pensa anar aquest govern al llarg dels quatre anys que en principi li toquen de legislatura i, per tant, es pugui tenir una visió com-

plerta del cicle que ha de cobrir, almenys estatutàriament, aquest govern en el seu mandat.

I la segona esmena insistia en una línia que ja ha fet Esquerra Republicana en relació amb els pressupostos i que va ser aprovada en comissió i que ja ha començat a ser aplicada parcialment l'any passat, i espero que aquest any encara millori, és, a finals del segle XX, rebre amb suport informàtic les informacions pressupostàries que siguin dades o siguin xifres. Per tant, d'alguna manera, l'esmena que plantegem és de cara que precisament aquestes informacions trimestrals que ens facin arribar als grups parlamentaris sobre el nivell d'execució del pressupost també arribin d'alguna manera en format informàtic per facilitar precisament aquestes tasques de control.

Com que, com ja ha anunciat el senyor Martí Carnicer, sembla que hi ha una voluntat de consensuar, en fi, una posició transaccional, anunciem que, si és així, el nostre vot serà favorable a aquesta transacció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament ens trobem en el debat d'una moció conseqüent a la interpellació, com recordava el senyor Martí Carnicer, que es va substanciar en el darrer Ple i que ha passat un període de temps suficientment llarg com perquè alguns membres de la cambra potser no recordessin exactament en quins termes es va desenvolupar el debat. Tanmateix crec que la majoria dels diputats i diputades, doncs, el tema el recordaran i potser no feia falta el recordatori –valgui la redundància– perquè és un tema prou viu com perquè tots plegats el tinguem present.

Quan el senyor Martí Carnicer ha començat la seva intervenció dient que s'havien plantejat dues línies d'actuació en aquesta Moció, quan l'havien de presentar: o bé per la vessant de reprovar el Govern o bé per la banda que pugui aportar més llum, segons les seves paraules, a la informació que el Govern ve donant. Home, la primera part, la reprovació, m'hauria semblat absolutament exagerat: hi hauria de conduir un debat molt més aprofundit del que ara avui aquesta tarda es produirà en aquesta sala, entre altres raons perquè no és voluntat d'aquest diputat tornar a treure els mateixos arguments que a bastament el conseller Macià Alavedra va donar com a resposta al diputat Martí Carnicer, i és obvi que no hi van haver-hi punts d'excessiva convergència, perquè..., bé, els mateixos números, analitzats –ho hem dit moltes vegades– des de la perspectiva de l'oposició o fet des de la perspectiva del Govern, és difícil no trobar lectures que puguin donar precisament aquesta diferència entre els matisos que pot donar un grup o un altre.

Nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, tenim la tranquil·litat absoluta que el que s'ha fet fins ara està bé.

Sempre es pot fer millor, però, en definitiva, quan avui se'ns plantejava el debat d'aquesta Moció, vam voler presentar unes esmenes, sobretot pel que feia referència al punt segon i al punt quart, que des de la nostra perspectiva matisa, millora i aclareix més encara la voluntat que tenia el senyor Martí Carnicer en el moment de produir el debat, i després, al llarg de..., el que s'ha de fer, a mi em sembla, des de la vida parlamentària, que és intentar trobar acords i de vegades sacrificar el que pot ser un discurs des de la tribuna per trobar acords que satisfacin el màxim número de grups de la cambra, és el sistema que, una vegada més, aquest Grup Parlamentari, Convergència i Unió, hem emprat, que ha sigut voler buscar l'acord.

De tota manera, ja anuncio que s'ha parlat d'una proposta transaccional en la qual tant el Grup presentant com els grups que han presentat esmenes com també..., continuant aquesta tasca de voler implicar, diríem, en acords d'aquesta categoria els altres grups, se n'ha anat donant coneixement i a la vegada hem trobat la resposta en positiu, perquè sembla ser que, finalment, tots els grups votarem favorablement els cinc punts, no els quatre que en principi es plantejaven.

De totes maneres, voldria també aportar una mica més de tranquil·litat a tots els membres de la cambra, perquè hi ha algun d'aquests aspectes que, des del meu punt de vista..., i em sembla que vostès, des de la màxima sinceritat, doncs, reconeixeran que alguns d'aquests punts que proposa la Moció, segurament, per altres conductes –que no calia un debat com aquest que s'està produint en aquest moment i una votació de tota la cambra–, els diputats haurien pogut tenir aquesta informació. Per què ho dic? Ho dic perquè, en bona part, sobretot el que fa referència al primer punt, que es reclama informació per part del Govern, ja es dona trimestralment tot el que són romanents, que s'incorporen d'exercicis anteriors: totes les diputades i els diputats que es llegeixin aquesta informació que ens arriba trimestralment del Govern, bona part d'aquesta informació ja hi apareix. I és cert que el senyor Martí Carnicer vol anar una mica més enllà, i que nosaltres no hi tenim cap inconvenient, perquè m'agradaria que, una vegada per totes, aquest mot que s'ha tornat a emprar avui una altra vegada, d'«opacitat», no s'hagués d'utilitzar mai més. El Govern no ha tingut mai voluntat d'opacitat, el Grup Parlamentari no ha tingut mai voluntat d'opacitat; tant és així –i em guardaran de mentir els mateixos intervinents en aquest debat–, que no només hem posat cap resistència a les propostes que se'ns han fet, sinó que fins i tot, en algun punt, les hem ampliat.

La mateixa Llei de pressupostos –el que aquest any seria l'article 22, però que, com saben tots plegats, és possible que l'any vinent, doncs, tingui un altre número d'article– preveu perfectament que quedi clara la incorporació de totes aquelles quantitats que corresponen a exercicis anteriors, no només el romanent, sinó qualsevol tipus de quantitat. Per tant, estem donant, jo diria complimentant, el que en aquests moments ja és una norma legal.

Per tant, senyor president, anuncio, tal com li he dit, i li lliuro, perquè així m'ho han demanat també els altres grups de la cambra, el que és un text transaccional, en

el qual signem tant el Grup proposant com els grups que han presentat les esmenes, i que confio que el conjunt de la cambra també ho vegin amb suficient positivitat com per votar-ho favorablement.

I sobretot –i acabo ja, senyor president–, m'agradaria que..., tot i que entenc aquesta voluntat de l'oposició... –més que voluntat gairebé és la feina de l'oposició, d'anar transmetent una certa inquietud, i que les coses no van prou bé, i que les coses no estan prou clares–, sempre que això sigui possible de debatre-ho, com ho és en aquest moment, trobaran no només el nostre suport a les seves propostes –encara que alguna vegada pot ser matisat–, sinó que gairebé els esperono que cada vegada que tinguin un dubte d'aquestes característiques el portin aquí en aquest Ple, el puguem debatre, el puguem votar, i que s'esvaeixi, com deia, aquesta ombra que, sovint, des d'alguns grups de l'oposició, s'intenta anar confontant una mica en el conjunt no només de la cambra, sinó de la població.

Amb aquesta votació, amb aquestes propostes nostres i amb el suport al conjunt de la Moció presentada, senyores i senyors diputats, si algú tenia algun dubte, em sembla que quedarà prou clar.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, hem de dir que, en primer lloc, ens havíem..., més o menys ens volíem posicionar sobre el text original, però com que ja han donat entrada, el representant de Convergència, a la transacció que havien fet els tres grups, doncs, nosaltres entenem que és millor, ni que sigui ràpidament, posicionar-nos sobre aquesta esmena transaccional.

Hem de dir que, tot i que una primera visió dels temes que afecten aquesta esmena podrien ser qualificats com a tècnics o de tècnica pressupostària i d'un abast més aviat reduït, però quan un llegeix amb atenció, sobretot els tres primers punts, arriba a la conclusió, i més seguint amb atenció el que ha dit el senyor Carnicer, doncs, un arriba a la conclusió que amb l'experiència que també tenim en els debats de pressupostos i, sobretot, amb les memòries que ens arriben de l'estat d'execució dels pressupostos, l'abast sobretot econòmic d'aquestes incorporacions, en el que cas que s'aprovi, que tot sembla indicar que sí, serien realment importants, des del punt de vista econòmic, però també des del punt de vista informatiu.

Els dos últims apartats, que fan referència al fet que l'annex que acompanya els pressupostos informi sobre les magnituds pressupostàries dels quatre anys vinents, evidentment que és un tema que és interessant, però que no és, diguem, decisiu. Però que en canvi sí que és decisiu, al nostre entendre, el fet de computar les des-

peses dites plurianuals, que tinguin una quantificació certa, i sobretot reconeguda any rere any, i sobretot el tractament pressupostari dels romanents, que tenen uns efectes, des de molts punts de vista..., com aquí, per exemple, parla del dèficit públic, però sobretot pel fet que l'escassa informació sobre alguns d'aquests romanents i el fet que any rere any es vagin traspasant, per aquesta possibilitat pressupostària de les despeses plurianuals, feia fins ara difícil la quantificació i, sobretot, el coneixement real de les magnituds que abasten.

És per això que nosaltres ens felicitem del fet que es presenti una moció d'aquestes característiques, i entenem que per al debat pressupostari, però sobretot també per a la informació deguda que tots els diputats d'aquest Parlament n'han de tenir, sobre l'execució dels pressupostos, millorarem molt, i la veritat és que serà un pas endavant molt significatiu. És per això, senyor president, que anunciem el nostre vot a favor de tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo per intervenir en relació amb una moció que ens ha presentat el Grup Socialista, i també amb una esmena del Grup d'Esquerra Republicana, subsegüent a una interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat.

Hem de dir que el nostre Grup votarà favorablement aquests cinc punts –com ja han dit altres intervinents que m'han precedit–, i ho fem per tres raons. El debat que hi va haver en aquesta interpellació podia donar lloc, com molt bé ha dit el diputat Martí Carnicer, a moltes mocions; la que es presenta és una moció operativa que permet incrementar la transparència, ajustar els comptes de la Generalitat a la realitat i incrementar els instruments de control pressupostari que tenim els diputats, i pensem que això és positiu i per això li donarem recolzament.

Ara bé, un cop dit això, sí que voldríem, el nostre Grup, fixar posició en dos o tres punts en relació amb aquesta Moció i el debat que va portar. Nosaltres pensem que els comptes que se'ns presenten, pressupostaris, no representen sempre adequadament la realitat. Hi ha un entramat de comptes que traslladen despeses d'un exercici a un altre, despeses que no es comptabilitzen, i fins i tot també, aquí, s'ha fet determinada comptabilitat creativa, per tal de complir els criteris de Maastricht –és a dir, tota la trama d'empreses públiques a les quals es trasllada el dèficit, etcètera. És a dir, en definitiva, hi ha tot un procés pressupostari que no està suficientment clarificat, i així ho hem dit els diputats de l'oposició, repetidament i reiteradament, a la Comissió de Pressupostos i en aquest mateix Ple. Com una qüestió o un suggeriment als diputats de la majoria, els suggeriria

que estudiïn el gran creixement que ha tingut l'endeutament de les empreses públiques catalanes en el darer exercici: és realment exemplar, en el sentit del que acabo de dir.

La segona qüestió es trasllada a unes desviacions pressupostàries, que també són significatives. Mentre que el creixement de la despesa corrent, és a dir el capítol 2, és del 13% —les dietes, per exemple, han crescut un 17%—, ens trobem que el cas de la inversió té una caiguda de l'1,7%. I hi ha desviacions pressupostàries de determinats departaments que haurien d'explicar molt, i espero que ja ens ho facin, l'origen d'aquestes desviacions: Treball, 76%; Agricultura, 200%. És a dir, ens trobem també, com ja hem dit moltes vegades, desviacions pressupostàries significatives.

Tot aquest seguit de problemes pressupostaris han provocat cinc grans problemes, que aquí nosaltres hem recalcat ja en d'altres ocasions i que simplement en faré esment: un dèficit creixent; un endeutament creixent —de 820.000 milions previstos hem passat a 1 bilió 180.000, segons el Banc d'Espanya, i en aquests moments 1 bilió 238.000; si li sumem el retard dels pagaments i el deute a curt ens n'anem a 1 bilió 900.000 milions de pessetes: el deute de la Generalitat significa el 25% del deute de totes les comunitats autònomes, quan el nostre PIB és del 20 i la població és del 16; tenim un problema d'endeutament fort—; una càrrega financera forta, que supera la inversió —per primer cop la càrrega financera supera la inversió—, i això té també dues qüestions més: la creació de nombrosos avals per poder pagar el PUOSC —si no, no s'arribaria a pagar el PUOSC als ajuntaments—, i els retards en els pagaments —nosaltres estimem que són 400.000 milions els que deu la Generalitat a particulars, institucions i corporacions locals. En definitiva, doncs, una situació financera delicada, que veiem que té greus dificultats per mantindre l'estat del benestar i el tema de la inversió pública a Catalunya. En aquests moments el problema del dèficit de capital públic al nostre país és significatiu.

L'origen d'aquests fets, també vull deixar-ne constància —ho hem dit ja en nombroses ocasions—, per nosaltres són dos: un sistema de finançament inadequat —Convergència i Unió va optar per un pacte amb el PP de «jo sola puc», no hi va haver un pacte plural, i tenim unes conseqüències determinades: aquest pacte dóna el que dóna i no resol la situació financera; del que paguem arriba aquí a Catalunya un 80%, la resta no hi és—, i per últim, també assenyalar, simplement, que hi ha uns problemes de gestió —el gran creixement, com deia abans, de la despesa corrent, la manca de transparència, el problema de desviacions pressupostàries, implica que hi ha un problema de gestió inadequada. Per tant, sistema de finançament inadequat i gestió inadequada ens porta a una situació financera realment delicada.

Malgrat tot, la Moció que aquí se'ns presenta ens situa en un camp operatiu de crear transparència, de facilitar el control, i és en aquest camp que nosaltres l'entendem i, per les raons que abans els he dit, li donarem suport.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Ignasi Oleart, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estudiada la proposta conjunta que han fet el Partit dels Socialistes, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, volem manifestar, el Grup Popular, la nostra conformitat al seu text.

Crec que totes les iniciatives —en aquest cas la que va fer el Grup Socialista el mes de juny— que serveixin, sobretot, per controlar, per veure com es desenvolupa el pressupost de la Generalitat, com s'apliquen les seves inversions i com es controla la despesa, ens sembla que sempre és important i tindrà, per la nostra banda, el suport perquè aquests controls es puguin realitzar. Per tant, sense cap més paraula, anunciem el nostre vot favorable a l'escrit conjunt dels partits que he enunciat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, i en definitiva sobre l'esmena consensuada, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer, que ho fa també des de l'escó.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, perquè el fet d'haver presentat una esmena transaccional ja manifesta clarament haver pogut assolir un nivell d'acord suficient amb els grups esmenants com perquè puguem presentar aquesta proposta, que, d'acord amb la intervenció de la resta de grups, esperem que assoleixi la unanimitat de tots els grups.

En tot cas sí que entenem que aquesta és una proposta, amb la incorporació de les esmenes del Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana, que millorarà la transparència del Govern de la Generalitat; que, per tant, a partir d'aquest moment, un conjunt d'elements que fins ara ens eren relativament opacs —si més no era necessari, any rere any, preguntar determinades coses i esperar un parell de mesos abans no et contestaven per saber-ho—, ara, si més no, vindrà automàticament, i crec que això ja és millorar la transparència i això és disminuir l'opacitat. Ara encara queden racons d'opacitat, encara queden elements que ens preocupen i que fan que les relacions des del punt de vista econòmic o del coneixement de les xifres econòmiques entre el Govern i aquesta cambra no siguin el que nosaltres desitjaríem; hem recollit la proposta del senyor Codina, i en tot cas jo l'emplaço a asseure'ns, a fer la llista, a discutir-la i a veure si a partir d'aquí podem fer-ne una proposta amb què tots plegats acabem d'estar satisfets amb la informació que el Govern envia a aquesta cambra. Si més no, dintre de pocs dies tindrem el primer repte, quan parlem del Compte general.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Prego al secretari primer de la Mesa que doni lectura a l'esmena consensuada.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que el senyor Martí Carnicer desitja que finalment sigui posat a votació, amb el benentès que els grups que hi han presentat esmenes no s'hi oposen, diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1, incloure en els estats d'execució trimestrals informació sobre les despeses imputades que corresponen a exercicis anteriors, d'acord amb l'article corresponent de la Llei de pressupostos. 2, limitar l'import dels romanents de crèdits incorporats programant la seva reducció en els propers exercicis, d'acord amb els objectius i compromisos sobre limitacions del dèficit públic. 3, informar per escrit el Parlament sobre el conveni subscrit amb els contractistes d'obres públiques sobre ajomaments de pagaments. 4, incorporar a la memòria del projecte de pressupostos de cada any un comentari sobre la previsible evolució de les principals magnituds pressupostàries en els quatre anys següents; i 5, trametre als grups del Parlament la informació trimestral de l'execució del pressupost, tant en format paper com en suport informàtic, de forma equivalent a com es fa amb el pressupost anual.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer. Aquesta és la Moció que sotmetem immediatament a votació del Ple d'aquesta cambra.

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Preguntes

Passem al capítol de preguntes. En primer lloc, preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de les declaracions fetes pel president del Govern de l'Estat relatives a la xiulada rebuda pel cantant Raimon en un acte contra la intolerància per cantar en català

La primera pregunta és la següent: sobre quina valoració fa de les declaracions fetes pel president del Govern de l'Estat, relatives a la xiulada rebuda pel cantant Raimon en un acte contra la intolerància, per cantar en català, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. En un acte contra la intolerància, un grup força nombrós d'intolerants va xiular

un cantant –tot just ressuscitat, segons el director general de Ràdio Televisió Espanyola– per cantar en català; probablement perquè no cantava en la intimitat. Vostè, com a president de la Generalitat, va reclamar al president del Govern central que condemnés sense paliatius aquesta situació. Però, en unes declaracions impròpies de la talla política que cal esperar d'un cap de govern d'un estat plurinacional, amb José Pla inclòs, els fets van ser qualificats de pura anècdota. Quina és l'opinió del president de la Generalitat respecte a aquestes declaracions?

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, vostè sap que en més d'una ocasió, i una d'elles en forma prou solemne, vaig manifestar el meu desacord i el desacord del Govern de la Generalitat pel que havia passat. Vaig entendre –i així ho vaig demanar– que convenia que hi hagués una condemna clara, i la resposta és la que vostè sap, amb la qual cosa, naturalment, no estem d'acord.

Crec que en aquest tema, de tota manera, el que hem de subratllar sobretot, després d'haver deixat ben clar quina és la nostra postura més d'una vegada, és, potser, recollir una de les opinions més sensates que s'han expressat sobre això i amb més autoritat, que és la del mateix Raimon, que va dir –i vostè segurament el va sentir, que, després, ell, naturalment, no ho podia condemnar amb la mateixa rotunditat amb què ho podem fer els altres, jo mateix– que això posava de manifest un molt greu desconeixement a nivell de tot l'Estat del que és la realitat estatal i que aquí s'havia de fer una pedagogia que per desgràcia, evidentment, com vostè diu, no s'ha fet.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Sí, però el fet, senyor president, és que, si això és així, el que nosaltres ens preguntem és fins quan donaran suport a un govern que els menysprea; ens preguntem quins són els interessos que fan que segueixin donant suport a un govern que els menysté. És incompreensible que vostès donin suport a un govern que els ridiculitza, amb els quals no tenen capacitat per negociar els pressupostos i que no fan gestos ni quan els reclamen explícitament. Què més ha de passar perquè deixin de donar suport a un govern que està en minoria i que vostès mantenen?

Amb motiu de l'Onze de Setembre, vostè, en el missatge institucional, va dir que, si reclamar allò a què tenim dret ha de provocar la confrontació, l'hem d'acceptar. Era aquest un discurs de cara a la galeria perquè era la Diada nacional? O és que les inversions de l'Estat en infraestructures i sanitat, per exemple, augmentaran

fins al punt de ser tot just les necessàries per no retrocedir en els propers pressupostos?

Miri, president, en un informe de l'Institut Nacional Estadístic es posa clarament de manifest que la qualitat de vida a Catalunya cada cop és menor; no estem entre les comunitats de l'Estat amb una mortalitat infantil menor, ni entre les d'una esperança de vida més alta, ni en un baix índex d'analfabetització, ni en un percentatge alt de llicenciats universitaris i, en conseqüència, això repercuteix sobre la cohesió social. Si vostès no asseguren el respecte a la nostra identitat ni el benestar social dels nostres ciutadans i ciutadanes, com justifiquen aquesta persistència en la política de suport al Govern central?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Llàstima que, naturalment, ara vostè ja no té més ús de la paraula, perquè jo li demanaria sobretot que em digués la seva fórmula alternativa, amb detall, i, naturalment, que fos una fórmula alternativa, diguem-ne, viable, i no simplement de fer volar coloms. (*Remor de veus.*)

Nosaltres entenem que defensem els interessos de Catalunya fent el que hem fet, fent el que fem, millor dit; més exactament, fent el que fem. Si vostè em diu que nosaltres estem absolutament satisfets de com van les coses, li diré que no, però sí que també li diré que no veig que hi hagi una alternativa, que ningú ens ofereixi alguna alternativa –a part d'un cert *bla, bla, bla*, de vegades– que, realment, pugui ser més interessant per a allò que diu que són els interessos que defensem. «Quins interessos defensem?» Nosaltres defensem els interessos de Catalunya, i –torno a dir-ho– no veig que hi hagi ningú que ens ofereixi una fórmula immediata, en aquest moment, que pugui ser millor.

Li he de dir, amb tota sinceritat, que el benestar social de Catalunya és bo, i que nosaltres tenim una sanitat millor que la resta de l'Estat, i que tenim un ensenyament millor que la resta de l'Estat, i que apliquem la reforma escolar millor que la resta de l'Estat. I com això, tantes altres coses. O sigui que jo, aquestes dades que vostè em dóna respecte al benestar de Catalunya, les poso francament en dubte, però, de tota manera, en tot cas, el que sí que li vull dir és que, els guanys que hi han hagut durant aquests últims tres o quatre anys, els hem aconseguit a base de col·laborar amb el Govern central, que en un moment determinat va ser el del Partit Socialista i avui és el del Partit Popular. I creiem que ho haurem de seguir fent, encara que això ens costi, doncs, de vegades, realment, disgustos i actuacions que nosaltres també, sincerament, lamentem molt.

Per la resta, nosaltres reclamem del Govern del PP i del Govern central, i també reclamem del PSOE com a principal partit de l'oposició, que es faci allò que reclamava en Raimon, pedagogia, que normalment no se'n fa. D'una manera aïllada i escadussera, de tant en tant hi ha algú...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...una vegada...

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si creu que encara és possible l'encaix de Catalunya dintre l'Estat, vistes les darreres mostres d'intolerància i d'anticatalanisme

La segona pregunta, formulada pel Grup Mixt al president de la Generalitat és sobre si creu que és encara possible l'encaix de Catalunya dintre de l'Estat, vistes les darreres mostres d'intolerància i d'anticatalanisme. Formulada pel Grup Mixt, té la paraula, per formular-la, el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, durant les vacances vostè va fer unes apellacions al patriotisme, assenyalant que, a més de les coses tangibles i materials, cal valorar també la il·lusió, les emocions, la voluntat d'un poble que se'l reconegui i se'l respecti amb la dignitat que mereix. Els xiulets a Raimon no van fer baixar la borsa ni van alterar el dèficit públic, però sí que van afectar els sentiments de molts catalans, que, perquè es xiulava una llengua, perquè es xiulava un tarannà democràtic, es van sentir, ens vam sentir, així mateix, xiulats. Vostè va reclamar al president Aznar que condemnés els fets, i ell va contestar xiulant, i abans que ell, i per d'altres fets, tants com vulgui, i de tots colors. Davant d'això, senyor Pujol, l'encaix, creu que és possible, encara, l'encaix?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres creiem que hem de seguir fent –li contesto el mateix que al senyor Portabella–, doncs, la política que fem, i és l'opció que hem fet. Que consti que, evidentment, el fet que costi no vol dir que hi haguem de renunciar. Vostès prediquen i reclamen la independència, i no veig que, per ara, s'hi acostin, o s'hi acosti Catalunya, i tampoc no hi renunciem, oi? Doncs bé, nosaltres fem una política d'encaix, amb la qual crec que sí que tenim alguns progressos concrets, que a vostè li resulten insuficients –i a mi també–, competencials, de reconeixement plurilingüístic..., fins i tot de finançament. I no són del tot satisfactoris, però seguirem per aquesta línia, i crec, sincerament, que aconseguint guanys substancials per a Catalunya, més que no pas a través del seu plantejament.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Els xiulets a Raimon, senyor Pujol, no són una anècdota aïllada, com algú ha defensat: són l'expressió que, fins i tot en un marc teòricament unitari i de solidaritat, el català i, per tant, els catalans com a tal, hi són proscrits. No han fallat quatre brètols maleducats, perquè ni eren quatre, ni ningú a Espanya ha fet el mínim esforç per educar-los en la cultura de la tolerància i el respecte a la diferència. Perquè des dels diferents partits polítics espanyols de centredreta o esquerra hem sentit de manera constant i reiterada que els catalans som, com a poble, egoistes, insolidaris, lladres, que ens aprofitem d'Espanya i dels espanyols; que a Catalunya hem instal·lat la dictadura lingüística i que, per tant, qui no parla català, el senyallem amb ferro i foc; que tenim els mossos d'esquadra preparats per entrar amb la baioneta calada a les terres valencianes, i més enllà si cal. I, naturalment, de tant sentir-ho dels uns, dels altres i dels altres, la gent s'ho acaba creient. I això fa anys que dura, i dura, i dura, i mentrestant hi ha encara qui des de posicions catalanistes –vostè mateix– creu que és possible trobar un encaix respectable de Catalunya dins d'Espanya, i altres pensem que aquest encaix ja no és possible. A Catalunya canten grups en totes les llengües, i totes són respectades; a Catalunya, en els homenatges als difunts encara no ballem la *Macarena*, i així ha de continuar essent perquè quedi clar que, no sé si passi el que passi, però de moment Catalunya és Catalunya, i Espanya és Espanya. I encaixar això, més que de polítics, ja és feina de mags o de sants miraculosos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo noto que alguns de vostès..., almenys vostè porta les seves interpellacions escrites i, naturalment, no les poden canviar sobre la marxa; ho dic perquè, és clar, tot això que vostè diu ja ho he contestat abans, i també a vostè, no? Però, en fi, li ho repetiré, de tota manera, no?

Primera, ja ho contestat, tot això que li he dit. Segona, jo més que vostè entomo tot sovint, diguem-ne, les conseqüències d'aquestes actituds anticatalanistes, intolerants, anticatalanes fins i tot, de vegades, ben senzillament anticatalanes. Per tant, què m'ha d'explicar? Ja ho sé. I en realitat això forma part de la realitat del país, d'Espanya; a Espanya hi ha una part del país, una part, si més no, una part que realment respon a aquestes actituds i que és, diguem-ne, rendible, excitar-la en aquest terreny, i en això cauen de vegades els grans partits espanyols.

Val a dir que, de tant en tant –ho intentava dir abans, quan se m'ha acabat el temps–, surt algú que reaccio-

na contra això; per dir dos noms de dos partits diferents, en Felipe González últimament ha fet alguns comentaris sobre Catalunya que han estat molt positius, i fa poc també ho ha fet, concretament, en Ruiz Gallardón. Però sí que és cert que això segueix essent minoria, i també passa una cosa: que, com més bé anem nosaltres i si –que és veritat que ho fem–, doncs, guanyem posicions des de punts de vista competencials, poc o molt fins i tot des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista de reconeixement, diguem-ne, simbòlic o de reconeixement institucional, doncs, provoquem aleshores molt més que es desencadenin totes aquestes ires. Per això jo deia l'altre dia, en un discurs, tot ell, carregat d'intenció positiva, que, si alguna vegada hi ha confrontació, pensem que potser la confrontació es produeix perquè no anem endarrere, sinó que anem endavant, perquè, quan nosaltres estem ben ajupits, aleshores tot-hom ens passa la mà per l'esquena i ens passa el raspall.

Per tant, congratulem-nos-en, de vegades, que hi hagin segons quines reaccions, perquè indica que potser, malgrat que vostè quedi insatisfet i jo també, anem guanyant en aquesta línia de l'encaix, de la qual li reconec totes les limitacions, però li torno a dir el que li he dit abans: oi que vostè no renuncia al seu plantejament, tot i que en realitat li sembla que no avança gens? Doncs nosaltres, que en tenim un que sí que avança, poc o molt avança, tampoc no hi renunciem.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de les propostes de trencament del sistema d'assegurança únic sanitari

Tercera pregunta al president de la Generalitat, sobre el compliment de les propostes de trencament del sistema d'assegurança únic sanitari, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula per formular-la el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, en el programa electoral de Convergència i Unió en les darreres eleccions al Parlament de Catalunya vostès afirmen: «CiU proposarà al Govern central l'establiment de mesures destinades a potenciar les entitats d'assegurança lliure.» Aquest text, traduït en les seves esmenes, avui sembla que retirades –i ens ho aclarirà vostè– en la ponència del Congrés dels Diputats representa el trencament del sistema d'assegurança única.

Donat el rebuig polític i social i la inquietud generada per les seves propostes, la pregunta és clara i ens agrada que la resposta fos clara també: pensem vostès donar compliment a aquest compromís electoral de trencament de l'assegurança única?

Gràcies, senyor president.

3586

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

El text que vàrem proposar ahir, que va ser aprovat en la subcomissió parlamentària, diu exactament –em demana precisió, exactament, l'hi llegeixo–: «Precisar, en el marco del aseguramiento público» –la paraula d'«aseguramiento»...–, «precisar, en el marco del aseguramiento público, el papel a desarrollar por las distintas entidades, especialmente por las actuales mutualidades administrativas, en la gestión y provisión del aseguramiento y de la asistencia sanitaria, de acuerdo con la pluralidad de formas existentes.»

És a dir, es tracta que s'estudiï la situació, tenint present que aquesta situació..., que avui ja no hi ha un sistema únic d'assegurança, que saben perfectament que existeix la Muface, que existeixen les anomenades empreses col·laboradores, etcètera. I bé, nosaltres demanem que això i el fet, per exemple, que a Catalunya tinguem un 22% de ciutadans amb una assegurança doble fa que demanem que això s'estudiï sense que amb això pretenguem canviar cap sistema d'assegurança únic, perquè entre altres coses ja no existeix, el sistema d'assegurança ja no existeix.

Bé, dintre d'això demanem que això s'estudiï i, si vol, després li complementaré quins són els nostres plantejaments.

El president

Per pre preguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

El Sr. Guíllot i Miravet

Illustre només. (*Rialles.*) Gràcies, senyor president.

El president

Illustre, perdó.

El Sr. Guíllot i Miravet

Senyor Pujol, miri, això de la Muface, si vostè es refereix a la Muface, dir-li dues coses: una, que aquesta és una entitat a extingir, com en el seu moment va passar amb la Munpal. I si en aquests moments no hi ha hagut un acord amb els sindicats respecte al futur de la Muface és pel tema de pensions, i és que és més, que l'experiència de la Muface en aquests moments ja incorpora una de les crítiques que per nosaltres representa la seva proposta, que és que part dels malalts crònics es desvien cap a la sanitat pública.

Perquè el sistema que vostè planteja, els sistemes que vostès diuen ara «a estudiar», no sabem si és a estudiar fins després de les eleccions gallegues, per tal que el PP pugui estar més disposat o amb les mans més lliures per afrontar la seva proposta. El sistema que vostès ens proposen és un sistema no sols més ineficient, sinó que, alhora, més injust. Perquè, miri, qualsevol especialista en aquests moments li pot dir –perquè hi han ex-

periències a nivell del món de contrast d'aquests– que són més difícils de controlar, que introdueixen barreres per a l'accés dels col·lectius amb menys ingressos, que alhora fan una distribució menys equitativa dels recursos i que sobretot, hi insisteixo, són molt menys eficients i molt més cars per a la despesa pública.

Nosaltres no entenem com vostès poden afrontar el fet de trencar un dels pilars bàsics de l'estat del benestar; com vostès són capaços d'afrontar les crítiques que vénen des del Partit Nacionalista Basc fins als sindicats, com vostès són capaços d'assumir tot el reguitzell de protestes i d'inquietud social que s'ha generat. L'única explicació que trobem no és l'excusa de la Muface, no és l'excusa del nombre d'usuaris que en aquests moments formen part de les mútues, sinó el gran interès que vostès tenen a defensar aquestes mútues privades enfront dels interessos col·lectius. Ja li ho hem dit aquest matí a un conseller seu: quan vostè pregunta què vol dir dreta o esquerra, miri, un exemple clar de polítiques de dreta o de polítiques d'esquerra és el trencament de l'assegurança única. No intenti passar a la història com un dels polítics que ha trencat aquest sistema.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Si passés, que no és gens segur que passi, perquè entre altres coses el que fem és un plantejament, aniria acompanyat d'altres coses, per exemple, del senyor Wim Kok. Vostè sap qui és el senyor Wim Kok, el senyor Wim Kok és el president, el cap del Govern holandès, sindicalista i socialista, i en aquests moments de reforma del sistema de benestar social holandès confirmen, configuren, mantenen un sistema d'assegurança no únic, en el qual tenen un joc important, controlades, naturalment, per l'Estat, i assegurant el sistema equitatiu i universal, totes aquestes mútues hi tenen un joc. Bé, nosaltres no sé si arribarem a això, sincerament no ho sé, però, en tot cas, si hi anés, i atès que suposo que vostè considera que la bona companyia és la companyia de l'esquerra, doncs, jo hi aniria, entre altres –belgues i holandesos i etcètera, etcètera–, hi aniria acompanyat pel Wim Kok, sindicalista notori, socialista i cap del Govern d'Holanda.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'evolució de les explotacions catalanes

El president

La quarta pregunta al president de la Generalitat és la pregunta sobre quina valoració fa de l'evolució de les explotacions catalanes, formulada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, com sabeu, les estadístiques ens diuen que les exportacions de Catalunya estan creixent a bon ritme, i que sobretot creixen les exportacions de productes manufacturats, o sigui, d'aquells productes que incorporen quantitats importants de mà d'obra qualificada. Aquest increment d'exportacions comporta també més activitat industrial i més ocupació; crec que tots hem de congratular-nos d'aquests fets. Perquè, com sabeu, la població de Catalunya avui té com a primera preocupació la feina; qualsevol notícia, qualsevol estadística que ens digui que el tema de la feina va bé és positiva. Estic segur que tots els diputats i totes les diputades volen que aquest creixement de les exportacions pugui ésser un creixement sostenible, i que no sigui un creixement conjuntural. Un creixement sostenible ens ha de permetre crear encara més ocupació, donar més estabilitat a les famílies i fer possibles molts plans de futur.

Per tot plegat, preguntem concretament al senyor president: quina valoració feu de l'evolució de les exportacions de Catalunya? Penseu que és un creixement sostenible? Com creieu que aquest increment ha influït en la millora de la competitivitat?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé... (*Rialles.*) No hem començat, encara, eh?, senyor president...

El president

Doncs, ja s'ha posat en marxa el rellotge...

El president de la Generalitat

Bé, escolti'm, evidentment, un dels signes de la competitivitat d'un país és la seva capacitat d'exportació, i és molt important veure com, efectivament, l'exportació catalana està pujant molt. En vuit anys s'ha multiplicat per tres i mig, ha passat de 950.000 milions de pessetes a 3 bilions 400.000 milions. Perquè s'adonin de la importància d'això, producte manufacturat exportat: 3 bilions 400.000 milions, els diré que aquest any –que ha estat un any excepcionalment bo– el turisme representarà uns ingressos de 900.000 milions de pessetes. O sigui, el turisme, al qual donem –justament, perquè la té– tanta importància, representa 900.000 milions de pessetes, i les exportacions industrials representen 3 bilions 400.000 milions de pessetes, o sigui, gairebé quatre vegades més. I això posa de manifest un..., naturalment, permet una taxa de cobertura creixent, una taxa d'obertura també creixent. De fet, si hi incorporem... –concretament és del 76%, la taxa de cobertura–, i si hi aportéssim el turisme, que en un cert sentit... –estic parlant de turisme exterior, no de turisme català ni de turisme espanyol, turisme exterior–, si

hi aportéssim el turisme exterior, que de fet també és una exportació, pràcticament, per dir-ho així, enrasaríem.

Aquest és el resultat, i això ho estimularem tant com puguem a través del Copca, a través de Prodeca, que és una entitat, com vostès saben, destinada a estimular les exportacions agràries, a través de l'Oficina –en un altre terreny– de Turisme de Catalunya i a través d'una sèrie d'iniciatives noves que aquests últims temps s'han estat prenent, amb molt bons resultats, per cert, com és per exemple el fet que cada any hi hagi noves empreses petites –petites, mitjanes– que exportin, i que a més, sobretot, la nostra gent es fixi cada vegada més en mercats que no són els nostres mercats tradicionals; entenc per mercats tradicionals, en aquest cas, els mercats europeus i sobretot els mercats de la Unió Europea, que encara representen massa, representen el 70% de la nostra exportació, i és per això que els estem empenyent tant com podem cap a l'Amèrica Llatina, cap al sud-est asiàtic, concretament en aquestes dues direccions, d'una manera particular. I, per altra banda, també els fem entendre que, si bé és molt important que exportin –això sol ja és molt important–, i el progrés que hi ha hagut és molt i molt notable, però, de tota manera, moltes d'aquestes empreses ha d'arribar el moment que canviïn el seu xip i entenguin que no solament han d'exportar, sinó que el que han de fer és invertir *in situ*, en xarxes comercials, òbviament, cosa que moltes ja estan fent, però també moltes vegades en plantes productives.

En tot cas, senyor Pont, puc dir-li que aquesta és una de les coses positives que en aquest moment s'estan produint a Catalunya, perquè a part del seu resultat concret, posa de manifest un canvi amb profunditat del que són els nostres hàbits econòmics i també la nostra capacitat competitiva.

Gràcies.

El president

El senyor Ferran Pont renuncia a repreguntar. Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possible fallida del sistema d'assegurança única i pública de la sanitat

La següent pregunta oral al president de la Generalitat és sobre la possible fallida del sistema d'assegurança única i pública de la sanitat, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula per formular-la la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la nostra pregunta és molt concreta: està vostè d'acord amb les esmenes que va presentar el seu Grup Parlamentari a Madrid, a la subcomissió que estudia la reforma de la sanitat, en les quals textualment es deia: «L'assegurament sanitari no té per què ser únic, i pot ser per una entitat pública o privada»? Està d'acord amb les afirma-

3588

cions que fa el seu Grup en aquestes esmenes, quan parla del paper suplementari d'aquestes entitats privades?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Si ho vol, en la rèplica li contestaré exactament això, però és que nosaltres, en aquests moments no hem proposat això; hem proposat –li ho torno a llegir–: «Precisar, en el marco del aseguramiento público...», en fi, em sembla que no cal, perquè ja ho ha sentit; per tant, nosaltres, això, ho estudiarem, i ho estudiarem, a més, amb la collaboració inestimable, no cal dir, del Grup Socialista.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor Pujol, no li deuen passar els papers, perquè aquí diu: «Grupo Parlamentario Catalán, de Convergència i Unió», i això és el Congreso de los Diputados, i aquests són els textos de les esmenes presentades a la subcomissió, i diuen textualment això. És realment preocupant, senyor Pujol, que el seu Grup, a Madrid, hagi presentat aquestes esmenes, encara que, posteriorment o de moment, les hagi retirat. El que vostès han proposat no és ni més ni menys que dues portes diferents d'accés a la sanitat: la de la pública i la de les mutualitats o asseguradores privades, i això és molt perillós; trenca totalment l'actual sistema; trenca l'equitat, la igualtat en l'accés; és una autèntica regressió en els drets assolits tots aquests anys de construcció del sistema nacional de salut. Ens ha costat molt arribar fins aquí, fins a un sistema nacional de salut, públic, universal i equitatiu. En aprovar el Govern socialista la Llei general de sanitat es va garantir aquest sistema. La Muface ve de molt lluny i persisteix com a residual, i la tendència ha estat la incorporació al sistema general. No vulguem ara utilitzar això, que no és més que el manteniment d'uns fets, com a quelcom a imitar en tot el sistema, quan portem tants anys, precisament, en la direcció contrària i en la direcció correcta.

És fals, senyor Pujol, que la introducció de la competència entre asseguradores privades incrementi l'eficiència; la competència entre asseguradores privades voldria dir donar una oferta a més baix preu, o donar més serveis només als que estan més sans. La competència també vol dir costos comercials elevats i costos en publicitat per aconseguir clients. La competència vol dir, en definitiva, atendre només els que estan més sans perquè surtin els números. I, en canvi, els qui tinguin malalties importants, a la pública; els qui tinguin menys capacitat econòmica i no es puguin pagar els complements que oferten les mútues, a la pública. Les mútues, senyor Pujol, rebutjaran aquells que tinguin problemes de salut. El que vostès han proposat amb aquestes esmenes és una autèntica regressió. Es tracta de trencar

l'actual solidaritat entre els sans i els malalts; la dels rics amb els pobres. El convido, senyor Pujol, a rebutjar públicament i clarament, ara i aquí, aquesta proposta de trencament de l'assegurament únic.

Senyor Pujol, la seva coalició i el seu Govern són una olla de grills. El conseller Trias diu que només es parla de desgravacions...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president.

El president

Entenc que la pregunta que ha formulat vostè és sobre l'opinió que li mereix al president de la Generalitat el que vostè ha parlat després, però és l'opinió del president, el que demana vostè. És així, no? (*Remor de veus.*) Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Escolti, miri, el que compta és el que a proposta nostra es va aprovar ahir, que vostè potser encara no ha rebut els papers d'ahir. Bé, naturalment, té una certa lògica que jo els tingui més al dia, els papers, però els papers d'ahir són el que he llegit abans.

Segona, escolti, si estem absolutament d'acord que les prestacions siguin universals i que siguin..., i bé, i suposo que el Partit Socialista també: va conservar la Muface, que va dir que s'havia de conservar per no sé quantes raons, però el cas és que el Partit Socialista la va conservar; i també va conservar una altra cosa, que són les empreses collaboradores, que no són la Muface, i entre aquestes hi ha la Telefònica, per exemple, o bé hi ha la Caixa, o bé..., hi ha moltes empreses: determinades elèctriques controlades per l'Estat al seu moment –que, per cert, l'Estat tenia una majoria absoluta socialista–, o bé fins i tot hi ha un diari molt important de Barcelona, que no el controlava el Partit Socialista, això és veritat, però que també és empresa collaboradora. Bé, per tant, això, vostès, al seu moment, si més no, hi van festejar o hi van flirtejar, amb això, o no ho van treure podent-ho treure, quan, de fet, ho podien treure, no?

Bé, a part d'això li he de dir que quan diu: «És veritat que no té per què ser únic.» Home, això, segons el que en podríem dir l'estudi comparat de l'Estat del benestar, sí que és possible. I li ho torno a dir i vostè encara m'agrairà la referència elogiosa que en faig, que Holanda té un govern socialista, no solament un govern socialista, sinó que a més té un govern socialista dirigit per un sindicalista, el senyor Wim Kok... Doncs, ara que estan reformant-ho, això ho mantenen exactament igual. No li dic el cas d'Alemanya o el cas de Bèlgica, perquè vostè dirà que allà els democratacristians són massa importants, però, escolti, és que a Holanda manen els socialistes, sap? I allà ho fan així. Bé, potser ho fan molt malament i per tant nosaltres, li ho repeteixo, amb la inestimable ajut de vostès i gràcies a aquest

acord que es va aprovar ahir a petició, en fi, amb aquesta brillant aportació que va fer Convergència i Unió, potser, doncs, ho podem estudiar i veure si podem arribar a la conclusió que Holanda, que ja ha fallat en alguna altra cosa com, per exemple, en la pesta porcina, doncs, resulta que també falla en això. A la millor falla en això. Però, de tota manera, allò que se'n diu esbandir-ho així, en quatre paraules, dient: «Vostè s'atreveix a dir que només pot ser únic?» Jo no, el senyor Wim Kok, sí. Quan el trobin a la Internacional Socialista li pregunten com és que fa unes coses tan i tan mal fetes.

Però, per altra banda, li vull dir que la meua preocupació principal en aquests moments no és aquesta, sinó que és resoldre el tema del finançament de la sanitat, el problema gros que tenim és aquest, i aleshores també dir-li, per acabar, que el sistema català, en el qual hi ha un component mixt important, és el que va millor de tot l'Estat.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els objectius que determinaran l'acció del Govern a partir de la recent remodelació

El president

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre els objectius que determinaran l'acció del Govern a partir de la recent remodelació. Formulada pel Grup Popular, té la paraula per expressar-la el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, des de la poc o gens justificada remodelació de l'Executiu, però sobretot a partir de la novetat del seu discurs, en uns casos recolzat per la temptació fàcil del greuge comparatiu i en uns altres casos expressat –si m'ho permet– en una furiosa irritació apellant a la confrontació, és a dir, sinònim de baralles i d'enfrontament, a partir d'això lo Grup Popular li pregunta si este canvi representa una nova orientació en los objectius i prioritats de la seua acció de Govern.

El president de la Generalitat

Miri, si per remodelació entén remodelació política no li puc contestar si tinc idea de res perquè no hi ha hagut remodelació política, hi ha hagut un conseller que fa temps que deia que volia plegar, ha plegat i això ha comportat uns certs moviments de peces dintre del Govern, bé, i això és tot. I quant a la modificació del meu discurs, no li ho puc contestar; li contestaré a la

rèplica, perquè m'ha de dir en què he modificat el meu discurs, perquè jo no noto, sincerament, que l'hagi modificat.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Les coses, senyor president de la Generalitat, són com són i naltros pensem que sí que ha modificat lo seu discurs, i el problema de fons és tan simple que intentarem posar-lo al descobert molt breument. És a dir, quan a Catalunya –i com a exemple– s'executen obres d'infraestructures, se prioritza la cultura, l'ensenyament o la política social o s'impulsa un procés de transferències, la percepció al carrer és que és la Generalitat qui mereix tots los mèrits i totes les atribucions, però, en canvi, quan es parla de superar dèficits, endeutament, inflació i fiscalitat; o de rebaijar lo preu de les hipoteques, o de la creació de llocs de treball, o de la Unió Europea, aquí, senyor president, vostè i jo ja podem cantar missa, perquè, abans i ara, tots los mèrits són atribuïbles al Govern central. Per això parlava jo, m'he atrevit a manifestar-li això de «furiosa irritació», i per això parlava jo de la gravetat d'acudir a la confrontació en defensa dels nostres drets.

Doncs, bé, dues precisions. En primer lloc, exercici de mentalització per a fer menys «agobiant» i més còmoda esta etapa de necessària col·laboració, i en segon terme, que els drets, com a propietat natural de pobles i persones, ni es negocien, ni es defensen, ni s'especulen, però tampoc es comercien i es trafiquen.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la repregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com que jo tinc ganes d'estar bé amb tothom, si puc, i a més, evidentment, tinc ganes d'estar bé amb el Govern central, li contestaré amb la boca molt petita, molt petita, molt petita, que una part del mèrit de la política que es pugui fer en el camp econòmic avui a Espanya, com també va ser en la legislatura anterior, es deu al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, al Govern de la Generalitat i a la coalició de Convergència i Unió. No em faci donar detalls perquè no vull que ningú se senti ferit en el seu amor propi, però això és exactament així i per saber-ho només cal saber sumar i restar; ni això, només amb sumar n'hi ha prou.

Bé, aleshores, dit això, li diré que nosaltres, amb qui vol que negociem? Hem de negociar amb el Govern. Vostè què vol dir del Govern? Vull dir, si ho fem amb una gran discreció: si nosaltres hem donat un suport a fons, que si alguna cosa de vegades algú ens critica i ens han criticat abans és perquè diu que el donem massa i sense suficient contrapartida, fins i tot de vegades en el tracte, no? Se'n diu això. Amb qui hem de negociar? Doncs hem de negociar... I d'això què se'n diu? I això

3590

és dolent, negociar? No, el que és dolent, en tot cas, segons diu vostè després, és la confrontació, però negociar és el que hem de fer, i és el que ens atipem de fer, i no sempre amb la receptivitat que nosaltres hauríem de tenir ni quan es tracta d'en Raimon ni quan es tracta de diners.

Bé, i ara li vull llegir el paràgraf aquest cèlebre de la confrontació, que subscric totalment, forma part d'un discurs amb una voluntat molt positiva: «Catalunya està en condicions d'aprofitar econòmicament, socialment, culturalment el moment prometedor que vivim.» Tot el discurs té aquest esperit. «També, com a nació, l'hem d'aprofitar; ho podem fer i ara, de fet, ho fem, més a poc a poc del que voldríem, però ho fem.» Si no ho féssim no es desencadenarien les campanyes que de vegades hi ha i a les quals abans s'ha fet referència. I que no ens han d'impressionar, aquests campanyes. Si reclamar allò a què tenim dret ha de provocar confrontació l'hem d'acceptar. O és que no hem de reclamar allò a què tenim dret? Ens han de tremolar les cames perquè algú s'enfada i se'ns tira a sobre i ens fa campanyes i ens omple de llot i de porqueria perquè demanem el que demanem? No ens han de tremolar les cames, simplement això, l'hem d'acceptar. No fer-ho seria claudicar als nostres drets, en detriment no d'uns ens abstractes, sinó dels ciutadans de Catalunya, de les persones, de la gent que va als dispensaris, de la gent que va a les escoles, de la gent que va a les residències per a gent gran, però que ningú no tingui por, malgrat les discriminacions, les incomprensions i les *desinformacions*, i aquí, naturalment, els grans partits espanyols i el Govern especialment tenen molta responsabilitat a mirar de lluitar contra les *desinformacions*, malgrat això, Catalunya se'n surt, en més d'un aspecte, millor que ningú.

El president

Se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Preguntes acumulades relatives a l'oferta pública d'ocupació de 1997 (tram. 310-00256/05, 310-00257/05, 310-00258/05 i 310-00259/05)

Continuem el capítol de preguntes, preguntes al Consell Executiu. La primera de les preguntes al Consell Executiu és la formulada pel Grup Socialista sobre l'oferta pública d'ocupació prevista per a l'any 1997. Per exposar la pregunta, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Senyor president, li agrairia agrupar en una única intervenció les preguntes 8, 9 i 10 següents.

El president

7, 8, 9 i 10. D'acord. Acumulo el temps.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquestes quatre preguntes és evident que a hores d'ara, a finals de se-

tembre d'aquest any, han quedat, almenys alguna d'elles, molt desactualitzades. Són preguntes que si no recordo malament varen entrar el mes de febrer i del febrer fins ara han passat moltes coses, entre d'altres s'ha conegut quina és l'oferta pública d'ocupació per a aquest any, hi ha hagut un acord entre el Govern de la Generalitat i els sindicats sobre funció pública, que afecta molts dels temes preguntats en aquestes qüestions i que, per tant, obliguen, si més no, a replantejar mínimament aquestes quatre preguntes.

D'entrada, és evident, senyor conseller, que no cal que em doni resposta a la primera d'aquestes preguntes, de quina és l'oferta pública prevista per a aquest any, doncs, perquè, efectivament, ja aquesta resposta està al carrer, ha sortit publicada, fins i tot, al Diari Oficial i, per tant, no cal dedicar temps a aquesta qüestió.

En canvi, crec que sí que segueix tenint molt sentit, almenys així ho entén el nostre Grup, conèixer quins són els propòsits del Govern, quina és la idea del Govern pel que fa als altres tres aspectes. A part de l'oferta pública, les altres preguntes afectaven sobre quin percentatge –si és que n'hi havia d'haver– de places pensava reservar el Govern a promoció interna; la tercera pregunta era sobre quin tractament pensava donar als interins en els processos de selecció, i l'última sobre la composició dels tribunals de selecció.

Aquestes tres preguntes segueixen tenint, entenem, plena actualitat. Comencem pel tema de la promoció interna. Entenem que en una administració que no pot créixer quantitativament d'efectius i que cada vegada està més qualificada i especialitzada, és una política prudent, política que, a més a més, és coherent amb la necessitat d'oferir als treballadors del sector públic possibilitats de promoció en la seva tasca, és una política coherent i prudent afavorir la promoció interna del personal de la Generalitat. Ens dona la impressió que això no s'ha fet i no sabem, ens agradaria saber fins a quin punt està en els plans del Govern promoure aquesta promoció interna en els futurs processos selectius.

Una altra qüestió vinculada també amb tots aquests temes és què pensa fer el Govern de la Generalitat amb els interins de l'Administració de la Generalitat. L'acord-marc subscrit a començaments d'estiu entre el Govern i els sindicats es planteja un objectiu de reduir a un 10% o un màxim d'un 10% els interins de la Generalitat. Això implica reduir en dos anys, probablement, uns deu punts d'interinatge. Perquè, si no estic equivocat, el percentatge actual d'interins és proper al 20%. És una massa important d'interinatge; no sabem, ens agradaria saber com pensa el Govern enfocar aquest objectiu. És que pensa fer un tracte especial per als interins en els processos selectius? Com pensa, en definitiva, resoldre aquest problema?

I finalment, una altra qüestió és, en aquest procés de selecció, quina és la composició i el procediment també a seguir que pensa donar el Govern als tribunals de selecció per poder garantir, mitjançant ells, uns mínims d'objectivitat i de transparència en els processos selectius que, lamentablement, moltes vegades, han mancat en el passat.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, és veritat, s'ha fet un esforç important, s'ha fet un esforç d'acord i de negociació amb els sindicats que ens permet avui dia dir que estem en una situació que jo crec que és molt més positiva que la que estàvem anteriorment. Nosaltres ens trobem –i aquesta és la veritat– davant una situació amb col·lectius amb interessos contraposats. L'oferta pública, el que suposa és intentar donar satisfacció a tres col·lectius diferents i que tenen uns interessos que, en ocasions, no són coincidents. El personal interí, que està ocupant la plaça en l'actualitat, el personal funcionari, que li interessa la via de la promoció interna i que a través d'aquesta promoció interna intenta optar a un lloc de grau superior al que té a l'actualitat, i el personal que intenta entrar a l'Administració pública des del carrer. I el que hem de fer i el que hem d'intentar és donar una solució als tres col·lectius, intentar-ho fer d'una manera justa, transparent i rigorosa, i jo crec que la via d'un procés de selecció just, transparent i rigorós és l'únic camí per fer-ho.

Hi ha una oferta pública, per a aquest any, important; per als anys successius continuarà sent important, intentant, de totes totes, que la situació a la plantilla de la Generalitat sigui una situació molt més estable, com vostè diu, propera al 90%, i a nivell d'educació del 95%, aproximadament. Aquest és l'esforç que intentem fer, intentem fer-lo, a més, de comú acord amb els sindicats, a través de la Comissió de seguiment d'aquests acords i a través de les mesos sectorials de negociació.

Per fer tot això és necessita... Primer, estem a favor que hi hagi una promoció interna. La promoció interna ens fixem un percentatge que, com vostè sap, ha d'oscillar entre el 20 i el 65%. La nostra voluntat seria que fos aproximadament del 40%, i aquest és un tema que properament, i espero que abans del 15 d'octubre, siguem capaços de tancar les xifres definitives de quina ha de ser la via a fi i efecte de crear aquesta promoció interna, que jo crec que és absolutament necessària. Les proves, evidentment, s'han de fer les mateixes que en el torn lliure, i evidentment s'han de fer amb absoluta i total seriositat.

Quant al personal interí, és veritat que nosaltres intentem que es busqui una consolidació d'aquest personal interí i que, si fos possible, una part d'aquest personal interí hauria d'ocupar aquests llocs de treball. Però és evident que el que no es poden vulnerar són els principis constitucionalment reconeguts d'igualtat, mèrit i capacitat i concurrència pública en l'accés a la funció pública i, per tant, s'hauran d'ajustar a aquests principis, i el que sí que podem fer és posar un mèrit, un mèrit important, valorar el treball que ha fet aquesta gent dintre de l'Administració pública en número d'anys d'antiguitat. Aquest també és un acord a què espero que arribem amb els sindicats, i jo crec que la valoració d'aquests mèrits hauria d'estar sobre el 30%, 33%, aproximadament, en la valoració.

I, evidentment, vostè diu una cosa que a mi personalment em molesta, i que sincerament no l'entenc, i no entenc que vostè la digui amb aquest to, encara que el to sigui educat: que els tribunals, els tribunals, evidentment, han d'actuar amb el màxim rigor, independència i professionalitat, i no admeto que fins al moment actual no hagin actuat sota aquests criteris.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Bé, començant per l'última de les qüestions que acaba d'esmentar el senyor conseller, evidentment no és el meu..., no és la meua intenció molestar-lo, per descomptat. Ara bé, és evident –almenys aquesta és la impressió que tinc– que l'Administració de la Generalitat ha despertat en els últims anys acusacions creixents d'una certa politització en els criteris de selecció del personal, i no ajuda en absolut que això sigui així el fet que els tribunals estiguin presidits, i moltes vegades ocupats majoritàriament, per alts càrrecs o per personal polític. En la línia de professionalització del sector públic, de racionalització administrativa, des de fa ja alguns anys, diverses administracions tendeixen a la professionalització d'aquests tribunals i a l'exclusió en els tribunals dels càrrecs polítics de l'Administració. Així, per exemple, i sense buscar-ho com a solució ideal, no podem deixar de tenir en compte que, per exemple, el Reglament de selecció de l'Administració de l'Estat ha avançat ja en aquest sentit des de fa un cert temps, des de fa ja tres o quatre anys. Ens agradaria que en l'Administració de la Generalitat hi hagués també aquest avenç, per garantir no únicament la impressió que en puguin tenir els membres del Govern, sinó per donar plenes garanties a la societat que la composició dels tribunals i els processos selectius són perfectament transparents i objectius i esvair d'aquesta forma les sospites que hi hagin pogut haver.

Pel que fa a les altres qüestions plantejades, celebro la informació que m'ha donat sobre les previsions pel que fa a la promoció interna: crec que l'objectiu que ha assenyalat és molt prudent i raonable. I pel que fa al tema dels interins, penso que estan..., estem, en general, tot el país, davant d'un problema molt greu, certament. Un problema molt greu que ens hi han portat vostès: han tirat de veta des de fa anys, en els últims anys, de la contractació sistemàtica i indiscriminada de personal interí, personal que s'ha seleccionat la majoria de les vegades absolutament a dit, sense uns mínims criteris de rigor i de professionalització, i personal al qual ara vostès intentaran donar, d'acord amb els sindicats –m'és igual–, però intentaran donar moltes facilitats per accedir a la condició de funcionari. Encara que en aquesta línia intentin cobrir els «modos» dels criteris de mèrit i capacitat, certament, el fet de valorar amb trenta punts l'experiència professional, quan moltes vegades aquest personal ha estat seleccionat de forma absolutament arbitrària, pensem que és perillós i pensem que és tractar molt malament i de forma molt

3592

frustradora les generacions d'estudiants, de joves, titulats universitaris o d'altres nivells, que cerquen el seu primer lloc de treball i que probablement tenen moltes més motivacions i molta millor preparació i molta més capacitat per entrar a l'Administració de la Generalitat. En tot cas, entenc que a les persones que estan treballant des de fa anys probablement se'ls hauria de trobar una solució, però aquesta solució, al nostre entendre, no pot passar per la consolidació de contractacions en molts casos arbitràries i en molts casos sense reunir uns mínims de professionalitat.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Sí, miri, jo el que li asseguro és que a nivell dels tribunals el que intentarem i el que continuarem fent és que els presideixin i els compoquin persones amb provada solvència i coneixement de la funció pública. Quan vostè diu i es refereix que en ocasions són polítics, i ho fa amb un to com si el fet de ser polític fes que aquesta persona prendrà actituds arbitràries, repeteixo que no hi puc estar d'acord. Sóc polític, intento no prendre decisions arbitràries, i jo entenc que els secretaris generals no prenen solucions arbitràries; la majoria d'ells són funcionaris, i nosaltres intentarem fer, i és veritat que ho intentarem, que hi participin directors generals i subdirectors, que llavors a vostè el tranquil·litza, perquè ja trobarà que no són polítics i que, per tant, no estan en aquesta situació. Nosaltres el que intentarem de totes totes és que en aquests processos de selecció els tribunals continuïn actuant sota uns criteris de professionalitat, d'objectivitat i d'independència, com han estat fent fins al moment actual.

Vostè fa una crítica, que vostè diu: «Escolti, hi han molts interins.» Nosaltres intentem donar una solució i acabar amb aquesta situació. Sempre hi haurà un tant per cent d'interinitats, però hem decidit fer un esforç important per reduir aquest grau d'interinatge i acabar amb aquesta situació, que jo crec que és una situació no bona, i per tant buscar una solució definitiva. Dintre d'aquesta solució definitiva, escolti'm, haurem de prendre una decisió: com valorem el temps que aquesta gent ha estat en l'administració pública fent-ho bé, no? I per tant, la discussió que tindrem amb els sindicats és de quina valoració hem de fer i si això ha de ser un 30, ha de ser un 25, ha de ser un 10, o quin tant per cent ha de ser. Jo crec que una valoració de mèrits sobre un 30%..., jo crec que seria una solució ajustada, que podria satisfer tothom. I..., home, i també jo, insisteixo, jo entenc que vostè tingui una visió des d'un punt de vista d'universitat o del punt de vista que sigui, no?, però, escolti'm, pensar que la gent que és interina no estan ben formats, jo sincerament no hi puc estar d'acord. Hi han interins, suposo, molt ben formats, molt competents, amb una capacitat de funcionament elevadíssima,

i em semblaria injust que es donés la sensació que la gent que està a l'Administració interina no estan preparats, no estan formats, no estan en una situació, doncs, universitària d'alt nivell. Jo crec que hi ha gent amb un nivell molt elevat, i hauran de competir amb els altres amb les mateixes armes, i el que hauré de veure és si ens posem d'acord com es valoren aquests mèrits d'antiguitat, que jo sempre dic que ha de ser una valoració relativa –no sóc dels que estigui d'acord amb una carrera d'antiguitat, estic absolutament en desacord amb això–, però, evidentment, no valorar-los gens l'antiguitat crec que també seria una gran injustícia.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes relatives als viatges oficials del president de la Generalitat (tram. 310-00261/05 a 310-00263/05)

Correspon ara la formulació de la pregunta número 11, a respondre oralment en el Ple, sobre les despeses per a activitats privades de la senyora Ferrusola en el viatge del president de la Generalitat a Guatemala i Mèxic. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Donat que les preguntes 11, 12 i 13 han estat formulades per escrit de forma més o menys similar pel Grup d'Esquerra Republicana, i contestades en el seu moment, donaria per retirades aquestes tres preguntes, tan sols desitjant que en el futur evitéssim haver de fer aquestes preguntes, ja sigui per escrit, ja siguin orals.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Queden, per tant, retirades les preguntes número 11, 12 i 13.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a resoldre les molèsties que provoquen alguns locals públics del complex Maremàgnum, del port de Barcelona, als veïns de la Barceloneta i als visitants

La pregunta número 14 també ha sigut retirada; serà tramitada per escrit.

Pregunta al Consell Executiu sobre si preveu situar cap servei territorial de la Generalitat a Reus (Baix Camp)

La pregunta número 15, que és formulada pel diputat senyor Ernest Benach, però que no és present en l'he-

micicle –i em penso que és absent avui per raons de festa major de la seva ciutat natal–, decau. És una pregunta que decau? Ho pregunto als portaveus del Grup d'Esquerra Republicana, perquè... És una pregunta que decau.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Govern de la Generalitat no té previst presentar-se com a part coadjuvant en els recursos d'inconstitucionalitat presentats contra el nou model de finançament autonòmic

Anem, per tant, a la pregunta número 16: pregunta al Consell Executiu, a respondre oralment en el Ple, sobre els motius pels quals el Govern de la Generalitat no té previst presentar-se com a part coadjuvant en els recursos d'inconstitucionalitat presentats contra el nou model de finançament autonòmic. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, a principis de gener, quan es van presentar els recursos d'inconstitucionalitat en relació amb el sistema de finançament, vostè va anunciar la possibilitat de presentar-se com a part coadjuvant. Que aquest diputat sàpiga, sembla que la Generalitat no s'ha presentat. La pregunta és per quines raons no s'han presentat com a part coadjuvant en els recursos d'inconstitucionalitat presentats contra el nou model de finançament autonòmic.

El president

Té la paraula l'honorable senyor conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Senyor president, senyores i senyors diputats, el títol segon de la Llei orgànica de 3 d'octubre de 1979, del Tribunal Constitucional, reconeix legitimació activa dels òrgans de govern de les comunitats autònomes per impugnar les lleis de l'Estat que puguin afectar el seu propi àmbit d'autonomia, però en canvi només reconeix legitimació passiva als governs autonòmics per comparèixer en els procediments de recurs d'inconstitucionalitat en els supòsits que l'objecte del recurs sigui una llei o disposició amb força de llei de la seva mateixa comunitat autònoma. Per definició legal, doncs, el Govern de la Generalitat no és part principal en aquests processos i, per tant, no té cap deure legal de comparèixer a defensar la constitucionalitat de les lleis impugnades.

Un cop estudiat, a nosaltres ens va semblar que no tenia sentit que ens hi presentéssim, en aquesta impugnació; es va fer una valoració i vam creure que era el Congrés dels Diputats, el Senat o altres entitats les que havien de fer aquest recurs.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'atzar ha fet que precisament avui, precisament avui, s'informi en els diaris que el Tribunal Constitucional ha admès a tràmit els recursos presentats pels governs d'Andalusia, Castilla - La Mancha, Extremadura –comunitats autònomes presidides, per cert, per socialistes–, en contra precisament del model de finançament aprovat a finals de l'any passat.

Quan es van presentar aquests recursos, deia abans que vostè mateix, va ser vostè mateix que va, diguem-ne, com si..., amenaçar, podríem dir, de presentar-se com a part coadjuvant per defensar-ne la constitucionalitat, d'aquest nou model de finançament. Sembla, doncs, que vostès creuen en aquest model. I, doncs, per què no surten amb totes les possibilitats que dona la llei a defensar-lo, a defensar-lo amb carn i ungles? O és que vostès no hi creuen, vistes les xifres que diversos estudis estan posant sobre la taula, en els quals la projecció que es dona del que significa aquest finançament per a Catalunya de cara al futur? En les comunitats del 151, Catalunya és la que menys hi guanya, de forma relativa. O sigui que de fet, fet i dit, el model, aquest model, incrementa el diferencial de finançament *per capita* que hi ha a Catalunya en relació amb altres comunitats autònomes; és a dir, Catalunya perd posicions en relació amb les altres comunitats autònomes, degut a aquest pacte que vostès van fer en el nou model de finançament. És a dir, Catalunya hi perd i, per tant, doncs, paradoxalment i curiosament, paradoxalment, els qui estan presentant recursos pot ser que hi surtin guanyant més que el que hi surt guanyant Catalunya.

Llavors, per tant, la qüestió és: si no poden defensar aquest sistema, perquè no és bo, per què no fan el revés? Per què no hi recorren? És a dir, aquí ens trobem en una situació que o se'l creuen i defensen la seva constitucionalitat o no se'l creuen i el que han de fer és el que han fet altres comunitats amb menys arguments que la nostra, que és posar-lo en qüestió. Segurament és Catalunya qui hauria de recórrer el model de finançament; segurament és Catalunya qui hauria de recórrer sistemàticament uns pressupostos com els que sembla que ens vindran a sobre un altre any, que discriminin la població catalana en inversió pública...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Huguet i Biosca

...i, per tant, la pregunta és: per què vostès no trien què volen fer?

El president

Per contestar la repregunta té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Presidència

Nosaltres podríem haver-nos presentat –com li deia– com a part accessòria. Aquesta possibilitat ja va ser admesa un cop, el 6 de juny de 1995, pel Tribunal Constitucional, quan el Govern de la Generalitat va comparèixer com a coadjuvant del Govern de l'Estat en el Recurs d'inconstitucionalitat 431/95, però també és evident que aquesta situació, que en aquest cas va ser reconeguda com un supòsit especial, és evident que no es pot convertir en una pràctica habitual, com ho demostra el fet que el 24 d'octubre del mateix any el Tribunal Constitucional no va admetre la compareixença del Govern de la Generalitat, en aquesta mateixa condició, en les qüestions d'inconstitucionalitat 3039/95 i 3040/95, i si ara no hagués sigut admès, hauríem quedat en una situació que se li haguessin donat interpretacions que jo crec que no són les que s'han de donar en aquestes situacions.

Per aquesta raó va ser per la qual no ens hem presentat, amb un convenciment que és constitucional completament el sistema de finançament actual; n'hi podria haver d'altres, de sistemes de finançament, millors que l'actual, però el que hi ha actualment és constitucional, i convençuts que, a més, el Govern central el defensarà correctament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes acumulades relatives a les xarxes o màfies dedicades al tràfic clandestí de treballadors estrangers (tram. 310-00287/05 i 310-00288/05)

La darrera i última pregunta al Consell Executiu en el Ple d'aquesta tarda és sobre la informació que hi ha respecte a les xarxes dedicades al tràfic clandestí de treballadors estrangers. Per exposar la pregunta té la paraula el diputat senyor Joan Oliart, que em penso, que, a més, serà la seva última intervenció com a diputat en aquesta cambra. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Oliart i Pons

Moltes gràcies, senyor president. Malgrat que vostè ha dit que era l'última..., que era la darrera pregunta, senyor president, malgrat que vostè ha dit que era la darrera pregunta, jo li prego si és possible acumular també la pregunta número 18, atès que tenen la mateixa...

El president

D'acord. 17 i 18.

El Sr. Oliart i Pons

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyor Pomés, com vostè molt bé sap, hi va haver un accident a la localitat de Campmany, a la comarca de l'Alt Empordà, el mes de març, gravíssim: va bolcar un camió, van morir onze treballadors estrangers magrebins, cinc més en van resultar ferits i finalment va morir també, desgraciadament, el conductor d'aquest camió.

Nosaltres, i tot Catalunya, vam lamentar aquesta desgràcia, lògicament, i a més a més d'aquest lament ens van sorgir, jo crec, col·lectivament, dos sentiments: un sentiment va ser de sorpresa, perquè creïem que aquestes coses no passaven a casa nostra, i l'altre sentiment va ser de preocupació per pensar que això potser era la punta d'un iceberg, que darrere hi havia, doncs, una sèrie de xarxes i màfies dedicades a aquest tràfic clandestí i que això tenia lloc –repeteix–, doncs, també, a casa nostra, a part de saber que en altres contrades, sobretot a Andalusia, doncs, ja existien.

Fets posteriors han mostrat, doncs, que aquesta hipòtesi o aquesta tesi era dissortadament real i veritable, i s'ha demostrat que existeixen xarxes de tràfic il·legal perquè posteriorment, al cap de poc temps, la gendarmeria francesa va detenir una furgoneta que procedia d'Espanya, i també va detenir diversos treballadors il·legals a Le Bolou, a la localitat de Le Bolou, i també unes setmanes després a Coll d'Ares, la policia nacional espanyola, doncs, va detenir també uns traficants il·legals i també els caps d'una d'aquestes màfies.

Per tant, estem aquí davant d'un tràfic modern d'esclaus, una situació que ens ha d'horroritzar a tots nosaltres i que volem que no existeixi, volem acabar amb ella, i és per aquest motiu, senyor conseller, que jo li formulo dues preguntes: quina informació té el Govern o tenia el Govern sobre aquestes màfies en el moment que es van produir aquests accidents i aquests incidents, i segona pregunta: què pensa fer el Govern al respecte.

Moltes gràcies, senyor president; senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per contestar les dues preguntes té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè diu molt bé, el mes de març es va produir un dissortat accident en el qual van morir onze persones. Això va posar de relleu que hi havia un trànsit, que després, totes les qüestions que vostè ha esmentat posteriorment i algunes que se n'ha –suposo– oblidat, perquè també en aquest cas hi ha hagut a vegades, a partir del mes de maig, la intervenció del cos de Mossos d'Esquadra, a partir del desplegament a l'Alt Empordà, doncs, s'ha demostrat que hi ha un trànsit important de persones que, sense escrúpols de cap mena, doncs, comercien i negocien amb la necessitat, amb la fam, etcètera.

Per part del Govern és evident que la informació prèvia que hi havia era una informació bastant minsa, atès que les competències en matèria d'estrangeria corresponen als cossos i forces de seguretat de l'Estat i que, a més, quan es va produir això, doncs, ni tan sols la policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, estava desplegada no a les carreteres, sinó a la comarca de l'Alt Empordà, i pel que fa als aspectes de trànsit, doncs, corresponia a la Guàrdia Civil. Es tenien notícies, però aquestes notícies sempre eren notícies facilitades a partir del Cos Nacional de Policia.

A partir del moment que nosaltres ens despleguem a la comarca, el que es crea és que, mitjançant la taula de coordinació operativa que hi ha a Girona, que agrupa el tres cossos policials –Guàrdia Civil, Cos Nacional de Policia, en aquest cas responsables dels temes d'estrangeria, i Mossos d'Esquadra–, el que es fa és un seguit d'actuacions policials, d'intercanvi d'informació per coordinar al màxim totes les actuacions, a fi i efecte no de castigar els pobres immigrants sinó de mirar de detenir les persones que, sense escrúpols i moltes vegades, doncs, en condicions –com ha posat de relleu la premsa– absolutament inhumanes, doncs, fan un comerç més lògic dels esclaus de l'edat mitjana que no de les darreries del segle XX.

Per tant, a partir de la taula de coordinació operativa és quan es fa això, en el benentès que sempre que hi ha una actuació d'aquestes, després es posen a disposició del cos policial competent, que són en aquest cas el Cos Nacional de Policia.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Si el diputat senyor Oliart vol pregar, té la paraula.

El Sr. Oliart i Pons

Sí, senyor president. Bé, està clar que el senyor president ha dit que aquesta seria la meua última intervenció en aquest Ple, atès que segurament aviat tindrà la nominació com a senador en el Senat de l'Estat. És per això que, indubtablement, la meua resposta serà una resposta –com sempre– molt cordial, però sí que jo voldria fer-li, senyor conseller, una reflexió perquè tots nosaltres ens tranquil·litgem sobre aquesta situació, i aquesta reflexió és la següent.

Estem davant un èxode que, des del meu punt de vista, té una dimensió de tragèdia bíblica. És a dir, té un caràcter inexorable, i a mi em sembla que el que pot illustrar molt bé aquesta inexorabilitat és, precisament, les declaracions d'un naufrag que va ser rescatat, un supervivent de l'últim accident que hi va haver-hi a l'estret, en què van morir quasi trenta persones, i aquest naufrag va dir: «Si em tornen al Marroc, tornaré a creuar l'estret.» A mi em sembla que això és evident que demostra aquesta inexorabilitat, aquesta dimensió de tragèdia bíblica.

Nosaltres hem d'impedir –perquè aquest èxode, lògicament, continuarà– que Catalunya sigui una zona de trànsit i també una zona d'explotació. I en aquest sentit jo li vull recordar, senyor conseller, que no fa gaire també la policia nacional va desarticular una màfia egípcia que tenia en actiu uns treballadors treballant en empreses catalanes en unes condicions pràcticament d'esclavitud. I davant de tot això, a mi, personalment, i a nosaltres, al nostre Grup, ens dol una mica el silenci de l'Administració de la Generalitat.

Jo crec que quan han ocorregut aquests fets, vostè, senyor conseller, senyor Pomés, el Govern en general, no ha sortit en aquests fets amb la contundència que nosaltres hauríem volgut que s'hagués sortit. Vostè diu que no hi han competències, perquè és veritat que les competències sobre el tràfic de fronteres i l'entrada i la sor-

tida de persones i d'estrangers és una competència de l'Estat, nosaltres això ho sabem, però està clar que la Generalitat té competències d'ordre, té competències per intervenir i controlar tot el trànsit que hi hagi: hi ha la Junta de Seguretat en la qual vostès tenen unes responsabilitats allà i és un element o un lloc on s'ha de donar una coordinació; hi ha un desplegament de la policia autonòmica precisament a les comarques on estan succeint aquests fets; hi ha també, hi ha d'haver una coordinació entre les administracions implicades, i després, i sobretot, senyor conseller, hi ha una dimensió humanitària sobre aquests fets, que ens ha de preocupar a tots i que, deixant de banda qualsevol tipus de competència, doncs, el Govern de la Generalitat hi ha d'intervenir. És per això, senyor conseller, que nosaltres demanem el màxim interès i compromís del Govern i de vostè en aquesta situació.

I aprofito, senyor president, senyores i senyors diputats, per acomiadar-me de tots vostès. Són disset anys que he estat aquí, des de l'any 1980; aquí hi ha hagut una gran cordialitat, una gran amistat entre tots els diputats i diputades; hi ha hagut també una gran comprensió de tots els problemes, nosaltres crec que hem imposat un clima i hem imposat un mode de fer que a mi em sembla que és modèlic, i el que intentaré quan arribi en el Senat és continuar amb aquest caràcter, amb aquesta manera de fer nostra, que jo crec que és modèlica i que els altres han d'aprendre.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

El conseller senyor Pomés té la paraula.

El conseller de Governació

Sí, molt breument. Estic d'acord amb el plantejament general de la seva contestació; crec que, en part, li ho havia ja dit en la meua primera intervenció. És a dir, nosaltres no defugim, en absolut, les nostres responsabilitats; és més: com li explicava abans, des del desplegament a l'Alt Empordà s'ha creat dins la taula de coordinació operativa policial un dispositiu per mirar d'aconseguir eradicar això. És a dir, no d'eradicar la problemàtica humana, que això jo crec que depassa en aquests moments les nostres possibilitats, però sí el del comerç i de l'explotació d'una situació de necessitat, i per tant, en aquest sentit, malgrat –hi insisteixo– la responsabilitat que des del punt de vista policial correspon a l'Estat, nosaltres no la defugim, i les proves són ben evidents. Si vostè llegeix els reculls de premsa veurà que hi ha hagut actuacions des del mes de maig cap aquí en les quals els mossos també han intervingut en aquesta actuació.

En segon lloc, i referint-me també al seu comiat, senyor Oliart, doncs, jo li desitjo tots els èxits; jo li demano que, precisament, exporti aquest tarannà català al Senat, que, sens dubte, servirà també –com dèiem abans– per fer pedagogia. I moltes gràcies per la seva cordialitat.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya

Retornem, acabat el capítol de preguntes, al capítol de mocions. El vuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Francàs, per un temps màxim de deu minuts.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, bona tarda. En segon lloc, anunciar-los que seré breu, no solament per compassió a la cambra –sentiment prou lloable– sinó fonamentalment perquè tot el que havia de dir ja ho vaig dir i, evidentment, tampoc és bo repetir-se completament. I també, en tercer lloc, perquè el text de la Moció, que suposo que han vist, més aviat és suficientment concret com perquè no facin falta masses explicacions. Malgrat que estic absolutament convençut que tots tenen fresc el contingut de la interpellació, en faré un petit recordatori, almenys a nivell de síntesi.

Jo deia que, si bé el PP es reconeix perfectament en el model constitucional i estatutari, a l'Estat espanyol, en el tema de l'ensenyament, el desplegament d'aquest model, les lleis actuals, no són fàcilment reconeixibles pel PP com a model propi. És a dir, el model actual –ho deia i hi insisteixo– no és el model d'ensenyament del PP.

Però també deia que, per responsabilitat, el PP no vol discutir aquest model, ja passa de discutir aquest model, i entén que l'ha d'assumir; també diré assumir-lo mai caient en un fonamentalisme del model, cosa que a vegades molts professionals han condemnat o han assegurat que l'anterior conselleria sí que hi queia, sinó que nosaltres més aviat entràriem en el que seria una assumpció positivista del que és la reforma educativa. És a dir, estem absolutament d'acord amb la llei, però demanem –demanem– i demanarem molt insistentment un consens en el desplegament normatiu i, fonamentalment, en la seva aplicació.

D'alguna manera, si tingués de resumir el que jo vaig dir en el moment de la interpellació..., jo parlava de la necessitat d'un gran pacte polític per la qualitat de l'ensenyament a Catalunya, i parlava d'aquesta necessitat d'un gran pacte polític de l'ensenyament a Catalunya en el sentit prioritari de cercar el consens de tres mons: el món professional, el món social i el món polític en tot el que fos l'aplicació de la reforma. De fet, això –el PP va proposar una esmena en una moció– ja va ser aprovat, però a vegades no és suficient que les coses

siguin aprovades, sinó que el que és important és que es portin a la pràctica; fins i tot, moltes vegades no és important o no només és important que es portin a la pràctica, sinó que la gent afectada tingui la seguretat que s'han portat a la pràctica. És a dir, és, per mi –i penso que no per mi, sinó pel PP–, és imprescindible que els professionals de l'ensenyament a Catalunya se sentin escoltats, se sentin motivats i se sentin subjectes de la implantació de la reforma. Penso que aquesta és la qüestió clau d'un possible pacte polític –hi insisteixo– per la qualitat de l'ensenyament a Catalunya.

De fet, la Moció va pretendre –i ha pretès i crec que pretén– ser la concreció de propostes prou universals del món professional. El PP, amb aquesta Moció, no ha intentat fer una moció política, no ha intentat tancar-se en si mateix i pensar com millorar o com aconseguir una foto política o un protagonisme polític en el món educatiu, sinó que el PP el que ha fet és intentar donar sortida a profundes inquietuds del món professional de l'ensenyament a Catalunya, i fins i tot podríem precisar més: no de l'ensenyament a Catalunya, sinó de l'ensenyament *públic* –i subratllo la paraula «públic»– a Catalunya, perquè les reivindicacions o les preocupacions o els punts de la Moció són fruit del diàleg directe amb els responsables, també directes, del que –hi insisteixo– és l'ensenyament públic a Catalunya, ensenyament que els últims anys, almenys en el cas de molts professionals, no s'ha sentit recolzat ni pel món polític ni pel Govern català, eh?, ni moltes vegades pel mateix món del que és l'entorn polític genèric d'aquí a Catalunya, no?

D'alguna manera, jo, més que demanar el vot positiu o el vot afirmatiu de la cambra a la Moció –cosa que, evidentment, demano, i demano a tots els grups–, el que estem buscant és el compromís del Govern –compromís que entenem que hi és, però que és bo que s'expliciti– perquè, hi insisteixo, totes les persones que tenen inquietuds positives dintre l'ensenyament siguin escoltades, siguin consultades. De fet, penso que és la base, és a dir, aconseguir que totes aquelles persones que ara com ara treballen en el món de l'ensenyament a Catalunya se sentin motivades perquè són escoltades, se sentin executores objectives del que és la reforma, no?

I aquí també m'agradaria fer una altra puntualització; abans n'he fet una, que era la puntualització del món públic, i ara faré una altra puntualització. Pel PP, la paraula «professional» és molt clara, i la paraula «professional» no exclou els sindicats, però no només són sindicats. Pel PP, la paraula «professional» no exclou els tècnics, però no només són els tècnics. Pel PP, la paraula «professional» vol dir el mestre, el professor d'aula, l'autèntic agent de la reforma, és a dir, el professional que està al peu del canó, i aquest és el que moltes vegades –hi insisteixo– podem deixar de banda o, el que és el mateix, pot tenir la sensació que ha sigut deixat de banda.

No és aliè a aquesta meua preocupació el fet d'estar en una facultat de Pedagogia que penso que té prou prestigi, com és la Facultat de Pedagogia de l'Autònoma, i que moltes vegades entre nosaltres, el que serien els professors dels departaments de Pedagogia, ens hem

adonat que estem suficientment lluny del món acadèmic, del món acadèmic real de l'ensenyament mitjà, precisament perquè no donem classes directes a l'ensenyament mitjà, i llavors, quan ens carreguem de sentit comú –cosa que pot passar de tant en tant–, el que fem immediatament és preguntar al senyor que sí que està a l'aula d'ensenyament mitjà, eh?, perquè possiblement aquell en sap les raons reals, exactament el que està passant. Quan parlem –entre cometes– els «universitaris» –entre més cometes–, els «tècnics», doncs, podem estar dibuixant un món idíl·lic, que pot ser interessantíssim per escriure llibres, però que, moltes vegades, amb la realitat, doncs, pot tenir no un divorci, sinó fins i tot més d'un divorci, si és que és possible, no? I per això, en aquest sentit, insisteixo que seria bo fer cas, almenys escoltar tots els professionals de l'ensenyament.

Jo, a la interpellació, parlava –i en cito uns quants a tall d'exemple, entenent que seria bo que no ens en deixéssim ni un– de la Plataforma de Professors de Secundària del Vallès i Altres Comarques, parlava de l'Associació de Catedràtics, parlava del Collectiu de Professors de Física i Química i Ciències Naturals, parlava del collectiu de clàssiques –Societat d'Estudis Clàssics–, collectius *ad hoc*, etcètera. Insisteixo que el meu objectiu i l'objectiu del PP és que aquesta gent se senti motivada i, a més a més, entenent que aquesta és una funció no solament de la cambra, que ho és... És a dir, en algun article, aquest estiu, ha sortit la queixa del món professional dient que aquesta cambra s'ha ocupat molt de menjadors i de transport escolar, però poc de continguts reals de l'ESO; penso que és negatiu que això surti a la premsa reflectit per professors del món secundari. És responsabilitat nostra; evidentment, és molta més responsabilitat del Govern; evidentment, és molta més responsabilitat de la Conselleria, i evidentment, és molta més responsabilitat del conseller, el fet –hi insisteixo– de la motivació. És a dir, les eines que té el Govern de Catalunya per a l'ensenyament secundari no són només els edificis, no són només els alumnes, sinó que són fonamentalment els professionals. I, encara que tinguem la seguretat que se'ls escolta, si ells no tenen la sensació que són escoltats, la seva motivació és baixa, i això pot fer que aquesta reforma que n'ha esperançat molts, doncs, al final no sigui més que un focus de problemes, que almenys, ara com ara, poden arribar a ser greus, no?

Què pretén la Moció? Doncs, la Moció –el que he dit abans– pretén fonamentalment que una sèrie de preocupacions d'aquest sector passin directament al que és el Govern de la Generalitat i hi hagi el compromís formal d'aquest Govern per avançar cap a aquestes qüestions, no? D'alguna manera, els centres privats no entren a la Moció perquè –entre moltes cometes– jo diria que ja estan «escamotejant» alguns mals estructurals de la reforma i més o menys han pogut apaivagar algun d'aquests efectes que jo penso que no serien positius; i, en canvi, el món públic es troba que, evidentment, ha de ser molt més escrupolós amb la legislació, i és el món que nosaltres –hi insisteixo– volem recolzar. No hem d'oblidar tampoc que... –i l'any passat sortia molt–, que es parlava que la reforma, si algun tipus d'ensenyament estava «castigant» –també entre cometes–, era precisa-

ment l'ensenyament públic, donat que –hi insisteixo– l'ensenyament privat té més capacitat de cintura per eludir, o –entre cometes– el que en vulguin dir, algunes de les qüestions.

El que pretén la Moció aquesta del PP, en tots els seus punts, en el fons és consolidar el suport a la reforma per part dels professionals –hi insisteixo– de l'ensenyament públic, que, havent posat moltes esperances en aquesta reforma, darrerament, sobretot el primer any d'aplicació general, les estaven perdent, no?

Si agafen el contingut de la Moció, doncs, que els centres públics tinguin clar que les àrees comunes bàsiques de l'ESO es poden cursar com a assignatures anuals és una demanda de molts professionals. El fet que el segon cicle –com posa la Moció– es pugui estructurar en itineraris diferenciats, en el tractament de la diversitat compatible, que això penso que és la base de tota la qüestió, amb el dret de l'alumne a ésser atès d'acord amb les seves capacitats, amb les seves habilitats i, sobretot, amb les seves voluntats; és a dir, en el fons, l'agrupació homogènia dels alumnes com a via realista del tractament de la diversitat.

El punt tercer, el retirem, i el retirem perquè, malauradament, no n'hi hauria prou que aquest Parlament agafés una posició sobre l'excepcionalitat de la repetició, perquè està en una llei superior, i, per tant, no tindria qualificació jurídica.

El punt quart, el que pretén és poder avançar en el nombre de departaments per donar joc a això que molts professionals de l'ensenyament mitjà segueixen volent ser, que és ser especialistes, enfront del que semblava que es primava últimament, que era la capacitat de ser generalistes, no?

El següent punt em sembla que és evident: és millorar la presència de la cultura clàssica a l'ESO. Molts collectius pensen que aquesta presència és clarament insuficient.

El següent punt és accelerar la publicació del decret de drets i deures i, sobretot, fer-lo més eficaç, i, per tant...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, si em permet, l'últim punt...

El vicepresident primer

Sí, sí, faci.

El Sr. Francàs i Porti

I l'últim punt era avançar, dins la possibilitat del món públic, de l'elecció real de centres, amb la qual cosa això possibilitaria una diferenciació entre els centres, és a dir, una identitat entre els centres; en el fons, que cada centre pugui arribar a tenir un cert fet diferencial, i això faci que pugui ser triable de tal manera, no? Entenem que la competència en els centres públics també seria positiva.

3598

Ara mateix no em pronunciaré sobre les esmenes; sí que les agraeixo totes, i penso que és molt millor posicionar-me quan hagi escoltat el contingut de les seves explicacions.

Senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Francàs. El Grup de Convergència i Unió ha presentat set esmenes a la Moció. Per exposar-les, té la paraula la il·lustre diputada senyora Sanabra.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Moltes gràcies, senyor president. Davant de la Moció presentada pel Grup Popular, subsegüent a la interpellació en el darrer Ple sobre l'aplicació de la reforma, el Grup de Convergència i Unió, abans d'entrar en profunditat en l'estudi dels seus vuit punts, el que va valorar molt positivament va ser tota la filosofia que exposava el promotor de la interpellació en el disseny del tema de l'aplicació de l'ensenyament, que avui ens ha tornat a repetir. Com podria el nostre Grup no voler convergir en uns temes com els que ell ens ha anomenat: «el consens en el desplegament normatiu i la seva aplicació», «ajudar els professionals de l'ensenyament», «estudiar i donar respostes profundes a inquietuds en l'ensenyament públic a Catalunya», «consolidar el procés d'aplicació»? Aquestes són només unes frases que, a volada, he agafat de la defensa dels diferents punts de la Moció que ens ha fet el senyor Francàs.

Doncs bé, aquesta és la defensa de les nostres esmenes amb la filosofia global, que les hem fetes amb el mateix esperit que ens demana, de consens, de col·laboració i de ganes d'aplicació i de desenvolupament normatiu de l'ESO amb correcció, però amb unes matisacions. Ens ha semblat que en molts punts el proponent ens ha fet unes concrecions, diguem-ne, detallades i minucioses. Una, per exemple –ell ha anunciat la seva retirada–, ens semblava, estàvem segurs que no s'esqueia perquè hi havia una llei superior que no li donava validesa, i algunes altres ens ha semblat que potser els criteris que ell emprava podien entrar en temes que eren més dels professionals, dels tècnics, de la..., era com una ingerència en l'autonomia dels centres. En aquest sentit és la filosofia de les nostres esmenes: acceptar la voluntat de treballar per la millora de l'ensenyament i el desplegament de l'ESO al nostre país, però, després d'acceptar-ho, doncs, matisar-li-ho punt per punt.

Voldria dir-li que..., recordi que l'ESO és una llei que està en procés d'aplicació i que, com totes les coses, la seva aplicació, que és correcta, sempre pot ser millorable i enriquida. I en aquest sentit li diria que nosaltres estem molt esperançats, no només per l'explicació que va fer el conseller en la resposta a la interpellació a l'anterior sessió, en la qual deia que havia parlat amb uns directors de centres i li deien que, com més s'introduïen dins l'aplicació de l'ESO, més veien que hi tenien més facilitat i que s'hi sentien més bé, sinó que aquesta diputada, en la seva comarca, a Igualada, parlant l'altre dia amb professors del centre..., d'un IES, del Pere

Vives Vich, també em parlaven del mateix: que tots aquells recels previs, aquelles dificultats a entrar en la redacció de crèdits, en l'aplicació dels crèdits, en la primera avaluació –que això representava no només un esforç, sinó un canvi d'hàbits i d'actituds–, que això, com més havia entrat en aplicació, en veien més les parts positives, i que n'estaven molt esperançats.

Llavors, passant esmena per esmena, jo li voldria comentar que l'esmena que tenim nosaltres –l'esmena número 1– al punt 1 és una esmena de supressió. En aquest punt de la Moció, nosaltres el que volem entendre que el Grup Popular allò que pretén és, per un costat, no dispersar excessivament el currículum de l'alumne, sobretot els primers anys, perquè un nen que entra a l'ESO ve acostumat a un ensenyament molt més lligat i no tan dispers, i es troba amb un trencament. Llavors, aquestes actuacions oportunes perquè puguin cursar-se com a assignatures anuals, les veiem en aquest aspecte positiu, tot i que li voldria dir que potser la redacció, les expressions, no han sigut extraordinàriament afortunades, perquè el Decret 96/1992 diu que no n'hi ha, d'àrees comunes bàsiques; parla que només hi ha una àrea, i aquesta àrea té uns crèdits bàsics i uns crèdits variables, uns de comuns i uns de variables. Però, de totes maneres, entenent que el que vostè demana és que, sense l'especificitat cronològica, les àrees siguin completes, nosaltres, si ens accepta l'esmena de treure-li l'especificitat cronològica, li donaríem suport.

La segona esmena, que juntament amb l'esmena número 3..., tenen el mateix sentit; són en el sentit de pensar que tant estructurar el segon cicle de l'ESO en la part comuna i variable com articular els mecanismes necessaris perquè els alumnes de setze anys complets que no arribin als objectius de l'ESO puguin continuar amb programes de garantia social..., nosaltres simplement li acceptem els dos punts; només que deixem a la flexibilitat de les possibilitats fer-ho o no fer-ho més de pressa. I per això li demanem el canvi..., afegint-hi dues esmenes d'addició, on, en comptes d'«estructurar» digui «possibilitat de l'estructuració», i en comptes d'«articular», «possibilitat d'articular».

L'esmena al punt 3..., diu que ha quedat retirat. Al punt 5 tenim l'esmena número 4. Aquest punt, el que voldríem és que preveïés que ja està en procés una avaluació dels reglaments del règim orgànic dels IES, els ROIES, que són precisament fets per tal de detectar mancances i de preveure les dificultats. Que a partir d'aquesta avaluació i de la detecció de les dificultats, evidentment, estem d'acord que caldrà un reajustament del ROIES, amb les modificacions que hagin sortit que siguin detectades. La nostra esmena li proposa d'aprovar-ho, però tot garantint, en primer lloc, que no reduïm cap..., el nombre dels departaments que ja existeixin, que ens sembla que seria un tirar endarrere. I, després, que el redactat, que vostè simplement ens proposa que es corresponguin amb el de les especialitats, ens sembla més ben redactat «amb les necessitats organitzatives de les diferents tipologies dels centres», ens sembla que dona més llibertat als claustres.

L'esmena número 5, que fa referència al punt 6, realment el que recull és una inquietud que tots els grups

hem rebut, de tot un seguit de professors d'ensenyaments clàssics, de grec i llatí, que els sembla que potser les seves especialitats es troben desfavorides. Jo els diria que la primera part del punt ja recull el que marca, el que preveu la LOGSE, que els centres han d'oferir a segon cicle crèdits tipificats de cultura clàssica i que al costat d'aquests hi ha..., tots els centres educatius poden oferir crèdits variables a l'ESO i matèries optatives de cultura clàssica, de llatí i de grec, al batxillerat. Ens sembla que això queda ben reflectit en el punt que nosaltres votarem, però la segona part, aquesta que ho esmicola dient «amb la introducció de crèdits comuns de cultura clàssica a tercer d'ESO i crèdits comuns de cultura clàssica amb continguts de llengua llatina a quart curs, en els itineraris dirigits als batxillerats», ens sembla que això és una cosa que hauríem de deixar a la consideració dels centres, i nosaltres demanem en la nostra esmena de suprimir aquesta segona part.

L'esmena 6 fa referència al punt 7 de la Moció. També en la primera part..., vostè sap, com jo i molts altres diputats d'aquesta cambra, que està a punt la publicació d'una nova versió del Decret dels drets i deures dels alumnes dels centres de nivells no universitaris de Catalunya, perquè això és un procés que ha seguit tot un seguit de discussió, ha arribat a punts de consens, ha passat ja el tràmit del dictamen del Consell Escolar de Catalunya i ara nosaltres estem d'acord que cal urgir, esperar i atendre la seva publicació. Bé, aquest nou decret contempla ja l'existència d'un àmbit de conductes regulades àgilment des dels reglaments de règim intern dels centres: des de les conductes, podríem dir, que atempten..., o contràries a la convivència, fins a mesures correctores per donar-los. Llavors, la nostra proposta seria canviar..., jo diria que fins i tot en aquest sentit ampliem el seu punt, perquè diem «la solució més immediata possible als problemes detectats» per eliminar aquesta versificació del tutor, l'equip directiu, el Consell Escolar, casos de faltes greus, casos de faltes molt greus..., que ens sembla que això és més el reglament intern de cada centre, que ho ha de tipificar.

I, finalment, el punt vuitè de la seva Moció rep la nostra esmena número 7, i aquesta és una esmena de supressió de tot el paràgraf. Vostè ens demanava flexibilitzar els criteris d'adscripció dels alumnes dels centres de primària, dels dels centres de primària als centres de secundària, per tal que poguéssim avançar en l'elecció lliure i total dels centres. Bé, la demanda social respecte a l'elecció de centres per part de la família es mou entre molts extrems. Per exemple, jo li puc dir que conec, centres de prop que fa dos o tres cursos van tenir seriosos problemes perquè, per raons geogràfiques, per raons de proximitat, per raons alienes, doncs, la majoria de pares d'una població tenien l'interès de passar els seus nens a uns centres en detriment dels altres, i això, en el cas que jo li dic que conec fins i tot va portar a una solució tan arbitrària com la de rifa, de sorteig. Vostè és conscient que enguany això ha estat molt solucionat, ja que no només cada centre de primària té l'adscripció possible a un centre de secundària, sinó que se li permet escollir entre un parell; a més a més, es tenen en compte les possibilitats de proximitat, de germans, de rendes de la família...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

La Sra. Sanabra i Villarroya

Bé, jo només voldria dir que, en aquest últim, ens sembla que el Departament ha aconseguit un bon equilibri, en aquest moment, entre els paràmetres de desitjar una major llibertat dels pares en l'elecció del centre, però també amb les possibilitats reals de la població. Jo li demanaria que volgués pensar, en aquest punt, la possibilitat en aquests moments de retirar-lo, perquè s'hi està treballant i perquè..., amb el compromís que, si d'aquí un temps a vostè li sembla que no s'hi ha avançat, prou tornem a portar el tema aquí al Ple. Però en aquests moments ens sembla que ens podem sentir satisfets amb les resolucions donades.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva flexibilitat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. També té presentada una esmena el Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Si em permet, faré l'esmena i el posicionament sobre la Moció.

Nosaltres hem presentat una esmena de substitució de tots els punts de la Moció del Grup Popular, en el sentit que demanem que es realitzi una avaluació de l'aplicació del nou sistema educatiu. És possible que no s'accepti aquesta esmena, en el sentit que és una esmena de substitució de molts punts i, si no s'acceptés, pensem que no podríem votar a favor de la Moció. Perquè nosaltres no podem donar suport a una Moció que ens sembla que té elements de contrareforma, com la proposada pel Grup Popular.

Nosaltres defensem la igualtat d'oportunitats, defensem l'ensenyament comprensiu –això sí, sempre que es doti el sistema educatiu dels recursos necessaris per portar-lo a terme–, però també voldríem ser sensibles a les preocupacions de la comunitat educativa, i ens sembla que el Grup Popular també tracta d'entendre-ho i per això hem presentat aquesta esmena. Perquè ens sembla que el primer pas, davant d'aquestes inquietuds, seria demanar l'avaluació de l'aplicació del nou sistema educatiu, cosa que d'altra banda ja està prevista a la LOGSE, i hi ha un institut d'avaluació.

Perquè, perquè tota la comunitat educativa pugui portar endavant aquesta reflexió, ens sembla que un instrument –no l'únic, però un instrument necessari– és disposar d'una bona informació i esbrinar, amb aquesta reflexió col·lectiva, quines disfuncions hi ha en el sistema educatiu, i tractar d'esbrinar també si són degudes a una mala aplicació del nou sistema educatiu, si hi ha una manca de recursos, que és la causa... Per exemple, el pacte per l'educació que s'ha promogut a nivell de l'Estat espanyol –i em sembla que el ministeri d'Educació i Cultura també s'hi ha sumat– demana entre altres coses més recursos per a educació i, entre altres,

3600

més recursos econòmics. O, per exemple, esbrinar si hi ha també –cosa que és possible, i volem examinar sense cap dogmatisme– defectes de disseny en el nou sistema educatiu, sigui en les lleis bàsiques estatals, sigui en la regulació catalana.

Però, en canvi, estem en contra del conjunt de la Moció i, en tot cas, no demanarem votació separada dels punts. Perquè ens sembla, com he dit, que hi ha una actitud revisionista, i també una redacció ambigua, i ens sembla que aquesta redacció ambigua... –per exemple, al punt 2 no sabem quin abast exacte se li ha de donar, malgrat les explicacions que s'han fet–, ens sembla que hem d'interpretar aquests punts ambigus d'acord amb el programa, amb el discurs general que ha anat fent, i amb tota legitimitat, el PP en els darrers temps.

Vull posar, potser per no referir-me exhaustivament a tots els punts, algunes discrepàncies concretes. Per exemple, en el punt 2, que demana organitzar itineraris diferenciats a partir del segon cicle d'ESO, nosaltres pensem que si això es pren seriosament, podríem dir que amb un sentit fort, com han demanat també alguns, implicaria una modificació de la LOGSE, i seria tornar a la situació anterior, d'un sistema elitista, i que d'altra banda aquesta demanda ignora els mecanismes de tractament de la diversitat previstos a la LOGSE. Una altra cosa és si no es té recursos suficients per aplicar-lo o no es té capacitat; llavors que es digui. No entenem, d'altra banda, com en aquest punt Convergència i Unió hi dóna suport, perquè ens sembla que és un canvi de postura important en Convergència i Unió. O una altra qüestió: si realment l'únic que es vol dir és que es poden usar aquests mecanismes per a la diversitat, llavors aquest punt és innocu, hi sobra, i tampoc sentim la necessitat de votar-lo.

En el punt 3, la possibilitat de repetir dos cursos de l'ESO sense caràcter excepcional –aquest és el punt podríem dir original de la proposta del PP: sense caràcter excepcional–, ens sembla inconvenient, perquè mantenir prolongadament alumnes que podien tenir més de divuit anys que no estiguin...

El vicepresident primer

Perdó, ha estat retirat, aquest punt, senyor Cadevall, ha estat retirat.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, doncs, de totes maneres m'interessava fer constar una qüestió que en tot cas diria després, que és el problema de competències, ja que ha estat un dels motius, em sembla, de la retirada.

O, per exemple, respecte al punt vuitè –flexibilitzar el criteri d'admissió d'alumnes–, els socialistes hem demanat precisament una cosa que s'hi podria oposar, i que d'altra banda ha estat, jo penso, assumit –potser perquè també tenien aquesta idea– pel Departament d'Ensenyament, que és la connexió de les escoles de primària amb les de secundària. Això no vol negar la llibertat, sinó simplement establir una prioritat. Perquè què significaria la llibertat si els alumnes no tenen el

dret de ser admesos en un centre pròxim, en un centre assequible, de primària i secundària, i amb connexió pedagògica?

Ens sembla, per tant, que dintre d'aquesta ambigüitat, si entenem el missatge global del PP, hi ha una possibilitat d'interpretar-ho com una contrareforma. A nosaltres ens sembla que això té un cert problema, perquè la LOGSE, per nosaltres, és una llei progressista, que es proposava la modernització del sistema educatiu, la igualtat d'oportunitats i l'extensió de l'educació, però també és una llei autonomista, una llei que tractava d'adaptar el sistema educatiu a les comunitats autònomes, de forma que fins i tot els decrets bàsics de desenvolupament de la Llei orgànica van ser pactats entre les comunitats autònomes. Per tant, ens sembla que els punts aquests també podrien comportar, tot aquest esperit, un problema de competències. Per exemple, en el punt que ha retirat ha dit que podria envair competències estatals; de vegades a nivell estatal s'està presentant el problema contrari: que, si des del ministeri es volgués canviar els continguts de la reforma, podria afectar les competències que té la Generalitat de Catalunya i altres comunitats autònomes en la programació de l'ensenyament.

En resum, ens sembla que aquesta contrareforma té una dificultat, que és que, si a nivell estatal no té un suport parlamentari –i fins ara ens sembla que no ha existit, no sé si el vot de Convergència avui podria significar un canvi–, passa que no es pot expressar una política educativa real eficaç. I això ho podríem dir tant del terreny universitari, que no és el tema d'avui, com del que és el tema d'avui, el terreny dels zero a divuit o de la secundària, que és el principal tema que toca. Que és, com va dir en un comunicat la Conferència de rectors de les universitats espanyoles, que en l'últim any i mig no hi ha hagut una política universitària d'investigació. També pot passar el mateix en l'educació no universitària, que és que si ens proposem fer una política de contrareforma, que no té un suport parlamentari per tirar-la endavant, el que passa en realitat és una manca de política educativa.

Però voldria assenyalar, fer atenció a una coincidència, encara que sigui molt parcial, amb el senyor Francàs, que ha dit que això afectava sobretot l'escola pública. Per què? És molt natural, i en això hi coincideixo: perquè depèn econòmicament, administrativament i quant a programació, molt més que l'escola privada, de l'administració educativa, de la Conselleria d'Ensenyament i, en general, de les administracions educatives. Llavors, aquesta manca de política viable, perquè es proposa un revisionisme per al qual no hi ha força política per tirar-ho endavant, es tradueix aparentment en una manca de política, però en realitat jo penso que es tradueix, aquesta inactivitat, en un perjudici per a l'escola pública, perquè l'escola privada ja té mitjans per adaptar-se i espavilar-se, i aquesta aparent manca de política podria ser en realitat una política refinada de suport a l'escola privada i de fomentar els privilegis de l'escola privada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes, per fixar llur posició. En primer lloc, té la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per dir que considerem la proposta del senyor Francàs, i del Grup del PP, com una aportació interessant al debat sobre l'ensenyament secundari obligatori, ja que recull inquietuds i alhora fa propostes, algunes de les quals entenem que poden ser tingudes en compte. A la vegada, però, pensem que és un tema de molta complexitat i que potser és una mica precipitat intentar enllestir-ho amb una simple... —o no cal, «simple»—, amb una moció a aprovar en aquest Parlament.

Entenem que no es pot entrar a modificar l'ensenyament secundari obligatori, l'ESO, quan encara no ha estat avaluat convenientment pel que fa al seu funcionament, ja que ni tan sols el mateix professorat o els altres sectors afectats més directament encara no s'han posat d'acord en quin és el resultat de l'actual estructuració.

Pensem que és evident que cal fer una avaluació de l'aplicació de la reforma i una reforma que entenem que ja està prou avançada i que, per tant, el que cal en aquests moments és avançar en aquesta avaluació.

Pensem que no ens podem aventurar a fer canvis quan els fonaments encara no estan ben solidificats. Qualsevol canvi podria portar desconcert per als usuaris i, per tant, en aquests moments, pensem que no és convenient aprovar modificacions de les que proposa el Grup Popular.

I, per tant, malgrat que hi pot haver o hi ha aspectes positius, considerem que és una proposta, en certa manera, precipitada i, per tant, no hi podem votar a favor, si no s'aprova, s'accepta l'esmena presentada pel Grup Socialista; en aquest cas, aleshores, votarem a favor.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Ara, correspon la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana; per fer-ho té la paraula el diputat senyor Bargalló.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una esmena molt ben redactada, molt intel·ligent, perquè és una «esmena parany»; és una «esmena parany» perquè si anem llegint algun dels seus textos hi hauríem d'estar d'acord... «Parany», ai, perdó, una «moció parany» —tenia a la ment també les esmenes posteriors de Convergència i Unió—; és una «moció parany». I ho és perquè si llegim alguna de les frases no tenim més remei que estar-hi d'acord. «Establir les mesures oportunes per tal que la cultura clàssica tingui

una presència suficient a l'ESO», en això hi hauríem d'estar d'acord, i la filosofia i les humanitats en general, aquí és un dels temes en què l'aplicació del sistema educatiu nou és regressiu, justament ara quan les universitats occidentals de ciències estan introduint assignatures i ensenyaments d'humanitats perquè els científics, doncs, en el seu treball incorporin aquest pòsit cultural, resulta que nosaltres, en l'ensenyament secundari, reduïm aquest tipus de formació.

D'altres, d'altres punts tenen aquesta posició que, segons com els entenem hi estem d'acord i que segons com els entenem, no, com, per exemple, el segon. Si «estructurar itineraris diferenciats» vol dir adequar-se a la diversitat, com s'ha dit aquí, d'acord; si vol dir el que sembla literalment que vol dir, que és distingir els alumnes pel que fa a necessitats, aptituds, actituds, interessos i ritmes en tipus d'ensenyament secundari diferent, hi estem radicalment en contra, perquè una de les virtuts que pot tenir la LOGSE, que de virtuts en té, com també no en té, doncs, llavors, justament és això. I hi ha punts en els quals estaríem radicalment en contra —com també s'ha dit—, en el punt vuitè: nosaltres lluitem de fa temps per l'existència dels itineraris educatius conjunts de primària i secundària, creiem que un dels avantatges que té en aquest moment l'ensenyament privat és que sí que fa aquest itinerari conjunt, mentre el públic no l'ofereix, és un dels avantatges; que el pare i la mare saben, per entendre'ns, que un cop matriculen el seu fill o la seva filla en un centre privat de primària saben on acabarà la secundària i, en canvi, a la pública a vegades no ho saben; justament això ho trencaria.

Ara, deia que és una «moció parany», perquè les mocions són conseqüència de les interpellacions, i les interpellacions traspuen la ideologia del grup que les presenta pel que fa a l'aspecte de la política que es vol discutir. I si anem al contingut de la interpellació, sí que els hem de dir que els plantejaments ideològics en matèria de política educativa que va fer el senyor Francàs són plantejaments radicalment contraris als plantejaments ideològics en matèria de política educativa que el nostre Grup ha expressat diverses vegades en aquest hemicicle.

Aleshores, per això deia que era una moció molt ben presentada, perquè ens posa en la disjuntiva de començar a dir: «de tal punt volem votar fins a la paraula tal, perquè en això hi estem d'acord, però a partir d'aquesta paraula no ho podem votar; de tal altre punt ens treu aquest paràgraf; tal altre punt el votem per separat perquè votem que no; tal altre punt el votem per separat perquè ens abstenim, i tal altre punt el votem per separat perquè el votem favorablement».

Com que deia que les mocions fan referència a les interpellacions, i aquestes, a la ideologia, i com que estem d'acord que ara no és aquest precís moment el de canviar radicalment —com en alguns punts aquí es faria— allò que és l'ESO, tot i que nosaltres, en aquest mateix hemicicle, ja havíem dit moltes vegades que no ens convenien gens molts d'aquests punts que aquí es tracten; com que creiem que hem d'esperar l'evolució que se'n pugui realitzar per extreure'n conclusions; com que, a diferència d'alguns dels portaveus i de les

3602

portaveus que han parlat, els missatges que ens arriben no són tan esperançadors, però sí que són molt diversificats, sí que són molt diversificats; com que ens preocupen en aquests moments tant l'ESO com la formació professional i el seu mapa que es comença a aplicar, i com que, en definitiva, creiem que en aquest Parlament continua faltant-hi una sessió llarga sobre el tema per debatre'l, nosaltres no entrarem en el parany i farem tant cas de la Moció com de la interpellació, i farem tant cas d'uns posicionaments com dels altres i, sentint-ho molt, votarem que no; sentint-ho molt votarem que no amb la seguretat que allò que s'aprovi aquí no serveixi per regressar allò que té de progressiu el nou sistema educatiu i que allò que s'aprovi aquí serveixi per minorar alguns dels defectes que es veuen del sistema educatiu, però, hi insisteixo, pendents encara d'allò que fa tant de temps anem parlant i anirem parlant de posar-nos seriosament a fer un debat sobre el tema.

Sí que la cultura clàssica necessita més espai, però és molta altra cosa que necessita més espai, segurament que altra en necessita menys i, parlant d'espais, és tan important l'espai del contingut, l'espai de la formació, com l'espai físic de la infraestructura educativa, que continuen també faltant-ne molts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula la senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. La nostra intervenció és per anunciar el nostre vot negatiu a la Moció presentada pel Grup Popular. M'explicaré. Nosaltres compartim la necessitat del consens que va explicar el senyor Francàs en la seva intervenció en el Ple anterior per a les polítiques referides a l'educació, però sense que això vulgui dir una renúncia a cap de les qüestions fonamentals. I, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la «comprensivitat» de l'escola, del sistema educatiu, n'és una d'elles.

El punt 2 i el punt 4 –el 3 ha estat retirat, no el comentem–, entenem nosaltres que atempten contra la «comprensivitat». Aquí, si s'apliquessin, la funció compensadora de desigualtats desapareix i l'escola senzillament certifica les diferències que s'adverteixen d'origen. Nosaltres entenem que donar respostes administrativosanccionadores, senzillament, sense cap resposta pedagògica seriosa, no és una cosa oportuna, no és suficient.

Un altre tema per nosaltres fonamental és el de fer una acurada planificació, una avaluació i un control d'allò que s'aplica i que cal fonamentar en un coneixement de la realitat exhaustiu, un coneixement exhaustiu de la realitat, una avaluació de les experiències realitzades, la participació de tots els implicats i tenir un model de referència clar.

Nosaltres entenem que el punt 1, el punt 5 i el punt 6 no poden ser aplicats sense tots aquests components que

acabem d'esmentar i no hi són, hi falta l'avaluació, hi faltaria una exhaustiva participació, etcètera, etcètera. Per tant, tampoc podem donar-los suport.

El número 7, com ha explicat la senyora Sanabra, està en procés; per tant, creiem que no és pertinent tractar-lo en aquest moment.

I, pel que fa al punt 8, nosaltres entenem..., o per fer-nos entendre millor, faré referència a la situació dels centres concertats, que també n'hi han fet alguns dels diputats que m'han precedit. La prioritat per a aquells del propi centre, que en un centre concertat ni tan sols han de fer l'acte administratiu de renovar la matrícula, no s'interpreta mai com una renúncia a la llibertat, tot i que no són obligats a continuar en el centre, ho fan voluntàriament, sinó com una coherència pedagògica. Així mateix, en els centres públics aquests itineraris que tenen flexibilitat suficient no limiten la llibertat, sinó que garanteixen o haurien de garantir la continuïtat, que no la uniformitat, en els criteris formatius de les criatures.

Per resumir, «comprensivitat», que no segregació; «comprensivitat» que nosaltres sabem que és una opció política. L'escola comprensiva és una opció política que requereix, naturalment, respostes tecnicopedagògiques acurades i, si vostè vol, complexes i costoses. Per això, la resposta no és, davant de l'evidència de la complexitat, tornar enrere, perquè això és senzillament una resposta reaccionària. És sorprenent que davant d'aquesta complexitat no es faci cap referència als recursos, i és tan evident aquesta necessitat que, com s'ha dit abans, en el marc estatal organitzacions socials de signes molt diversos s'han unit per reclamar allò que, cada cop més, si és possible cada cop més, s'evidencia com a imprescindible: un finançament adequat per a l'aplicació de la reforma.

Per tots aquests motius, nosaltres, ho repeteixo, votarem negativament aquesta Moció.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Bé, gràcies, senyor president, intentaré ser molt ràpid. Agraïnt els comentaris, jo tinc un dubte sobre algun dels comentaris fets, tant pel Partit Socialista, com per Esquerra Republicana, com per Iniciativa - Els Verds, que és o que no m'he explicat o que no m'han entès o que no m'han volgut entendre, és un dubte i penso que m'enterrarà, aquest dubte, no ho sabré mai. M'agradaria algun dia poder dedicar més estona a poder parlar d'aquests temes, perquè em sembla que són importants, bàsics, en alguns punts em sorprèn que hi puguin demostrar un desacord i, evidentment, no entenc en absolut que es pugui plantejar aquesta Moció com un intent de contrareforma, sobretot atenent les explicacions que vaig fer tant el dia passat com avui, si no és que s'estigués parlant, com vaig intentar dir el dia passat, de co-

ses que no he dit, o es donessin per suposades coses que ni penso ni diré. Si es jutja la intencionalitat, llavors, evidentment, com que això pot ser una qüestió novellística, doncs, són molts judicis diferents, no? Però, en fi, de tota manera, sí que agraeixo el comentari, penso que en aquest món serà possible entendre'ns més endavant perquè possiblement és que s'hi hauria d'invertir més temps per parlar-ne i, possiblement, parlar-ne en un fòrum diferent del Parlament, perquè no tingui limitacions de temps. Confio que ho podrem fer i que l'ensenyament secundari, l'ESO, a Catalunya en sortirà ben parada.

No és possible que accepti l'esmena del Partit Socialista, bé, per molts motius, un perquè no entenc que sigui una esmena, sinó que entenc que és una esmena però no entenc que sigui una esmena a aquesta Moció i, per tant, em seria difícilment compatible amb el meu desenvolupament lògic mental acceptar-la; però l'altra qüestió és perquè està demanant una cosa que, en teoria, existeix, no? A Catalunya hi ha un Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu que ja l'any 95 va començar a preparar l'avaluació de l'educació secundària obligatòria. Té aquesta avaluació feta i suposo que el Govern és qui haurà d'explicar –o el responsable d'aquest Consell– què fa, no és la meva funció però sí que diré que no em vaig plantejar posar aquest punt a la Moció perquè, hi insisteixo, hi ha un Consell que existeix i que hi està treballant. Llavors em semblava, com a mínim, absurd posar aquí que es creés un consell que ja existia i, per tant, dic que fonamentalment per aquest motiu no puc acceptar l'esmena, hi insisteixo, pel motiu que he dit abans.

De les esmenes presentades per Convergència i Unió, doncs, jo diria que entenc que són acceptables –i després diré quines– la que afecta el punt número 1, la que afecta el punt número 2, la que afecta el punt número 4, la que afecta el punt número 5, la que afecta el punt número 6 i la que afecta el punt número 7, és a dir, gairebé totes. I per què entenc que són acceptables? Doncs, jo diria que per dos motius que s'entendran de seguida. Per explicacions de vot, entenc que les accepto o la Moció no s'aprova, amb la qual cosa aquest seria un argument suficient perquè fossin acceptables, no?, i ja n'hi hauria prou; però en fi en puc donar un altre, fins i tot, que és que jo mateix he dit, en començar a explicar la Moció, que em semblava que havia anat massa lluny en la concreció. Llavors, jo entenc que el Govern accepti ser «orientat», entre cometes, en direcció o en línia, però prefereixi portar la concreció de com es menja aquesta línia, i accepto perfectament que això és una tasca de govern i, per tant, entenc que el PP ha de retirar les concrecions entenent que la Conselleria i el Govern, en definitiva, tindrà la capacitat suficient per buscar unes concrecions idònies per tirar endavant els principis que hi ha darrere de cada punt, no?

I per últim sí que també diria que amb aquesta Moció –ho he dit abans– el PP modestament només ha volgut fer d'enzim –eh?– d'aquella petita molècula que el que fa és possibilitar iniciant una reacció i accelerant una reacció, una reacció que –insisteixo– tomo a dir, encara que veig que no s'ha entès, que no discuteix en cap moment la LOGSE en els seus principis fonamentals,

sinó que l'únic que vol és consensuar l'aplicació de la LOGSE per anar a una qualitat escoltant els professionals de l'ensenyament de peu d'aula, no? Jo entenc que amb la Moció tal com quedarà aprovada el Govern té la paraula, té la paraula de la velocitat, té la paraula de l'eficàcia, i el món professional, que estava desencisat, ara pot tornar a motivar-se, i de vostès, del Govern, dependrà que aquesta motivació pugui tirar endavant o es quedi a mitges.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a veure si ordenem la votació. Admeses les esmenes al punt número 1, al punt número 2, al punt número 4, al punt número 5, al punt número 6 i al punt número 7, podem procedir a votar totes aquests punts conjuntament llevat que algun grup em demani votació separada, i deixariem per a votació separada l'esmena número 7, de Convergència i Unió, que demana la supressió del punt número 8. És conforme? Hi ha algun grup que em demani alguna votació separada? No? Per tant, procedim a votar els punts número 1, 2, 4, 5, 6 i 7 amb les esmenes acceptades pel portaveu del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció han sigut aprovats per 62 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar el punt número 3..., ah, no, està retirat. El punt número 8.

Iniciem la votació del punt número 8.

Aquest punt ha sigut refusat per 14 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional

Passem al novè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, aquesta és una moció subsegüent a la interpellació que vam substanciar en el darrer Ple abans de vacances, i en aquella interpellació vam expressar, argumentar o intentar argumentar, però si més no vam expressar la nostra profunda discrepància en com es gestiona la formació ocupacional a Catalunya. Vam assenyalar i vam denunciar que s'havia renunciat a dirigir el destí de més de 20.000 milions de pessetes cada any, que s'havia cedit als centres col·laboradors de tota mena la responsabilitat de fer l'anàlisi de la realitat de les necessitats de Catalunya i que amb aquesta situació es feia més evident que mai que amb una problemàtica com la de

l'ocupació, amb una problemàtica com la de la millora de la competitivitat de les empreses, amb una problemàtica com la d'haver de desenvolupar el teixit econòmic propi de Catalunya, quan es vol afrontar tots aquests elements i no es té prou recursos, la responsabilitat política —perquè els recursos mai són suficients—, la responsabilitat política obliga que el Govern estableixi prioritats, defineixi objectius i plantegi una gestió eficient d'aquests recursos.

El resultat que vam constatar és congruent amb el model que s'havia emprat; el resultat, al nostre entendre, fa que l'execució del programa de formació ocupacional sense objectius ni criteris signifiqui que aquests 20.000 milions de pessetes, en la seva execució, no responen ni a les necessitats de les persones que estan a l'atur, ni a les necessitats de les empreses i dels sectors, ni a les necessitats dels territoris. No vull tornar a repetir aquí la mateixa interpellació, però volia fer aquest recordatori perquè s'entengui que la Moció subsegüent el que pretén és, partint de les diferències de criteris, fer, proposar, avançar en la definició de solucions a aquests problemes.

És per això que hem plantejat una moció amb quatre punts que pretén, en primer lloc, la idea de no haver de portar al nivell que la discussió de l'execució d'aquests diners, d'aquests recursos per a un tema tan important com la formació ocupacional, es faci per la via administrativa, com s'ha vingut fent durant els últims dos anys, de prorrogar una ordre només dient «presenti vostè les sol·licituds a tal «guixeta»», prorrogant una ordre com si la situació de l'any 93, 94, 96 o 97 fos la mateixa, i amb una ordre establerta en un determinat moment es poguessin fer les coses independentment del que passa en el país. L'ordre serveix tant quan l'economia va cap a baix com quan l'economia va cap a dalt; no sembla aleshores que ni es fixin criteris, ni s'analitzi la realitat, ni es vegi quines són les prioritats que en cada moment es necessiten. Per tant, parlem d'elaborar anualment un pla que amb caràcter previ a l'execució defineixi els objectius, els quantifiqui —perquè això és un element que fins i tot en la gestió privada sembla que és un dels objectius més bàsics, que si un objectiu es defineix però no es quantifica, no es fixen responsabilitats, no es decideix com funciona, no serveix absolutament per a res—, que es digui quins criteris d'actuació i que es parli també dels recursos que es destinaran per fer-ho; en una paraula, allò que tota empresa en el sentit més ampli de la paraula ha de fer quan vol assolir un objectiu: dir què vol aconseguir, com ho vol aconseguir, quants recursos hi destina, quins són els responsables i com ho farà, amb un sentit de planificació. Però, a més a més del criteri de gestió, hi ha un altre criteri addicional: la mateixa OIT estableix la necessitat que paral·lelament als serveis d'ocupació s'estableixi una planificació anual fixant criteris a fi i efecte de minvar la situació de desocupació.

El segon criteri que hem plantejat és un criteri de dir: «Home, i això no s'ho inventin, no ho facin tècnicament, negociïn amb els agents socials, amb els agents econòmics, amb el món local i, si és possible, arribin a acords.» Si és possible. També volem respectar la capa-

citat del Govern que té una responsabilitat i, per tant, que no se'l colloqui en la possibilitat que, si no arriba a l'acord, no pot fer res, però com a mínim que negociï amb voluntat d'acord.

I després hi ha un tercer punt, que és el de l'avaluació. En la Moció subsegüent ja vam posar de manifest que no s'avaluava. Jo els llegiré un petit escrit on diu: «L'avaluació és l'activitat que té per objecte examinar i valorar el grau de compliment dels objectius previstos, les circumstàncies que incideixen en el seu assoliment i l'eficàcia i eficiència general del sistema amb la finalitat de determinar els mitjans que podrien millorar les accions.» Aquesta referència no és de cap ideòleg sobre l'organització d'empreses, aquesta referència és de l'article 33 de la vigent ordre de repartiments del fons ocupacionals. Per tant, una obligació que té el Departament; obligació que no compleix perquè també ve obligat, com diu el Decret de constitució del Consell Català de la Formació Ocupacional i ara també ho diu la Llei de creació del Consell de Treball, Econòmic i Social, diu que aquests organismes de participació han de conèixer i debatre els elements que han de servir de criteri per realitzar l'avaluació global de les accions de formació ocupacional, accions afins de caràcter ocupacional i d'intermediació de l'oferta i demanda sobre el mercat de treball, i ser informats del seu resultat. I dic que el Departament no ho fa perquè en els últims anys no ha informat el Consell Català de Formació Ocupacional. I jo crec que el Departament, si ho hagués fet, hauria informat, perquè informar de l'avaluació no és donar un llistat dels cursos que s'han fet; l'avaluació, com diu l'ordre, és alguna cosa més que una relació de territoris, de cursos; és una avaluació, és veure quines coses hem fet, com s'han complert els objectius. Però, vet aquí el problema: no es pot fer l'avaluació perquè no s'han fixat objectius, no es pot fer l'avaluació perquè no es pot comparar amb el que es pretenia assolir, i aquest és el gran problema que sempre s'utilitza per plantejar aquest tema: com que no hi han objectius, no es pot avaluar; com que no es pot avaluar, qualsevol crítica és demagògica. I estem en un cercle gens virtuosos en el sentit de negar qualsevol participació, negar qualsevol transparència, negar qualsevol capacitat de reaccionar davant d'equivocacions en el destí d'aquest fons.

És per això que hem plantejat la necessitat d'avaluar anualment el Pla de formació i que, a més a més, contingui uns elements objectius com poden ser el grau d'inscripció induït, és a dir quina part de les persones aturades o en atur que han rebut formació han trobat feina per aquesta formació —no perquè han trobat feina, sinó que han trobat feina pel que han rebut de formació—; el grau de compliment dels objectius que es tenien i el grau de compliment dels criteris. I com que el Govern i el Departament de Treball no ho han fet demanem també que es faci, que es faci des de l'any 92, en què es va donar un salt qualitatiu en la formació ocupacional, es van rebre la gestió de les transferències del Pla de formació, del Plan nacional de formación e inserción profesional, el Pla FIP, i com que això no s'ha fet des del 92, demanem en el quart punt que es faci aquest procés d'avaluació del 92, 93, 94, 95 i 96 i siguin tramesos perquè acabem amb aquesta discussió

sobre si realment s'han cobert o no els objectius; avalluï, però jo ja els adverteixo una situació; es trobaran amb un problema: que en tot cas no podran comparar amb cap objectiu dels perseguits perquè no hi han objectius que s'hagin quantificat ni plantejat correctament, ni s'hagin concertat.

Res més i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha esmenes presentades; poden intervenir per fixar la seva posició els grups que ho desitgin. Per part del Grup Mixt el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Bé, no fa gaire que en aquest Parlament va tenir lloc un debat sobre l'ocupació a Catalunya, en el qual es van recollir un seguit de propostes, de plantejaments, relacionades amb l'ocupació i amb l'atur en general. Vam dedicar un espai, un apartat prou ampli al tema de la formació.

El tema de la formació, evidentment que juga un paper estratègic molt important en tot el món de l'ocupació, i, al nostre entendre, no només és un apartat important, sinó que és estratègicament decisiu, com s'ha posat de manifest ara fa poc escoltant el senyor Rañé. Bé, nosaltres no sabem exactament si les propostes de resolució d'aquell debat van en línia directa o es poden complementar amb aquesta Moció que avui es planteja, però, en qualsevol cas, nosaltres entenem, després de llegir acuradament la Moció i després d'escoltar també detingudament el senyor Rañé, que, com a mínim, segur que ha de ser complementari i, en tot cas, segur que, com a mínim, no destorba aquesta activitat global del Govern i, en concret, del Departament de Treball el fet que, per exemple, es pugui orquestrar o es pugui posar en marxa un pla de formació ocupacional a Catalunya, que es pugui avaluar, que hi hagin criteris objectius que serveixin precisament per a aquesta avaluació i que es puguin contrastar, any rere any, els avenços en aquest apartat, prou important, de la formació ocupacional.

Per tant, senyor president, a nosaltres se'ns faria molt difícil votar-hi en contra i, per tant, ja anunciem el nostre vot a favor a tots els punts d'aquesta Moció que planteja el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Tenint en compte que fa poc hi va haver un debat monogràfic sobre l'atur, en el qual un apartat important va ser la qüestió de la formació ocupacional, només un parell de pinzellades sobre la nostra posició en relació amb aquest tema i la Moció presentada pel diputat senyor Rañé.

De fet, en el seu moment, vam aquí criticar i vam recordar que la formació ocupacional encara, en alguns casos, esdevé excessivament més un negoci privat en mans d'algunes acadèmies i, en alguns casos, fins i tot, font de finançament d'alguns agents socials i econòmics, i, per tant, que algunes de les finalitats bàsiques d'aquesta formació no es compleixen, i això passaria per revisar també el model de control d'aquesta formació. És a dir, el tipus d'oferta, molts cops, d'aquesta formació ocupacional respon més a les necessitats de les mateixes empreses - escoles que ofereixen aquesta formació que a demanda objectiva dels treballadors. El seguiment del grau d'inserció no és suficient, perquè molts cops no hi ha garanties que sigui la mateixa escola la que faciliti l'obtenció d'un primer treball temporal que després es perdi; per tant, no queda clar que la valoració de la inserció sigui correcta. El repartiment, doncs, d'aquests fons de cara a l'ocupació és un tema no ben resolt des del nostre punt de vista. Cal un control real de l'eficiència. I un altre gran tema que nosaltres vam assenyalar és el mateix contingut de la formació, la qualitat del contingut; ens dóna la sensació que hi ha un predomini..., que no hi ha una valoració, una avaluació del contingut d'aquesta formació, hi ha una formació excessivament de pissarra i ordinador, o d'idiomes, i, per exemple, hi ha un gran buit en la formació d'operaris -tenim industrials que es queixen de la manca d'operaris preparats-, i, per tant, doncs, jo crec que convindria una dosi d'augment de criteris pedagògics dintre d'aquesta formació ocupacional, que em dóna la sensació que no acaba d'estar ben resolt.

Per tot això, qualsevol moció, qualsevol iniciativa que vagi en la línia que hi hagi un pla, que aquest pla, doncs, tingui els objectius clars i que, per tant, aquests objectius clars puguin ser avaluables, jo crec que va en la direcció adequada de qualsevol àrea que sigui..., diguem-ne, que tingui a veure amb l'ensenyament. Qualsevol àrea d'ensenyament que es preui de qualitat parteix d'uns objectius, parteix d'uns currículums clars, d'uns programes clars i, per tant, hi ha d'haver una avaluació del seu rendiment. En aquest sentit, doncs, la nostra posició serà favorable a la Moció presentada pel diputat Rañé.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup recolzarà la Moció que presenta el Grup Socialista sobre el tema de formació professional ocupacional. I ho farà perquè, en coherència, nosaltres ja vam presentar, en el debat sobre l'ocupació i l'atur en aquest Parlament, unes propostes conjuntes en aquest sentit, i, per tant, com que va en la mateixa línia, nosaltres la recolzarem.

Dit això, ens sembla que el sistema de formació ocupacional a Catalunya té algunes característiques de

les quals voldríem deixar constància aquí, almenys des de la interpretació que en fem el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Primera qüestió. Nosaltres entenem que aquest sistema és bàsicament un sistema privatitzat, en el sentit que són els centres els que decideixen els cursos, els que treballen a les empreses, etcètera, i això que organitzat dintre d'un sistema planificat amb participació podria tindre un cert interès, deixant-ho d'aquesta manera funcionar, el que provoca són desajustos i disfuncions. Per exemple, es produeixen greus desequilibris territorials: hi ha llocs amb una gran densitat de centres i, per tant, hi han cursos i hi ha formació, i hi han llocs on aquests centres no hi són i no hi ha un mínim d'atenció a la gent aturada que ho necessita. Per tant, la manca de planificació, la planificació d'un instrument important en economia –i estem parlant d'un tema econòmic, fonamentalment–, doncs, provoca, entre d'altres coses, nombrosos desequilibris territorials en zones o comarques que no són ateses.

Segona qüestió. Hem qualificat nosaltres d'«elitisme» aquesta situació, i entenc que la paraula «elitisme» té un sentit determinat. Per què ho fem? Mirin, els donaré només dues xifres: les persones que van acudir, que van utilitzar aquest servei, més grans de quaranta-cinc anys, han estat el 8,6% del total, mentre que, els de més de quaranta-cinc anys, a Catalunya, són el 32% dels aturats enregistrats. Per tant, qui utilitza aquest servei? Fonamentalment, gent jove. La gent de més de quaranta-cinc anys té dificultat per accedir-hi, i les xifres són clares, rotundes, i jo penso que concloents. Per tant, és un sistema que no abasta tots els col·lectius socials d'igual manera, i estem parlant d'una situació en què a Catalunya –els ho torno a dir– hi ha un 32% d'atur enregistrat que són persones de més de quaranta-cinc anys; aquestes persones estan deficientment ateses per aquest servei.

Tercera característica. He parlat de privatització, he parlat de fer elitisme; diria, de poca eficàcia. L'atur, a Catalunya, és de cinc-centes mil persones; quantes, entre ocupats i desocupats, han passat per aquest servei? Al voltant de dues-centes mil. Si fem una estimació –no tenim les dades– que, d'aquestes dues-centes mil, cent cinquanta mil són aturades, només un 30% –només un 30%– dels aturats són recollits globalment per aquest servei. És una quantitat que em reconeixen vostès que és insuficient –que és insuficient. Per tant, privatització, elitisme, i entenem que poca eficàcia.

Per últim, a l'hora de fer una anàlisi sobre aquest tema, ens trobaríem que no la podem fer a fons. Per què? Perquè no hi han dades. Manca transparència sobre el mercat de treball a Catalunya i els resultats d'aquests serveis de col·locació de la Generalitat. No hi han dades. Com dèiem abans, no hi ha avaluació, no hi han dades, no se sap què. Els en posaré algun exemple: no hi han dades sobre els salaris oferts, sobre els tipus de contracte..., es queden en blanc, no hi han dades, l'Administració no en subministra.

D'altra banda, parlaria també de la qualitat. Només un 4% dels contractes oferts han estat fixos durant l'any 97, només un 4%. I voldria també, si el senyor Millo

–que previsiblement sigui el que em contesti– té dades, m'agradaria que em digués que si aquesta dada que jo li dic a vostè és certa o no: més d'un 30% de la contractació que s'ha fet l'any 97 per aquest servei són empreses de treball temporal. Si fos així, senyor Millo, vindríem que estem creant una ocupació molt precària.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, ens trobem en una situació d'un sistema al qual manca planificació, que no atén per igual tots els col·lectius ni tots els territoris, que li manca eficàcia i del qual no disposem de dades. I ens resistim a pensar que el Departament de Treball no és capaç de subministrar dades, no és capaç de planificar o no és capaç de distribuir l'atenció entre territoris i persones. Ens resistim a creure que això és així. I, per tant, doncs, qualsevol Moció que això ho possibiliti, qualsevol Moció que això ho tiri endavant, ens sembla que seria positiva. Nosaltres ho hem dit aquí, i, en sintonia amb d'altres grups d'aquest Parlament i dels mateixos sindicats, estem per un sistema que hi hagi planificació, que hi hagi una col·laboració amb els agents socials i els ens municipals, que hi hagi un principi de solidaritat, és a dir, que la planificació tingui diversos nivells, i en què es discrimini positivament aquells col·lectius i aquells territoris que més ho necessitin. Per tant, ens felicitem d'aquesta Moció que presenta el Grup Socialista, pensem que pot ajudar en el tema, i ens felicitaríem si el ponent de la majoria ens pogués aclarir alguns dels dubtes, importants, creiem, que li hem plantejat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per manifestar la sorpresa i també la decepció del nostre Grup davant la Moció del Grup Socialista referent a la formació professional ocupacional. Dic «sorpresa» i «decepció» no pas per la intenció del senyor Rañé, sinó pel contingut d'aquesta Moció, sobretot després d'haver sentit i de recordar el sentit de la interpellació que el seu Grup va presentar en el darrer Ple, abans de les vacances.

Creiem que és necessari que en aquest Parlament es parli de formació professional; cal parlar amb rigor i de forma seriosa de la formació ocupacional com a eina, com a instrument per tal que els treballadors i les treballadores adquireixin els coneixements i habilitats necessaris per ocupar un lloc de treball o per promocionar-se en una feina. Cal, doncs, senyores i senyors diputats, que parlem de tot això en aquest Parlament.

Ara bé, de la lectura de la Moció del Grup Socialista es desprèn que vostès no volen entrar en un debat profund sobre la formació professional ocupacional a casa nostra. Mirin, el Govern de la Generalitat planifica, avalua, informa dels seus plans de formació professional ocupacional. Probablement, senyor Rañé, vostè creu que

cal potenciar la formació ocupacional i que aquesta ha de servir de manera més efectiva a fer que els ciutadans i les ciutadanes del nostre país trobin feina; fins aquí podríem estar-hi d'acord. Ara bé, això no és el que vostè està plantejant en la seva Moció.

De tota manera, deixi'm que li expliqui que, pel que jo sé, la Generalitat planifica cada any les accions que ha de portar a terme envers la formació ocupacional; negociarà també –i Déu vulgui que ho faci– amb els agents socials en el si del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que recentment vam aprovar; s'avaluaran –o s'avaluen– aquests plans per part de la Unió Europea i s'informa de tot plegat els agents socials. Tot això ens consta que es fa. Si vostè em pregunta si crec o si el nostre Grup creu que tot plegat ja està bé, li direm senzillament que no, que no és suficient amb el que s'està fent, sempre es pot fer molt més. I bona mostra que es pot fer molt més és l'acord entre el Govern de l'Estat i el de la Generalitat pel qual es crea un nou sistema de traspàs d'informació per tal d'optimitzar i millorar les dades referents a la inserció laboral a casa nostra. Com a exemple jo crec que bé va, que es pot fer i que s'està treballant en aquesta línia.

De tota manera –i acabo–, el mateix Grup que dóna suport al Govern de la Generalitat reconeixia l'any 1995 que calia impulsar mecanismes adients per fer l'avaluació i el seguiment de l'efectivitat de la formació ocupacional a casa nostra. És a dir, el mateix Grup de Convergència i Unió, dintre del seu programa electoral, amb el qual es va presentar a les eleccions autonòmiques de l'any 95, reconeixia aquesta carència important dintre de la política ocupacional del Govern de la Generalitat. El programa electoral de Convergència i Unió proposava crear una llei de formació ocupacional que donés resposta a tots aquests problemes. Malaauradament, aquesta llei no ha estat presentada a hores d'ara en aquest Parlament, i jo crec que seria molt positiu que, si aquesta era una eina important per tal d'avaluar tot el tema dels resultats dintre la formació ocupacional, doncs, es pogués presentar al més aviat possible en aquest Parlament.

De totes maneres, senyor Rañé, amb llei o sense llei, el que cal és aprofitar la important tasca que jo crec que s'està portant a terme des del Govern central, i també des del Govern de la Generalitat, per tal que la formació ocupacional a casa nostra sigui veritablement efectiva i útil.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sap molt greu no poder entrar a debatre directament cada una de les intervencions dels diferents membres d'aquesta cambra que han intervingut, perquè entenc que podria ser interessant, i en algunes d'aquestes qüestions m'agradaria, fins i tot, polemitzar, no?, o debatre.

De fet, no és el moment, tampoc dispo de temps... Tot i així, tot i que centraré la intervenció en les paraules del diputat Rañé, intentaré donar resposta a algunes de les qüestions que s'han plantejat, especialment la darrera..., no la darrera, sinó l'anterior, que feia el diputat Novella.

De fet, la intervenció que hem escoltat de l'illustre diputat senyor Rañé en defensa i justificació de la Moció que ens ocupa en aquests moments m'ha refrescat novament el record que tenia –ja, per sort, pràcticament oblidat– de la intervenció que va protagonitzar en el Ple del Parlament del darrer dia 18 de juny. Aleshores, interpellant l'honorable conseller de Treball sobre la formació professional ocupacional –i dic que ja la tenia, per sort, pràcticament oblidada perquè, de fet, va ser d'aquelles que és millor no recordar–, vostè ens va presentar en aquell moment un panorama absolutament negatiu i catastrofista del que –sempre segons la seva opinió– és la manca de política d'ocupació de la Generalitat, o, per ser més fidel al que vostè va dir, concretament, «la manca d'objectius, criteris i planificació en tot allò que fa referència a les actuacions que impulsa i executa el Govern de la Generalitat per tal de lluitar contra l'atur i contribuir a la creació d'ocupació en el nostre país».

Doncs, bé, avui, novament, insisteix inexplicablement en tot un seguit d'afirmacions que van en la mateixa direcció del que ja ens va exposar el dia de la interpellació. I per què dic «inexplicablement»? Doncs, ho dic per dos motius ben clars: primer, perquè el dia de la interpellació vostè va poder gaudir –igual que ho varem fer tots nosaltres– d'una extensíssima i detalladíssima explicació, per part del conseller de Treball, sobre quina és la filosofia que inspira el model català de formació ocupacional i l'actual servei públic d'ocupació de Catalunya, tot especificant-ne els objectius i criteris d'execució que ara no repetiré per no estendre'm en la meua intervenció. Alhora, en l'exposició de l'honorable conseller, va quedar molt clara la falta de consistència de les seves afirmacions, i l'existència de tot un seguit de confusions albergades en el seu discurs, que el portaven llavors, i el porten també en aquests moments, a obtenir conclusions que són del tot equivocades.

I, en segon lloc, perquè a la vista del contingut i el to d'aquella interpellació, hom podia esperar de vostè una moció radicalment diferent de la que finalment ens ha presentat. Ens imaginàvem una moció innovadora, en la qual trobaríem una proposta totalment creativa i engrescadora per definir un nou model de política d'ocupació per al nostre país; quelcom que justificaria, de fet, la dura crítica que inspira habitualment el seu discurs. I, en canvi, en lloc d'això, ens hem trobat una moció que no tan sols no aporta res de nou, sinó que, a més, demana a aquest Parlament que insti el Consell Executiu a fer coses que o bé ja s'estan fent, o bé no són de la seva competència. En definitiva, inexplicable, com he dit. Però, de fet, si es mira objectivament, no ho és pas, d'inexplicable, perquè vostè no pot anar contra els fets. Vostè no pot anar contra la realitat ni amagar els resultats tangibles de l'actual situació. I aquests no són altres que una política d'ocupació en la qual s'inspiren altres comunitats autònomes i altres països d'Europa i

3608

d'Amèrica, i una evolució de la taxa d'atur a casa nostra, que ens situa notablement per sota de la taxa espanyola i per sota de la mitjana europea. Dues realitats contra les quals, evidentment, no es pot lluitar. I ara ens demana que votem a favor d'una moció que parteix d'un supòsit que no és cert, i és que no existeix cap planificació ni avaluació, ni informació posterior pel que fa referència als plans de formació ocupacional i altres actuacions de caràcter ocupacional i d'intermediació en el mercat de treball.

És evident que no podem votar a favor d'aquesta Moció per tot el que li acabo d'explicar, però encara voldria afegir alguns elements que justifiquen i ajuden a comprendre el nostre posicionament. Quan vostè diu que no hi ha planificació, li haig de recordar que això no és cert, perquè es planifica anualment i plurianualment d'acord amb els criteris del Fons Social Europeu i del Pla de Formació i d'Inserció Professional, conjuntament amb el Consejo General de Formación Profesional. Tot això, d'acord amb les diferents zones i objectius aplicables a cada regió d'Europa, en el nostre cas només objectius 2, 3 i 5b, com vostè coneix perfectament.

Aquesta planificació, presentada i aprovada a Brussel·les davant la Comissió Europea, inclou els col·lectius a qui van adreçades les accions, el territori d'execució, els criteris, els costos, el finançament de les diferents administracions i agents privats que hi participen. Disposo de tota la informació referent a aquests diferents objectius i a les accions plurianuals programades per si resulten del seu interès, i que estan, evidentment, a la seva disposició; no crec que sigui ara el moment d'entrar a detallar-les una per una.

Respecte a la formació, totes les dades referents estan en els documents anomenats «i que vostè coneix» «programes operatius dins els marcs comunitaris de suport de cada un dels fons estructurals de la Unió Europea», a l'abast de tothom en diverses publicacions de la Comissió Europea, el Ministerio de Economía i també del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat.

Tota aquesta planificació plurianual es transforma en programació anual en funció de les desviacions que es detecten entre planificació i execució d'un any per l'altre, i del criteri —recomanat per la Comissió Europea— adaptació a la demanda del mercat de treball d'un any per l'altre i dins, també, de cada un d'aquests anys, de forma constant i permanent.

Cal afegir que, de tota aquesta informació, sempre se'n dona compte a través dels òrgans de participació institucional oportuns, en aquests moments a través del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, dins l'àrea d'ocupació.

Tots aquests plans, com ja he dit, segueixen els criteris de la Comissió Europea, i si s'hi volen afegir nous criteris, aquests s'han de debatre i negociar amb els diferents agents socials, cosa de la qual em consta que existeix la voluntat de l'Administració. D'igual forma, és un requeriment de la Comissió Europea fer-ne una avaluació posterior al seguiment de cada una de les accions executades, des del punt de vista qualitatiu i quan-

titatiu, que es fa per encàrrec de la mateixa Comissió. La Generalitat en fa també la seva pròpia avaluació, de la qual informa, com he dit, a través dels òrgans de participació institucional.

I, finalment, ja per acabar, només recordar a l'illustre diputat senyor Rañé, que, pel que fa referència als informes i les memòries que demana en la seva Moció, han estat elaborats cada any d'acord amb les dades de què es disposen, i que estan com sempre a la seva disposició, i que, en tot cas, poden millorar —i de fet milloraran a partir d'aquests moments— gràcies al recent acord que vostè també coneix, que permet el creuament de dades entre el Servei Català de Col·locació i la Seguretat Social, que ens permet conèixer amb més rigor quina és la inserció laboral real de les persones beneficiades per aquestes accions. És evident que, gràcies a aquest acord —ara no hi és..., ah, el diputat Novella està allà al darrere, que no el veia—, gràcies a aquesta nova possibilitat, podrem, a partir d'ara, disposar de dades que no és que l'Administració no les donava perquè no volgués, és que no les tenia, perquè són dades corresponents al Ministeri de Treball. A partir d'aquest moment podem creuar —i ara sí que no hi haurà excusa, en tot cas, i podem veure-ho— les dades del Servei Català de Col·locació amb les del Ministeri de Treball i Seguretat Social, concretament, per veure quina és realment la taxa d'inserció, quins tipus de contractes i quines altres informacions que ens poden ajudar a tots a fer una millor avaluació de les execucions d'aquests programes.

Per tot això, i amb la confiança que continuarem avançant com fins ara en el camí d'una bona política d'ocupació en col·laboració amb tots els agents socials i econòmics de Catalunya, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, anem a iniciar la votació de la Moció. Per favor, seguim en els seus escons.

Iniciem la votació.

La Moció ha estat refusada per 38 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de peatges a les autopistes catalanes, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Jordi Portabella.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des que es va substanciar la interpellació sobre peatges d'autopistes fins al moment que se substancia la Moció, ha passat l'estiu entremig, i en el període estiuenc, concretament a inicis del mes de setembre, es va produir una rebaixa en l'IVA que s'aplicava a les autopistes. Concretament, va passar del 16 al 7%. Val a dir, però, que aquesta aplicació de l'IVA rebaixat no s'aplica a tots els vehicles que passen per l'autopista, sinó que s'aplica només als vehicles privats i, d'altra banda, que es va produir simultàniament un increment dels preus del peatge, de 2,6 punts. Això vol dir que, per exemple, els transportistes a les autopistes, en aquest moment, tot i que podria semblar que s'han abaratit, en realitat estan pagant més diners dels que estaven pagant abans que es fes aquesta rebaixa de l'IVA per als cotxes privats.

Això ho volia deixar clar, perquè nosaltres, tot i que no vam posar gaire l'accent en la nostra interpellació, en la qüestió de l'IVA, perquè pensem que és purament anecdòtica –cal pensar que aquesta rebaixa que ha afectat els turismes, doncs, és de 15 pessetes en el peatge de Mollet, és d'un duro en el peatge de Mataró, i de 35 pessetes en el peatge de Vallvidrera o el Garraf–, sí que voldríem deixar clar que, conjuntament amb el que podria semblar una rebaixa, en realitat el que ha comportat ha estat un increment de preu per a altres usuaris de les autopistes i que, per tant, les queixes que feien les cambres de comerç, per posar un exemple, de les moltes persones que es queixen dels preus de les autopistes, tenen encara més motiu per continuar-se queixant.

La Moció que presentem de la interpellació dels peatges de les autopistes té tres punts. El primer punt és un punt en el qual es demana que es potenciï, tant a nivell d'infraestructures com pressupostàriament, el transport públic enfront del transport privat. És clar, en aquest punt sempre es pot dir que alguna cosa s'està fent, i sempre serà veritat, que alguna cosa s'està fent, però tant veritat com aquesta afirmació és que el transport públic a Catalunya és del tot insuficient. Un país que no desenvolupi correctament el transport públic està condemnat al col·lapse del seu transport, i això és el que està a punt de passar-nos a Catalunya. No hi ha cap administració, ni cap institució que es dediqui a l'estudi del transport, que no estigui advocant fortament perquè es desenvolupi el transport públic. Ha deixat de ser una qüestió de posar l'accent a nivell ideològic per ser una necessitat inqüestionable; és una necessitat inqüestionable dins de Barcelona; és una necessitat inqüestionable en l'àrea metropolitana; és una necessitat inqüestionable per reforçar els trens *intercity*, els trens que uneixen els nuclis poblacionals més importants de Catalunya. Per tant, nosaltres pensem que, tot i que aquest primer punt sigui lax, perquè no hi posa res més que «potenciar», el fet que s'aprovis aquest punt –que, d'altra banda, creiem que és bastant difícil, certament, votar-hi en contra– podria continuar indicant aquesta voluntat, no d'anar fent només aquelles petites coses que s'estan fent, sinó la d'incrementar l'acció en aquest sentit.

El segon punt de la nostra Moció diu que «s'arbitrin els instruments legals necessaris, dins del proper període de sessions, per tal que es facin efectives les compensacions econòmiques corresponents als ajuntaments afectats pel traçat de les autopistes de peatge, en concepte de bonificació a les concessionàries d'autopistes sobre els tributs locals». Vaig dir en la interpellació que, a Catalunya, les autopistes es paguen entre tres i quatre vegades; no es paguen només amb les taxes dels peatges, es paguen també amb els impostos generals, es paguen també amb els impostos especials, que després ja en parlaré, perquè és el tercer punt de la Moció, i en aquells municipis pels quals passa l'autopista, es paga també amb l'IBI. I això és legal, està així establert en la Llei d'autopistes, però també està establert en els pressupostos de l'Estat, i també està establert reglamentàriament en els que depenen de la Generalitat, que, aquest IBI que no es paga en els municipis afectats, ha d'estar convenient compensat per l'Administració que dóna la concessió de l'autopista. És a dir, algunes autopistes de l'Estat, algunes autopistes de la Generalitat. I això és el que no passa. I, per tant, nosaltres, el que diem en aquest punt és que es contempli pressupostàriament que aquestes compensacions s'han de dur a terme, perquè resulta que els municipis pels quals passa l'autopista, a sobre de perdre l'espai que ocupa l'autopista i tota l'àrea d'afecció, a més a més, veuen com deixen de poder ingressar una quantitat de diners si en aquell espai hi hagués altres activitats.

El tercer punt de la nostra Moció parla de «reclamar al Govern central la transferència dels impostos especials, especialment els relatius a la benzina, per tal de poder-los destinar, en part, al rescat de les concessions d'autopistes de peatges existents a Catalunya». Aquest és un punt que, quan el vam substanciar a la interpellació, va tenir el recolzament del conseller de Política Territorial. Concretament, referint-se a això, el conseller de Política Territorial va dir que troba, trobava –canvio el temps verbal– molt coherent aquesta proposta. És més, deia: «Jo li puc dir que, en l'ànim del nostre Departament, en el seu moment, i ja s'ha començat a fer, plantejar la transferència dels impostos especials va en la línia que defensem. Els impostos especials, associats, per exemple, al consum dels combustibles, o la matriculació de vehicles, aquells que ja existeixen.» I continuava... Bé, seria difícil d'entendre que el Grup de la majoria, representat aquí en el seu conseller, no votés a favor d'aquest tercer punt, ja que es diu exactament el que es va parlar en la interpellació. No demana temporalització, és a dir, no hi ha temporalització en aquest punt, i parla de destinar els impostos especials, en part –i ho poden llegir vostès en la Moció–, per tal que es puguin rescatar algunes d'aquestes concessions. Perquè, si no, estem atrapats en les concessions.

Evidentment que les concessions són legals i que tenen una llei, la llei d'autopistes, que les protegeix, però també és veritat que l'opció que es planteja des del govern d'allargar les concessions, quan aquestes concessions cada vegada s'acosten més al final per tal de rebaixar els peatges, és un mal negoci; és un mal negoci perquè, a canvi de reduir escadusserament el preu del peatge, es va a un període d'explotació que es parlava de vint, vint-i-cinc anys.

3610

Per tant, nosaltres que hem fet càlculs –no està fet a l'atzar–, pensem que, si hi hagués una part dels impostos especials, com, per exemple, la benzina, que és més del 50% del preu de la benzina, podríem rescatar les concessions de les autopistes en menys de deu anys, i això sí que permet un camí cap a les autopistes gratuïtes i sí que permet un punt d'esperança perquè rebaixin si més no els preus dels peatges de les autopistes, que –com he dit– han baixat de manera molt petita i, pràcticament, la rebaixa aquesta de l'IVA, del 16 al 7%, ha quedat pràcticament compensada per l'augment d'un 2,6% que han sofert les autopistes enguany, just en el moment que s'aplicava la rebaixa de l'IVA.

Però cal dir, a més a més, com deia al principi –i ara només ho recordo–, que, en realitat, això només ha afectat una part dels usuaris de les autopistes i que una bona part, la part més vinculada al transport de comerç paga més car ara que abans les autopistes i, si abans es queixaven, ara encara tenen, podríem dir que tenen un 2,6% més dret a continuar-se queixant perquè les autopistes continuen essent molt cares per als uns i encara més cares per als altres.

És per aquests motius que els demanem a vostès que donin suport als tres punts de la Moció que presenta Esquerra Republicana sobre el peatge de les autopistes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En aquesta Moció no s'han presentat esmenes. Per tant, ara, en l'ordre acostumat, intervindran els grups que ho desitgin. Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema de les autopistes de peatge, la situació discriminatòria que això representa per als catalans, que sovint no tenen altre remei que utilitzar-les davant la situació de collapse en què es troben les vies gratuïtes alternatives, les situacions de collapse en què així mateix es troben sovint aquestes autopistes de peatge en dates assenyalades i, fora d'aquestes dates, les incomoditats provocades per obres, etcètera, sense que això representi rebaixar-ne el cost. Aquestes i altres qüestions han estat molt freqüentment tractades en la Comissió de Política Territorial i tinc la sensació que ho continuaran essent en el futur, perquè el tema no es resol amb aquesta Moció ni amb d'altres que es puguin fer sobre el tema, perquè, certament, les dades –de les quals es va parlar a bastament el dia de la interpellació– són les que són i la situació de discriminació que en aquest tema es veu afectat el nostre país és més que evident, i aquesta és una premissa primera i bàsica que hauríem d'acceptar: Catalunya té un excés –comparativament parlant– d'autopistes de peatge i, per tant, patim una situació discriminatòria, que té els antecedents històrics que té, i, històricament, les autopistes de peatges hauran servit més o menys per desenvolupar en el seu moment el teixit productiu català, i, en aquest sentit, la intervenció

del conseller Mas –aleshores de Política Territorial– és un discurs que pot tenir la seva part de raó però, actualment, és un discurs ineficaç. Si ens volem consolar davant l'actual situació discriminatòria repetint-nos que fa anys nosaltres teníem més quilòmetres d'autopistes que ningú –de peatge, però més que ningú–, ho poden fer, però és un exercici poc intel·ligent, perquè, mentre altres zones de l'Estat tenen una bona xarxa d'autopistes o autovies gratuïtes, el nostre teixit productiu..., avui els nostres conciutadans estan en inferioritat de condicions respecte al d'altres zones de l'Estat o de la Unió Europea.

Deixi'm dir-li entre parèntesis que aquest argument que el president Pujol també ha utilitzat en més d'una ocasió, que històricament la xarxa d'autopistes de peatge ens va beneficiar respecte a altres zones de l'Estat, no l'hauríem de repetir massa. Aquí, a Catalunya, històricament, l'Estat no ens ha regalat res, més aviat tot al contrari; les autopistes, les hem pagades amb escreix i, al damunt, són –també ho eren històricament– de peatge; per tant, el que hauríem de mirar és com superar l'actual situació de present i com encarar el futur.

Per tant, la primera qüestió que hauríem de resoldre i de respondre és si ens agrada l'actual situació; si no ens agrada i tenim ganes de canviar-la; si tenim ganes de canviar-la, haurem de veure si tenim possibilitats i mitjans per a canviar-la; si no els tenim, si els volem tenir, i, per tant, si els comencem a reclamar. Moltes qüestions, molts interrogants que hauríem d'anar responent i resolent si tots plegats estem convençuts –i aquesta és la premissa bàsica– que l'actual situació és discriminatòria.

El que és evident és que tot el que fa referència al peatge de les autopistes té una repercussió social més que notable i això ho hem pogut constatar ara no fa massa, quan el Govern central ha acordat una mesura més efectiva que efectiva: rebaixar el tipus de l'IVA del 16 al 7%, rebaixa que, al capdavant, es va compensar adequadament i intel·ligentment per les concessionàries apujant el peatge i deixant finalment la reducció per a alguns en una pura anècdota, anècdota que, de tota manera, el senyor Molins va aprofitar de manera llestesa apareixent davant de l'opinió pública com a artífex de la rebaixa, i anècdota que tots els mitjans de comunicació –premsa, ràdio i televisió– van destacar de manera prioritària, la qual cosa demostra la importància que l'opinió pública dona a aquesta qüestió.

En el tema de les autopistes, necessitem un gran pacte nacional. En altres temes també necessitaríem un gran pacte nacional, però tinc la sensació que en aquest és més fàcil que ens poséssim tots d'acord i, per això, caldria tirar endavant una proposició no de llei aprovada per aquest Parlament a instàncies del Grup Socialista per tal d'estudiar globalment el problema i tractar de trobar-hi solucions. Crec que caldria anar decididament per aquesta via, perquè, en cas contrari, continuarem fent, els diferents grups, propostes parcials que es podran considerar oportunistes si es fan després d'algun enrenou o d'algun collapse remarcable, gastarem molt paper, farem discursos vibrants, però l'efectivitat serà, com ha estat fins ara, escassa.

Quant a la Moció que se'n proposa a consideració, votarem favorablement els tres punts, bàsicament, perquè no hi estem en contra. El primer i el segon; el segon també, més el primer, perquè, de manera especial, és de caràcter molt genèric, de caràcter filosòfic; la filosofia la compartim, però, naturalment, caldrà, eventualment, desenvolupar-lo amb propostes concretes que, arribat el cas, caldria valorar.

Estem d'acord a reclamar els impostos especials, tots –cap de manera especial, com reclama la Moció–, perquè tots ens semblen importants que siguin transferits al nostre Govern; el que passa és que aquesta petició hauria d'estar emmarcada en la modificació de l'actual sistema de finançament, perquè tinc la sensació que la Moció, tal com ve redactada, és poc científica. Però, bé, ni que sigui filosòficament, hi estem d'acord; estem d'acord a reclamar la transferència dels impostos especials, estem d'acord també –quan sigui possible– a fer accions destinades a rescatar les condicions d'autopistes de peatge i, per tant, votarem també favorablement el tercer punt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Ara, si ho desitja, pot intervenir el representant del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup votarà favorablement aquesta Moció sobre la política de peatges a les autopistes catalanes, encara que, abans d'analitzar punt per punt el perquè del nostre vot favorable, sí que voldria, abans, fer una reflexió sobre el sentit més profund d'aquesta Moció, que, encara que faci referència a la política de peatges a les autopistes catalanes, en el fons de la qüestió també hi ha el model de desenvolupament del territori que porta a terme el Govern de la Generalitat.

Nosaltres pensem que la visió del Govern és que les infraestructures per elles mateixes ja signifiquen progrés o riquesa; sovint ho hem sentit a vegades a algun conseller de Política Territorial i això, evidentment, no és cert. Les infraestructures han d'estar al servei dels interessos i necessitats dels ciutadans de Catalunya, no al servei d'uns pocs o al servei d'una necessitat temporal, com pot ser l'estiu, o, fins i tot, per interessos patriòtics, com sembla, doncs, que es planteja la necessitat d'un tren de gran velocitat quan els únics arguments diuen: «Home, ja n'hi ha un a Espanya, el Madrid-Sevilla i, a més a més, a Europa també; nosaltres, com a catalans i motors d'Europa, no podem ser menys»; l'únic, l'únic argument; els altres, evidentment, cauen pel seu propi pes.

En canvi –i aquesta és una demostració–, la xarxa d'autopistes de peatge no s'atura. Ara, sembla ser que es començarà l'autopista fins a Tordera, Palafolls - Tordera i, a més a més, que s'ampliarà fins a Lloret, i així s'acabarà de congestionar i ofegar una zona turística ja prou congestionada i, fins i tot, si és possible –i espe-

rem que els pressupostos ho evitin–, és possible que la vulguin allargar fins i tot a Tossa; ja no poden més, perquè hi ha el mar.

S'ha parlat fins i tot també que el túnel de Bracons, d'aquest possible i des del nostre punt de vista absurd eix Vic - Olot, també serà de peatge per compensar la seva despesa elevada. O sigui que continuem encara amb aquesta política, perquè, evidentment, l'obsessió és crear infraestructures perquè, segons el Govern, creen riquesa, cosa que nosaltres en alguns aspectes o en la majoria estem totalment en desacord.

Per tot això, nosaltres estem d'acord en el primer punt, que vol potenciar el transport públic enfront del transport privat, i ho hem expressat reiteradament presentant esmenes als pressupostos, que, evidentment, no han reeixit, perquè el govern aposta pel foment del transport privat i no pas del transport públic, i –no ho dic jo– els pressupostos deixen clarament, pressupost rere pressupost, la diferència que hi ha entre inversió en transport públic o inversió en transport privat; és importantíssima en milions i milions de pessetes.

En relació amb el segon punt, nosaltres hi estem completament d'acord ja, perquè això representa, significa un greuge per a la hisenda local. Era curiós perquè el senyor Mas, quan feia la rèplica al senyor Portabella, quan ell era conseller de Política Territorial, deia que era prioritari, que calia buscar unes prioritats i que una d'elles, a part de la sanitat –que sempre es diu–, era la negociació amb l'Estat per augmentar el finançament de les administracions locals, però, en canvi, el Govern no fomenta que les concessionàries paguin el 100% i no només el 5% de l'IBI als municipis per on passa l'autopista.

Amb dades –nosaltres tenim dades de l'any 91, que fan referència a autopistes concedides per la Generalitat; només les autopistes concedides per la Generalitat– significa que els ajuntaments deixen d'ingressar més de 200 milions anuals, 200 milions anuals de pessetes que deixen d'ingressar els ajuntaments perquè les concessionàries només paguen el 5%. Esperem que ara que un membre o un exmembre destacat del Govern presidirà una empresa d'aquestes pugui tenir la consciència, tal com s'expressa aquí que el Govern té, d'intentar evitar aquesta discriminació d'hisendes locals.

També estem d'acord –i per acabar amb el tercer punt, evidentment, ja que creiem i ho hem dit també reiteradament, i aquí també s'ha dit molt– que el finançament a Catalunya és insuficient, tot i que la concessió del 30% de l'IRPF i la corresponsabilitat és un avenç, però no pas suficient. La nostra proposta –també coneguda– és la creació d'un concert econòmic solidari, suficient i corresponsable; llavors, la recaptació dels impostos indirectes i, en concret, els especials, com la benzina, ens sembla adequada.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Es planteja també que una part vagi al rescat de les concessions d'autopistes. Bé, és una possibilitat, però, en tot cas, hauria de ser una possibilitat molt ben planificada, no perquè sí, i potser seria bo que aquell organisme que nosaltres varem aprovar en aquest Parla-

3612

ment el 26 de febrer, que s'havia de constituir, que era un grup de treball de reordenació de peatges que impulsi i programi el temps, segueixi i controli, etcètera, etcètera, que, per cert, del febrer ja han passat els quatre mesos perquè hi hagi una resposta per part el Govern i encara no n'hi ha hagut –no sé si hi ha massa intenció per portar a terme aquest grup de treball–, i que aquest grup de treball podria fins i tot treballar en aquests aspectes de les zones que necessiten –potser no totes– rescat d'autopista.

De tota manera, el que nosaltres sí que deixaríem clar és que bona part o la major part dels diners d'aquests impostos especials hauria d'anar destinada, sobretot, al foment del transport públic, que, evidentment, a Catalunya té un dèficit importantíssim.

En definitiva, per totes aquestes qüestions, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds donarà suport als tres punts de la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. No, heu vist que he agafat el telèfon, perdó, en lloc del micro...

El president

Ja ho he vist.

La Sra. Montserrat i Culleré

Illustre senyor diputat Jordi Portabella, jo vaig escoltar, en nom del Grup Popular, amb molta atenció quan vostè va fer la interpellació al conseller, en aquells moments, de Política Territorial, senyor Artur Mas, i jo vaig suposar, evidentment, que vostè presentaria una moció, tot i que escoltant la resposta a la primera part que va fer el conseller vaig suposar que, a la millor, a vostè li quedaven uns dubtes i que fins i tot, doncs, potser no presentaria una moció per dues qüestions: una, perquè hi havia un temps, pràcticament tres mesos, fins que la podríem veure, i perquè crec que el conseller, tot i que en moltes qüestions, potser en la segona part, no hi estic d'acord, la veritat és que va dir unes veritats com temples.

Les coses són com són i no moltes vegades com voldríem que fossin, i jo comparteixo plenament el que vostè ha dit avui aquí, perquè crec que si no tots, quasi tots els diputats, il·lustres diputats i diputades d'aquesta cambra, compartim plenament el que estem patint a Catalunya, que és aquesta, en fi, pressió que tenim tan forta al moment de pagar les autopistes, i més aquells diputats o aquelles diputades que quan vivim o residim, depèn dels llocs, doncs, encara tenim un peatge molt elevat. Vostès sap que el peatge normal a Catalunya oscil·la entre unes 10, 11 pessetes per quilòmetre i hi ha, evidentment, molts indrets que està a 23, 35 i fins i tot

arriba a 38 pessetes per quilòmetre, el peatge. Per tant, totalment d'acord en la seva exposició de motius.

Una vegada dit que hi estic d'acord, com ens hem de posicionar? Doncs, miri, li ho diré ben fàcilment i li donaré el raonament a tots tres punts de la Moció. Una cosa és la interpellació i, evidentment, l'exposició de motius que vostè ha fet per a la seva Moció i l'altra el contingut dels tres punts. Vostè, en el primer punt, ens demana potenciar..., insta el Parlament perquè insti el Govern en el sentit que potenciï tant a nivell d'infraestructures com pressupostàriament el transport públic enfront del transport privat. És cert que tenim una manca, però jo crec que hem de valorar, no d'ara, sinó des de fa molt de temps, que no solament el Govern de la Generalitat sinó que moltes vegades el Govern de la Generalitat ha tingut d'instar el Govern central perquè el transport públic a casa nostra cada vegada sigui millor.

Hem de reconèixer que, per exemple, doncs, en ferrocarrils hem millorat moltíssim, en tema de metro no suficientment, però acabem d'inaugurar fa molts pocs dies, doncs, més infraestructura en pla de metro, i fins i tot, en aquests moments –i vostè això m'ho reconeixerà–, s'està avançant moltíssim, perquè estan acabats els estudis informatius del tren de gran velocitat des de Lleida a Barcelona i Barcelona a Girona. Per tant, vol dir que hi ha una gran rapidesa perquè aquestes infraestructures es posin tot seguit en marxa. És evident que són infraestructures importants, que no ho tindrem d'avui per demà, però que és evident que, doncs, en un termini prudencial de cinc o sis anys puguem veure una realitat palpable a casa nostra, després les expropiacions, etcètera, d'uns projectes definitius, delegacions d'ajuntaments amb tot el que comporten totes aquestes qüestions.

Per tant, vostè diu «potenciar» i, és clar, jo em pregunto: potenciar com?, des d'on? Perquè vostè sap que el Govern, fins i tot, moltes vegades ha d'estar donant suport a l'Entitat Metropolitana, ha d'estar donant suport a l'Ajuntament de Barcelona, en fi, a moltíssimes..., i que totes les administracions estan d'acord a potenciar cada cop més el servei públic a casa nostra. Per tant, potenciar amb què? Amb 1.000 pessetes, amb 10 milions, amb 100? Seria qüestió que en parléssim, doncs, en uns futurs pressupostos. Però, perquè vostè vegi que jo entenc perfectament i que és una gran voluntat, nosaltres no li podem donar suport, però és evident que en aquest punt nosaltres, el Grup Popular, ens abstindrem, per això que li dic: s'està negociant, s'està treballant bé i estan treballant bé totes les administracions bé sigui l'Ajuntament de Barcelona, sigui el Govern de la Generalitat com pugui ser el Govern de l'Estat.

Vostè ens diu en el segon punt: «arbitrar els instruments legals necessaris dins el proper període de sessions per tot el tema que fa a la qüestió de l'IBI», com molt bé ha explicat i que, fins i tot, vull dir, el conseller li va respondre molt bé. Hi ha un projecte de llei, vostè sap que hi ha tot una sèrie de sentències que diuen el que diuen, hem de ser respectuosos i és evident que tot allò que puguem aconseguir en benefici dels ajuntaments en lloc del 5% que poguésser el 100%, evidentment que

tots hi estaríem d'acord. Però és allò que vostè diu «arbitrar els instruments». Ja els tenim. Tenim una llei i la llei és la llei que cada any aprovem, que és la Llei de pressupostos; uns amb un suport d'uns, amb unes esmenes dels altres, però la realitat és aquesta. Per tant, nosaltres creiem que en punt número 2 hi hem de votar en contra per aquesta qüestió que li acabo de comentar.

I quan vostè diu en el tercer punt «reclamar al Govern central les transferències dels impostos especials», crec que vostè coincidirà amb nosaltres que s'està fent el màxim, i vostè sap que hi ha hagut uns pactes de governabilitat, s'ha parlat del tema de la transferència de la benzina, fins i tot els impostos de les matriculacions, que en aquests moments no és factible però que hi ha una gran possibilitat que això sigui factible, que del 15% de l'IRPF s'ha passat al 30 i que hi han unes negociacions futures per a aquests dins de cinc anys, que hi ha la Comissió de valoracions i de traspassos, que s'està negociant per part del Govern central, evidentment amb el Govern de la Generalitat per poder portar a terme tota aquesta qüestió.

S'ha avançat poc, com vostè deia, tot i que això no fa esment al tema del rebaix de l'IVA. Miri, jo crec que va ser una mesura molt encertada per part del Govern quan al començament de l'any vostè sap que tothom, fins i tot salaris, etcètera, s'apliquen pel que ha pujat el nivell de la vida, en aquell moment era un 2,6%, es va congelar per què?, perquè hi havia una negociació i un pacte per rebaixar l'IVA. Que no és suficient?, que no estan contents? Miri, jo, sincerament, personalment no, però prefereixo el que s'ha portat a terme que no que no hi hagués hagut absolutament res. És evident que un cop aconseguit aquest rebaix de l'IVA, doncs, hi ha l'augment que, com tota economia, doncs, sofreix, o sigui, s'eleva. Que només ens hem quedat en aquests cinc punts que vostè deia? És veritat, però això no ha acabat tot aquí, en aquests moments hi ha una negociació del Govern central amb Acesa per al tema de la concessió i vostè sap que hi han pressions molt fortes per part del Govern de la Generalitat i pel mateix Govern de l'Estat per poder introduir més rebaix, per poder equilibrar els peatges a Catalunya, perquè aquelles persones, aquells ciutadans, aquells transportistes, com molt bé vostè deia, en lloc de patir potser 90 pessetes, que hi ha transport que paga 90 pessetes el quilòmetre per traslladar-se de Sant Sadurní d'Anoia a Martorell, per exemple, pugui ser equilibrat com la resta de Catalunya. I qui diu això, doncs, en aquests moments s'estan introduint les possibilitats de poder introduir infraestructures noves com pugui ser, doncs, l'enllaç a Sant Sadurní d'Anoia tan reivindicat i amb el suport de tots vostès a la Comissió de Política Territorial o, fins i tot, poder aconseguir les tres vies prop de Girona, que, segurament, doncs, l'illustre diputat... Sí, això s'està negociant en aquests moments i altres qüestions, doncs, molt importants.

Deixem que negociïn, deixem que si tot això es realitza, que estem esperançats tots que això sigui una realitat i, evidentment, si després hi hagués qüestions tan importants com les que acabem d'esmentar que no es portessin a terme, jo crec que seria la primera diputa-

da, evidentment, que en Comissió o en el si del Parlament faria iniciativa comptant o esperant el recolzament de tots vostès. En aquests moments, jo crec sincerament... –i vostès saben que jo he batallat igual que vostès i amb el mateix ímpetu que vostè ho feia, illustre diputat senyor Jordi Portabella–, que nosaltres, al punt primer ens abstinguem i al punt segon i al punt tercer el nostre vot sigui en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, el Grup Socialista votarà favorablement el contingut de la Moció i en el punt 3 demanarem votació separada del paràgraf final –ja li especificaré el que demanem de votació separada–, perquè, en aquest cas, ens abstindrem.

El Grup Socialista, de totes maneres, voldria fer una consideració prèvia al voltant d'aquesta Moció. Tal com han dit alguns altres diputats, el tema del peatge a les autopistes és motiu de freqüents debats en aquesta cambra, potser més a la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques, i és un tema que ens preocupa al conjunt dels diputats i al conjunt dels ciutadans. I hi ha una moció que a mi em sembla important, aprovada, que reclamava que el Govern constituís un grup de treball per estudiar la reordenació dels peatges a Catalunya; comissió de treball que havien de formar els ajuntaments, les empreses concessionàries, el Govern de l'Estat, el Govern de la Generalitat, els usuaris, els ajuntaments i molta gent.

Aquesta Comissió, aquest grup de treball no ha estat constituït; nosaltres voldríem que potser el nou conseller, que és més usuari de les autopistes que l'anterior, doncs, fos més sensible a aquest tema i treballés seriosament per la constitució d'aquest grup de treball. Sembla que s'han començat a entrar papers en aquest Parlament que van en aquest sentit, però la comissió de treball no s'ha constituït ni s'ha reunit; és per això que el Grup Socialista també ha presentat una resolució perquè es debati en el Ple d'aquesta cambra el compliment d'aquesta Moció que encara, doncs, no s'ha complert.

Feta aquesta consideració, entrem al contingut de la Moció. El primer punt, que reclama que es potencii el transport públic en forma de transport privat, és evident que l'hem de votar favorablement, però jo voldria fer unes reflexions al voltant d'aquest tema. El diputat senyor Boada parlava del tema del model territorial, del model del creixement sostenible. És evident que hem de potenciar el transport públic, però també és evident que hem de potenciar algun tipus de transport públic, segurament més el transport ferroviari, per exemple, per mercaderies que no pas el transport per carretera, perquè el transport per carretera consumeix combustibles productors de gasos que contribueixen a l'efecte hivernacle. Per tant, segurament, el que haurem de començar a posar són mesures restrictives al transport de

3614

mercaderies per carretera; potser haurem de començar a augmentar el combustible del transport per carreteres, senyora Dolors Montserrat, perquè ens sembla que el que cal és trobar mesures fiscals que afavoreixin el transport ferroviari en detriment del transport per carretera a les nostres autopistes.

El segon punt, el que reclama és que els ajuntaments, doncs, tinguin les compensacions adequades per les autopistes que passen pels seus termes municipals, és a dir, que se'ls pagui el cent per cent de l'IBI, i és evident que nosaltres hem d'estar a favor d'aquest punt, més quan hi ha hagut sentències de diversos jutjats, de diversos tribunals favorables als municipis perquè se'ls pagui aquest concepte que aquí es reclama. Per tant, ens sembla que hem d'estar molt d'acord amb la proposta del Grup d'Esquerra Republicana, amb la proposta del senyor Portabella.

I quant al tercer punt, que reclama que es transfereixin els impostos especials, el Grup Socialista també hi vota favorablement. Volem que Catalunya pugui tenir la gestió dels impostos especials, però no estem d'acord que aquests impostos especials es destinin especialment, i especialment els de la benzina, per al rescat de les autopistes. Nosaltres entenem –i ho deia el senyor Boada– que potser no totes les autopistes han de ser rescatades, el que cal veure és en quines autopistes s'ha de rebaixar el peatge, quines han de ser de franc, en quines s'ha de mantenir un peatge, perquè fins i tot amb la política de peatges podem modular el trànsit en els diversos trams de les nostres autopistes. I per tant, potser a la B-30 haurà de ser gratuït, però potser en un altre haurem de pagar una mica els usuaris d'aquestes autopistes, perquè com deia, amb el preu que paguem també fem que circulem d'una manera o d'una altra, utilitzant més el transport públic, més el privat, més el ferrocarril, més la carretera o les autopistes. Per tant, nosaltres estem d'acord que potser algunes autopistes de Catalunya hauran de tenir peatges; no molt elevats, però els hauran de mantenir. Per tant, volem estar a favor dels impostos especials, però voldríem que tinguessin una destinació, per exemple, per discutir aquesta política de preus de les autopistes o per altres finalitats com pugui ser, per exemple, potenciar el transport ferroviari.

I dites aquestes coses, doncs, tornar a insistir en la necessitat que es creï aquesta Comissió que estudiï la problemàtica de les autopistes a Catalunya; del seu peatge, que també estudiï i vigili i controli i impulsi que el Govern de l'Estat faci aquelles infraestructures que està compromès a fer i també aquelles autopistes que està compromès a fer i que siguin de franc, que no siguin de peatge; per exemple, la Cervera - Igualada; cal que es facin de manera ràpida. I a nosaltres ens sembla que amb aquesta política podem trobar un gran acord en aquesta cambra.

A mi m'ha sorprès, en la intervenció de la diputada senyora Montserrat, que molt sovint coincidim en els temes de transports i en els temes d'autopistes, perquè en la seva última intervenció a la Comissió de Política Territorial va qualificar Acesa de la gran escurabutxaques de Catalunya, i avui, sorpresivament, no vota la Moció del diputat senyor Portabella, del Grup d'Es-

querra Republicana. I a més, m'ha preocupat que un dels arguments que ha expressat per rebutjar o no votar-hi a favor és l'esforç que fa el Govern del Partit Popular per rebaixar l'IVA de les autopistes, esforç que ha dit que s'ha aconseguit congelant el salari dels funcionaris. Jo, francament, prefereixo que els funcionaris, que els treballadors puguin incrementar els seus salaris i haver de pagar una mica d'autopistes, i sobretot si el que estem reclamant és només que es paguin les autopistes perquè el transport sigui més barat. Jo, francament, crec que hem de discutir aquests temes amb més seriositat.

Per tant, el Grup Socialista votarà favorablement els tres punts de la Moció d'Esquerra Republicana, reclamant votació separada de l'últim paràgraf del punt tercer.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Montserrat i Culleré demana per parlar.*) Senyora Dolors Montserrat, em demana la paraula per...?

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, per contradiccions, més per aclarir una cosa que crec que potser no m'he expressat bé...

El president

Un minut, un minut...

La Sra. Montserrat i Culleré

Però, senyor Manel Nadal, il·lustre diputat, només una qüestió. Jo no he dit que era a costa de rebaixar, he dit: de la mateixa manera que cada any quan s'apuja degut a l'encariment de la vida, doncs, s'apugen els salaris, s'apugen totes les coses..., perdoni, i el 2,6, les autopistes. cada any, quan comença l'any, augmenten també les autopistes. I jo dic també que em vaig alegrar que el Govern central congelés aquest augment de les autopistes. En cap moment he dit el que vostè ha interpretat, sinó que feia un exemple que quan comença l'any, de la mateixa manera que es negocien els salaris, que s'augmenta, doncs, a la millor si no és la benzina serà una altra qüestió, s'augmenten els productes perquè l'encariment de la vida, doncs, ha augmentat, doncs, també autopistes –i si vostè s'ho mira– veurà que normalment a començament d'any, febrer, gener...

En fi, ara no ho tinc aquí, però de veritat que tinc tota l'estadística d'any rere any quan s'augmenta. Per tant, jo li agrairia que no ho hagués interpretat d'aquesta manera, perquè no era la meva intenció. I, si ho he dit d'aquesta manera, doncs, la veritat, m'he equivocat, però que no era la intenció, sinó que m'havia alegrat que s'hagués congelat l'augment d'autopistes en base que la inflació va ser del 2,6 i autopistes augmentaven el 2,6.

De tota la resta, de tot el que ha dit, doncs, ja ho parlarem després detingudament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, el posicionament del Grup de Convergència i Unió no pot ser diferent del posicionament en la resposta de la interpellació que es va substanciar en el Ple del 18 de juny. El conseller de Política Territorial va donar dades, posicionaments, i va coincidir bàsicament, i coincideix el nostre Grup Parlamentari, amb l'interpellant, avui proposant de la Moció, il·lustre diputat senyor Portabella, en la diagnosi del problema i sobretot en aquest greuge històric que ha patit Catalunya, que em sembla que han coincidit tots els grups parlamentaris i els il·lustres diputats i diputades que han intervingut en aquesta Moció.

És evident que, històricament, la política de vies de gran..., diguem de gran cabuda, de peatge a Catalunya representa un greuge comparatiu en relació amb la resta de l'Estat, en això hi estem d'acord. També estem d'acord que cal..., i no és innovadora, la proposta, i ho han dit altres il·lustres diputats, i el fet que crec que són dinou iniciatives parlamentàries, que s'han vist en el que va de legislatura en la Comissió de Política Territorial, en el tema d'autopistes, és que és un tema de gran sensibilitat, que preocupa tots els grups, i que en el problema de fons, en el procés històric de greuge a Catalunya, penso que hem coincidit tots els que hem intervingut fins ara. Per tant, en la diagnosi podríem estar d'acord perfectament, i el conseller en la seva resposta a la interpellació ho va manifestar obertament, i de la lectura literal de la seva intervenció en el *Diari de Sessions* en queda constància. Una altra cosa és la teràpia, la metodologia de resoldre aquest mal que en la diagnosi coincidim. Evidentment, diem que coincidim en la teràpia, en la diagnosi, coincidim en aquest greuge de Catalunya, però aquest no és un discurs nou ni innovador i, per tant, més que ningú penso que el qui l'ha proposat és el Grup de Convergència i Unió i el mateix Govern de la Generalitat.

Inflexió, se n'ha produït l'any 1997, en aquest any que estem debatent tan sovint problemes d'autopista, per aquesta sensibilitat. Inflexió que el mes de març tocava una puja —n'hi ha hagut una ara de recent, a què ha fet referència l'il·lustre diputat—, però el mes de març es van congelar, i aquest mes de setembre que estem ara, doncs, hi ha hagut allò dels nou punts de l'IVA, que vostè diu que minúcies, que si 15 pessetes, tal... Escolti, l'il·lustre diputat senyor Roig em deia: «Home, jo d'Amposta m'estalvio molt més», però que segons estudis les xifres d'estalvi fiscal per a Catalunya poden rondar els 6.000 milions. Poc? Molt? Són criteris, però és un canvi d'inflexió que no s'havia produït mai fins al 1997. Estem satisfets? No: és un pas d'inflexió que hem d'anar avançant cap a la reducció de peatges.

Què passa amb la proposta de la Moció? Que desvirtua, la concreció, la seva exposició de motius, en què coincidiríem; que vol arreglar temes dels ajuntaments que

coincidim..., hi ha iniciatives parlamentàries recolzades pel nostre Grup a Madrid en el tema de canviar la llei en el tema de l'IBI, el tema del finançament dels ens locals és una assignatura pendent que també coincidim molts grups que no acabem de resoldre... Penso que avui, ara, barrejar això, en aquest tema, està una mica fora del context del problema dels peatges i del problema de les autopistes, tot i que en el fons, en el problema de l'IBI i tal, doncs, hi ha iniciatives que el nostre Grup a Madrid està recolzant.

Dit això, i que hi ha un acord que vam votar —van votar tots els grups menys el nostre, però que som respectuosos amb els acords d'aquest Parlament— en la Comissió de Política Territorial a què feia referència l'il·lustre diputat senyor Boada, aquest principi de setembre l'honorable conseller..., jo tinc una còpia d'un escrit adreçat a l'Associació Catalana de Municipis, a la Federació de Municipis de Catalunya, a alguns ajuntaments, al RACC, a les societats concessionàries, perquè designin membres per constituir aquell grup de treball que va aprovar la Comissió. Per tant, tinc una còpia que, per tant, no és que no hagin donat resposta, sinó que ja s'està demanant la designació de membres per formar aquest grup de treball, en què penso que tots hi podem aportar aquesta voluntat que s'expressa en les intervencions de tothom, però que a la literatura de la Moció, avui, no hi podem donar recolzament, el nostre Grup.

I entengui, senyor Portabella, que no donar recolzament no és un rebuig a la Moció, perquè en el fons hi estem d'acord, però en aquest moment tampoc entenem que sigui defensable, quan hi ha aquest grup de treball aprovat, quan hi ha unes negociacions que hem iniciat per voluntat política de Convergència i Unió amb el Govern de l'Estat, sobre els traspassos dels impostos especials... Què li hem de dir, al Govern? Que faci el que està fent? Escolti, en tot cas, el que he de dir és que ens congratulem que el seu Grup i vostè coincideixin amb aquestes iniciatives que ja ha fet el Grup de Convergència i Unió en el tema d'impostos especials, i que volem continuar avançant. Segurament que trobarem punts de coincidència en el futur, per fer un gran pacte a nivell de Catalunya, però en aquest moment, en temes de negociació, en un any que hi ha una inflexió, com s'ha explicat, que no ens sembla tan poc important com vostè feia amb allò de les 15 pessetes, o de les 20 d'aquí, de moment és un estalvi de 6.000 milions.

El tema dels impostos especials, tot i que pensem que sí que el seu ús no sé si ha de ser per escurçar terminis o per fomentar altres iniciatives, que serà bo debatre-les i tindrem ocasió de fer-ho, tampoc coincidiria plenament en la literatura del tercer punt, quant a la benzina i l'escurçament dels terminis de concessió, sinó que també podria entrar més aviat a anar rebaixant la política de peatges.

Bé, no em vull estendre, perquè els arguments i les contestes que va donar el mateix conseller Mas, i davant de temes que avui aprovar sense un assentament comptable..., vull dir, proposem coses però no tenim encara a l'altra banda l'assentament comptable que ens compensi pressupostàriament canviar unes mesures legislatives que en un estat de dret tampoc es poden

canviar des de qualsevol administració responsable. La via d'aquesta reclamació, diguem, el Govern i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'ha iniciat: el tema de l'IBI hi ha iniciatives parlamentàries a Madrid que el nostre Grup també està recolzant per la línia que vostè proposa. El que estem fent, per tant, no és un re-buig, sinó que és no instar a fer allò que ja s'està fent. El posicionament del nostre Grup no podrà donar suport avui, tot i que oferim a tots els grups parlamentaris a través d'aquest grup de treball i d'iniciatives futures, d'anar coincidint, anar avançant en aquesta inflexió que en peatges, aquest any, a Catalunya –i crec que per mèrit més que de ningú, de Convergència i Unió–, s'està produint.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació de la Moció, donat que hem acabat el debat. D'acord amb les notes d'aquesta presidència, i un aclariment que ha fet la portaveu del Grup Popular, podríem votar conjuntament el punt 1, el punt 2 i la primera part del punt 3, i votar separatament, d'acord amb la petició que ha fet el portaveu socialista, el segon paràgraf, o la segona part, del punt 3. Alguna petició més de votació separada? (*Pausa.*) Passem, doncs, a votar en primer lloc els punts 1 i 2 i la primera part del punt 3.

Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció han estat refusats per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar el segon paràgraf del punt número 3.

Iniciem la votació.

Aquesta segona part del punt número 3 ha sigut refusada per 17 vots a favor, 57 en contra i 17 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial

Passem al dotzè i últim punt de l'ordre del dia de la sessió d'avui: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Fa un moment, o fa una estona, en aquest hemicicle, es discutia una moció que ha presentat el Grup Popular que feia referència a la LOGSE. He estat atent, perquè el tema era interessant i, més enllà de la discussió, el que sí que estava pensant és que... (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau...

El Sr. Sans i Pairutó

...estàvem parlant d'uns..., estàvem parlant d'un tema en què els afectats, els usuaris, els beneficiaris, si voleu, quan sortien de l'escola feien la seva vida autònoma, anaven a conferències, a aprendre anglès, a jugar a futbol, a «futbito», a ping-pong, o a dormir o a estudiar i, en canvi, quan parlem d'educació especial, els subjectes, els beneficiaris del que parlem, d'educació especial, quan surten de l'escola s'emporten a casa els seus problemes, les seves mancances i la dependència dels altres, que en aquests casos són els seus familiars. Això és un element important i que té per mi una importància tremenda a l'hora de..., tant en el temps que he dedicat a preparar la interpellació com a l'hora de presentar aquesta Moció, i penso que aquesta sensibilitat és estesa o es pot fer extensible a tota la cambra.

Un altre aspecte diferencial d'aquesta Moció és que..., i torno a parlar de la que s'ha presentat anteriorment, que afectava un sol departament, i, malgrat que jo em dirigeixo i vaig dir la interpellació al conseller d'Ensenyament, és cert que en el tema d'educació especial hi estan implicats la Conselleria de Sanitat i la Conselleria de Benestar Social, sobretot, i, després, altres conselleries. Per tant, fa que aquesta Moció, igual com va ser la interpellació, tingui una especificitat clara.

En aquest sentit, varem presentar deu punts a la Moció, a la qual algun grup hi ha presentat esmenes –que després d'haver-les presentades intervindré sobre la nostra opinió, de les esmenes–, i sí que he de dir que trobo a faltar, inicialment, que no hi hagi hagut esmenes del Grup de la majoria: jo no sé si és que la volen votar tota o simplement que la volen desestimar, i en aquest cas sí que nosaltres vam presentar la Moció disposats a discutir o a parlar sobre tot allò que volgués parlar el Grup de la majoria i, per descomptat, els altres grups.

Estem demanant que hi hagi un marc normatiu que contempli des d'una òptica integral les necessitats del sector. Des del Decret de 17 d'abril del 94 ha passat molt de temps, ha plogut molt. S'ha produït una situació que és positiva: que les línies d'acolliment dels alumnes d'educació especial estan dividides entre l'escola pública via integració o les escoles d'educació especial. Però des de l'any 92, que es va anular el decret de *ratios*, no hi ha hagut normativa, i se'ns està parlant ja fa temps que ha de sortir un decret –suposo que avui ens diran que està a punt de sortir, de la qual cosa ens n'alegrarem–, però sí que pensem que l'educació especial ha d'estar ben normativitzada. I nosaltres pensem que ha d'estar normativitzada mitjançant una llei de l'educació especial, malgrat que també s'ha de dir que un decret en aquests moments segurament que donaria llum sobre la problemàtica que hi ha, i que no hauria de ser obstacle perquè en el futur es pensés en una llei, que hauria de contemplar aspectes com la xarxa de suport als programes de garantia social o equivalents –el nom no faria la cosa–, ja que han de ser suficients i adequats per possibilitar al màxim la integració laboral d'aquests alumnes després de l'escolarització –perquè després de l'escolarització s'hi afegeix un problema addicional, que és a veure què fan aquesta gent–, i també que aclarís bé la realitat de la matrícula i dels centres on han d'anar. En aquest sentit, jo penso que no

ens hem de tancar en res i que fins i tot s'ha de discutir si..., o s'ha d'obrir un debat sobre si aquest sistema és prou bo o si s'hi han d'anar posant modificacions, s'han d'anar introduint modificacions que facilitin les coses, i això s'ha d'aconseguir via debat.

També reclamem –i ens sembla que és just, perquè ho està demanant tothom– que s'adaptin les escoles d'educació especial a l'esquema organitzatiu de la LOGSE. La LOGSE contempla primària i secundària, i en l'escola d'educació especial això encara no hi és. I això comporta distorsions en temes com el professorat o els concerts, perquè estem davant d'unes necessitats reals, en un marc legislatiu inadequat, i això no porta enlloc de bo. Entenem, també, que s'han de continuar promovent polítiques de suport als alumnes i a les famílies per cobrir, amb garanties, les necessitats sociosanitàries.

Les necessitats d'educació especial –i ho he introduït una mica a l'inici– són múltiples; des del punt de vista de dificultats de mobilitat, d'atenció individualitzada permanent, dificultat per accedir als transports o, fins i tot, als habitatges; no tots els pares que tenen fills amb necessitats educatives especials poden tenir o tenen la capacitat econòmica per tenir els habitatges adequats; per tant, aquí, hi ha d'haver polítiques de suport. I també polítiques de suport des del punt de vista de suport sociosanitari als alumnes, perquè, realment, les patologies, el ventall de patologies associades és ampli –epilèptics, afectacions motrius severes, trastorns de deglució i alimentació, incontinència, nens plurimedcats– i, és clar, no n'hi ha prou que l'ATS del poble vagi a l'escola una hora cada dia, no n'hi ha prou. Les necessitats de metges, físios, neuròlegs, psicòlegs, psiquiatres, i una necessitat total de coordinació interdepartamental és totalment necessària perquè aquestes coses funcionin.

També parlem d'adequar la xarxa sanitària primària hospitalària als nens i nenes amb pluripatologies. Vol dir que no està pensat exactament per a aquesta gent, està pensada per a persones que no tenen aquestes mancances i que s'han d'anar introduint les modificacions que puguin fer les assistències moltes vegades a l'escola o potser amb els mitjans necessaris, però que els paràmetres no són els mateixos que tenen els alumnes que no tenen aquestes discapacitats.

Agilitar els pagaments de les escoles concertades, per no provocar situacions de col·lapse. Això és vital; els pagaments entenem que haurien de tenir uns terminis raonables de seixanta, noranta dies. Hem vist –i en vam parlar en la interpellació– que si des de l'ICASS es devien 1.200 milions a les escoles concertades, això porta a una situació de bloqueig, a una situació d'inanició per falta de mitjans i, realment, si això peta, no tenim la solució alternativa. Per tant, què passarà? Exigim, demanem que, des del Govern de la Generalitat, es posi solució a aquestes mancances que estan produint greus perjudicis, tenint en compte que el 80% de les despeses solen ser per a personal; això vol dir que no tenen els diners, que han de pagar l'IRPF, que han de pagar la Seguretat Social i la situació –com poden entendre les senyores diputades i els senyors diputats– és caòtica.

Entenc que diré algunes coses ara que no són exactament d'ensenyament, però s'han d'elaborar mòduls reals de manteniment de les escoles. Si convé reformar el Sistema Català de Serveis Socials, reformem-lo, però fem-lo que realment sigui funcional.

I el pagament –ho repeteixo– hauria de ser d'acord amb les necessitats i amb els serveis que es donen.

Entenem també, sabem que encara hi ha algunes escoles –no són moltes, em penso que són sis– que depenen de municipis, que són dels serveis municipals. Home, una xarxa realment d'escoles d'educació especial hauria d'integrar aquestes escoles, o hauria d'assumir el que representen aquestes escoles i, màxim, si algun ajuntament no estigués disposat això, que poguessin arribar a convenis però, en tot cas, la responsabilitat és del Govern de la Generalitat.

I també parlàvem d'oferir anualment convocatòries d'inversions amb l'objectiu de millorar els centres. Si als centres convé tenir un manteniment seriós, rigorós i permanent, en els centres d'educació especial realment més, perquè qualsevol variació que es produeixi, les necessitats del centre són sempre més «acucians» i més necessàries, fins i tot, que no pas en els centres normals.

Senyores diputades, senyors diputats, hem presentat aquesta Moció amb voluntat constructiva, amb voluntat d'aportar solucions a la problemàtica i esperem que el Govern sigui receptiu a aquesta Moció, i no varem presentar la interpellació perquè sí, la varem presentar perquè hi ha problemes; la varem presentar perquè surten contínuament –o durant un temps varen sortir contínuament– als mitjans de comunicació queixes de la Generalitat pel que fa referència a l'educació especial: que si deu 2.000 milions, que si les entitats pro disminuïts psíquics demanen més atenció de la Generalitat, que demanen que corregeixi la seva política social, que denuncien la Generalitat, que alerten que Disminuïts de Lleida podria quedar-se sense assistència, etcètera. Quan això passa no és gratuït, no es diu perquè sí. És perquè el problema realment existeix i realment s'ha de solucionar. Estem convençuts que la voluntat de solucionar és la resposta a aquesta Moció..., marcarà una mica el termòmetre o la temperatura d'aquesta voluntat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena, per part del Grup Mixt. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, segurament tots som conscients i coincidim a valorar la importància de l'educació especial dins una política destinada a donar igualtat d'oportunitats a tots els ciutadans. Això suposa que l'Administració pública ha de fer un esforç especial sobre aquelles persones amb problemes de disminució. Tant el diputat inter-

pellant, el senyor Martí Sans, com el conseller Hernández, ja hi van fer referència, i no cal repetir ara les seves paraules en el debat de l'anterior Ple.

Em referiré –per abreujar– al text de la Moció i diré que la compartim en la seva totalitat i, per tant, també té el nostre suport. Entenem que cal anar cap a una actualització del marc normatiu, ja que, de fet –i de fet el conseller va anunciar la propera aprovació d'un nou decret–, assegurar les possibilitats d'integració laboral un cop s'acaben els estudis obligatoris; adequar la xarxa hospitalària, pagar els deutes pendents, etcètera; el senyor Martí Sans, el diputat Martí Sans, ens ho acaba d'explicar.

Tot i així, després de consultar persones del sector, hem cregut convenient presentar unes esmenes, amb l'objectiu de millorar i complementar la Moció del Grup Socialista.

La primera esmena, que fa referència al punt 3 de la Moció, quan la Moció parla «d'adaptar les escoles d'educació especial a l'esquema educatiu de la LOGSE», hi afegim, o proposem afegir-hi «en tots els seus apartats i també en aquells que fan referència a les titulacions exigides per accedir a tutor/a d'aula o grup, per tal de reconèixer la idoneïtat dels llicenciats en pedagogia terapèutica i concursar per a aquella funció.»

És conegut que dos són els criteris bàsics per cursar estudis de primària o secundària: un és el curricular de l'alumne en demostrar que ha accedit a uns coneixements, i l'altre és el cronològic, és a dir l'edat de l'alumne. L'edat i els coneixements són dues variables fonamentals que es consideren en el fet de passar d'un curs a un altre i en accedir a l'ESO en concret. En l'educació especial, lògicament, aquestes variables estan fortament influïdes per les característiques de l'alumne individualment i com a grup classe; el currículum queda relativitzat o flexibilitzat per les capacitats individuals i l'edat cronològica.

Si un alumne amb alguna disminució, integrat a l'ESO, disposa de professors-tutors, responsables d'aula, que són llicenciats, per què alumnes no integrats formalment als centres de secundària, és a dir, alumnes entre dotze i divuit anys, que estan escolaritzats en centres d'educació especial, no poden disposar també de llicenciats? Per aquest motiu, els auxiliars educadors o tutors d'aula d'escoles d'educació especial no poden accedir o consolidar la seva funció davant determinades disposicions reglamentàries, fruit d'interpretacions discutibles del marc legal. Per això, la nostra esmena: per tal que els llicenciats en pedagogia terapèutica, com a mínim, els que ja estan treballant en centres d'educació especial, puguin accedir o consolidar la plaça de tutor d'aula o mestre de suport.

La segona esmena al punt número 10, on parla d'«Ofertar anualment una convocatòria d'inversions amb l'objectiu de millorar les infraestructures dels centres», afegim, o proposem d'afegir, «públics i d'aquells centres concertats que reuneixin un seguit de requisits que caldrà definir.»

Proposem aquest redactat ja que la titularitat dels centres d'educació especial concertats és molt diversa. Hi

ha cooperatives de pares, de pares i mestres, fundacions privades, i que, segons el cas, poden tenir o no un cert recolzament econòmic. Les despeses que garanteix el Departament d'Ensenyament no contemplen ajuts per a reparacions, manteniment o millora dels edificis, patis, etcètera, i es redueixen els mòduls aula - unitat i els salaris dels professionals concertats.

El coixí econòmic dels titulars dels centres és molt diferent i podem trobar des de centres que gaudeixen d'instal·lacions confortables i de qualitat, fins a d'altres que el seu problema és mantenir la seva precarietat en les millors condicions possibles. Cal dir que, òbviament, els sectors socials més desfavorits econòmicament o des d'un punt de vista familiar i social són els que resten en aquests centres més en precari.

Per aquest motiu proposem considerar la possibilitat, previ al compliment dels requisits que s'estableixin, de destinar ajuts econòmics finalistes a determinats centres d'educació especial.

La darrera esmena fa referència a un nou punt número onze, que diria: «Acordar la gratuïtat de les despeses de menjador en els centres d'educació especial, actualment a càrrec de les famílies o tutors dels alumnes que hi són escolaritzats.»

Són prou conegudes les mesures preses pel Departament en relació amb el tema del transport escolar i les despeses de menjador d'aquells alumnes que, en aplicació de la LOGSE, s'hagin de desplaçar des dels seus pobles a d'altres de veïns on hi ha centres d'ESO, tot regulant-ho a les disposicions legals dictades. Mitjançant aquelles mesures, el Departament assumeix les despeses que se'n deriven, que en el cas de l'educació especial són aplicables els mateixos criteris genèrics, tot adaptant-los a l'especificitat del sector i de la població concreta.

Les limitacions a l'autonomia personal dels alumnes, sobretot pel que fa referència als desplaçaments, dins la ciutat o municipi, condiciona no només la disponibilitat de les famílies o tutors, lloc de treball, professió, etcètera, sinó que provocaria o provoca un trasbals en els mateixos alumnes, espai, temps, mobilitat, transport públic o privat, etcètera, en el cas d'haver d'anar a dinar a casa, tot considerant les distàncies i els mitjans de transport que en cada cas hi pugui haver.

Aquesta problemàtica justifica, per si sola, el que les despeses siguin assumides pel Departament en la mateixa línia que en el cas inicialment assenyalat, més encara si es té en compte que l'espai temps i el context que implica el menjador escolar conté aspectes educatius i socialitzadors. Per tant, proposem que el Departament assumeixi les despeses de menjador dels alumnes de les escoles d'educació especial.

Tot plegat, senyores diputades, senyors diputats, unes esmenes que posem a la consideració, en primer lloc, del diputat que ha presentat la Moció i, si s'escau, posteriorment, a la consideració d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la posició dels grups, aquells grups que no han presentat esmenes, aquells que ho desitgin fer-ho. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, de l'escó estant. En aquesta Moció succeeix una mica el contrari del que havíem comentat referent a una moció anterior, en temes d'ensenyament.

Coincidim plenament en la concepció que s'extreu de la interpellació i que s'extreu també de la majoria dels punts d'aquesta Moció: la concepció que l'educació especial ha de tenir una anàlisi, ha de tenir una àrea de treball i ha de tenir unes propostes integrals, no només depenents estrictament d'aquelles àrees que se suposa que són pertanyents a la competència del Departament d'Ensenyament, sinó d'altres concepcions que en l'organigrama de la Generalitat estan a altres àrees. L'educació especial va més enllà d'allò que són estrictament els currículums o d'allò que és estrictament la infraestructura, fins i tot d'allò que és estrictament la formació cultural o la formació personal.

Hi ha aquesta coincidència en aquesta concepció integral, que ens farà votar favorablement els punts de la Moció, amb alguns «peròs», amb alguns «peròs», que, a més a més, no els explicitarem més enllà que oralment perquè el futur de la Moció, pel que sabem, és anar a raure en l'oblit del vot negatiu majoritari de la cambra i, per tant, no cal explicitar-los.

En tot cas, al senyor Martí Sans li volem fer notar –parlem del punt número 9– que, per nosaltres, si un centre és municipal, és públic i que, per tant, una escola municipal no s'ha d'integrar a la xarxa pública, perquè ja és xarxa pública. L'altre és que la Generalitat no ho entengui així, i l'altre és que sovint la Generalitat actuï davant dels centres municipals com si fossin privats, però per nosaltres no ho són.

O, per exemple, el punt número 10, que estariem d'acord amb la convocatòria d'inversions en els centres públics, i en la convocatòria d'inversions en alguns centres concertats, sense finalitat de lucre, sense voluntat elitista i pertanyents a associacions o entitats d'un reconegut voluntarisme social i d'un reconegut treball, que sovint topa amb la manca de recursos. Per això, en aquest cas, ja li anunciem que si no accepta l'esmena del Grup Mixt, que ens acaba de llegir el diputat senyor Bosch, ens hauríem d'abstenir.

Hi ha altres punts d'aquesta Moció que trobem la redacció, de tan ràpida, de tan succinta, en alguns moments, fins i tot, que podríem esmentar alguna discrepància o alguna voluntat d'aclariment, però ja hem dit que aquestes voluntats d'aclariment les trobem innecessàries, gairebé sempre, i molt més ara amb aquestes hores que portem de Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana, que ho farà també des de l'escó.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, unes breus observacions sobre aquesta Moció presentada pel Grup Socialista. Nosaltres saludem l'oportunitat de la interpellació –de fet, aquell mateix dia en teníem una de presentada nosaltres, que no va ser subscrita per petits imprevistos que resoldrem en una altra ocasió–, entenem que l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials hauria de ser també –com tantes altres coses en el terreny educatiu–, hauria d'estar en la primera línia de les preocupacions de la Conselleria d'Ensenyament i, en aquest cas, ens afegim a l'observació del proponent i també del senyor Bargalló que, a més a més de la Conselleria d'Ensenyament, hi hauria d'haver una visió més integral d'aquestes problemàtiques; lamentem –ho vam veure veient la transcripció de la interpellació– que solament respongués el conseller d'Ensenyament.

En qualsevol cas, també voldríem fer una petita observació pel que fa a una certa imprecisió en la formulació d'aquesta Moció, i, en el cas del punt 10, no queda explícit quin tipus de centre, o caldria sobreentendre que tots, i entenem que fóra bo formular-ho amb més exactitud. En qualsevol cas, la importància, l'oportunitat i la necessitat de donar resposta a aquestes problemàtiques fan que el nostre Grup anunciï el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs, que ho farà també des de l'escó.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Per anunciar que, si bé compartim la preocupació, no podem donar suport a la Moció, i jo diria que per dos motius: un, per l'heterogeneïtat de la Moció, que fa que no pensem que sigui la manera idònia de resoldre aquesta qüestió, i, l'altra, perquè la part que ens afectaria més –que seria la part de la vessant educativa–, ja, per una sèrie d'institucions que han estat consultades, hem tingut possibilitat d'estudiar el Decret sobre aquest tema que està a punt de publicar-se, i entenem que la via més interessant serà poder discutir aquest Decret en el moment que es publiqui.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Martí Sans, un cop rellegida la interpellació que vós vàreu tenir amb el conseller d'Ensenyament, i la seva resposta, he tingut també una llarga parlada amb el mateix conseller d'Ensenyament sobre aquesta qüestió. Nosaltres creiem que, en la formulació de la Moció que ens presenteu, podríem veure-hi dos escenaris: un, l'escenari d'uns punts d'aquelles coses que ja s'estan fent i, un altre, en el qual podríem veure –uns altres punts– aquelles coses que estan previstes de fer-se immediatament. I m'explico al més curt possible.

Evidentment que en cadascun d'aquests dos escenaris, vós hi afegiu alguns punts d'una utopia que, realment, hem de seguir perseguint, i més en el tema al qual fem referència. Hi han actuacions interdepartamentals; no afecta només, aquesta qüestió, al Departament d'Ensenyament, però jo crec que, quan un conseller del Govern de la Generalitat contesta una interpellació en el Ple d'aquesta cambra, qui està contestant és el Govern de la Generalitat; és en la seva dimensió de Govern de la Generalitat que es presenten tots i cada un dels seus membres davant de nosaltres, i, quan hi han actuacions de tipus interdepartamental, o quan contesta un, estan contestant no específicament només coses del seu Departament, sinó de tots els seus companys de govern, de tota l'acció de govern.

Evidentment que ens hem de referir a aquesta justificació de quin serà el nostre posicionament de vot, que ja es pot sobreentendre, i puc manifestar que serà votar de manera no afirmativa tots els deu punts de la Moció. Està a punt de ser aprovat el Decret, aquesta normativa que des de tant de temps estem esperant tots, uns i altres, però és que aquest Decret, en aquest moment, està només «a expenses» de ser informat per la Comissió de Govern Local i, després, només ha de passar el tràmit de la Comissió Jurídica Assessora per ser aprovat pel Govern de la Generalitat. Aquest Decret és un decret altament projectiu per a tot això que estem parlant i que tant ens preocupa; a la vegada, les entitats –algunes d'obligat compliment i d'altres per voluntat expressa del Govern– han col·laborat ja donant la seva opinió, donant les seves propostes d'esmena a la redacció del projecte d'aquest Decret, la lectura d'aquestes és prou explícita per adonar-nos que hi han opinions ben fonamentades del sector de ciutadans i ciutadanes que són més directament afectats per la problemàtica. S'han consultat, lògicament –i han emès ja les seves opinions–, els sindicats, la patronal de l'Escola Concertada d'Educació Especial, entitats formades per persones que tenen problemes a la seva família de persones amb disminució, la Fundació Catalana de la Síndrome de Down, Aspanias, ECOM, APPS...; em sembla recordar que tots els grups de la cambra hem rebut, abans de la parada de l'estiu, representants d'algunes d'aquestes entitats, i hem recollit les seves aspiracions de millora del que en aquest moment els angosta.

Han estat consultats diversos col·legis professionals, ha estat consultat –i admesa la seva opinió– el Consell Escolar de Catalunya, i cal recordar –potser és obvi– que hi han tots els representants de la comunitat educa-

tiva. Falta per emetre dictamen la Comissió, com he dit abans, de Govern Local i, per tant, aquest Decret, ben aviat el tindrem entre nosaltres; Decret..., per què en dic «projectiu»? Home, perquè és un decret d'atenció educativa a l'alumnat amb necessitats educatives especials; hi ha la determinació de les necessitats, quant a avaluació; el tema de l'escolarització, procediment d'escolarització; escolarització en centres ordinaris d'alumnes amb necessitats derivades de discapacitats, i també l'escolarització d'alumnes amb sobredotació, que és un aspecte de l'educació especial o de l'escolarització d'alumnes que mereixen especial atenció, que de vegades ens n'oblidem. Doncs, també estan significats els temes de la problemàtica dels alumnes amb sobredotació.

La col·laboració entre centres ordinaris i d'educació especial, l'escolarització d'alumnes amb necessitats derivades de malalties, que necessiten, en alguns casos, hospitalització, i altres temes d'atenció domiciliària... El mateix Decret desplega els recursos humans que cal dedicar-hi, els requisits mínims de les unitats i dels centres d'educació especial: edificis, equipaments, les titulacions del personal que hi ha de treballar, les agrupacions que cal fer-hi i, a més a més, per tal de connectar amb la realitat que ja tenim en aquests moments, les seves disposicions addicionals transitòries, i la final.

És per tot això, senyores diputades, senyors diputats, i d'una manera molt especial, senyor diputat, senyor Sans, que allò que vostè ens deia en la interpellació, en una de les seves ben encertades opinions..., ens deia que aquest tema –i avui, en certa manera, i amb paraules diferents, ens ho ha tornat a repetir–, ens deia que això, aquesta temàtica, forma part de l'angoixa d'unes determinades famílies. De ben segur que al senyor Bargalló li diria que, malgrat la nostra posició de vot, segur que per al nostre Grup i per als altres grups de la cambra –evidentment, tampoc per al nostre Govern– aquest tema pot caure en l'oblit; és un tema prou punyent, neguiteja, forma part de l'angoixa de les famílies, com el senyor diputat, el senyor Sans, ens recordava, i, per part nostra, els ben asseguro que seguirem treballant-hi. De manera ben explícita avui treballem amb el nostre vot negatiu en una cosa incòmoda –votar algunes de les qüestions que el senyor Martí Sans ens proposa és ben incòmode–, doncs, bé, la nostra aportació, en aquest moment, és, per un cantó, votar negativament la vostra Moció i, per l'altre, afegir-nos a aquest compromís, des d'aquesta tribuna, que va fer el conseller d'Ensenyament al seu dia, que aquest Decret, tan aviat com la Comissió de Govern Local hagi emès dictamen, per part del Govern no hi ha cap interès, ans al contrari, de retardar-lo ni una sola hora.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. El senyor Martí Sans, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades pel Grup Mixt.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, el nostre Grup accepta en la seva totalitat les esmenes presenta-

des pel senyor Xavier Bosch, del Grup Mixt, acceptant i assumint modestament i honestament que milloren el redactat i el precisen; també agrair als diputats senyor Bargalló i senyora Tolosana que, a part de donar-nos suport, ens han precisat alguns aspectes que realment eren millorables i que van ser producte, segurament, de l'excessiva pressa amb què, per qüestions horàries, es va redactar la Moció; agrair, també, des de la discrepància, la franquesa del senyor Francàs (*rialles*), i, quant al senyor Jané, de la majoria, dir-li que perdrem la Moció, però que em queda oberta una porta a l'esperança. A l'esperança que les coses d'aquesta Moció, que són dels mortals –jo sóc incapaç de fer la diferència entre les utòpiques, però hi deuen ser; ell ho ha dit, hi deuen ser–, les coses que he presentat, que són pròpies dels mortals, es faran ja de seguida, i les utòpiques, doncs, ens permetran continuar lluitant per la utopia, que realment és, per descomptat, una bona cosa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Si no hi ha petició de votació separada de cap dels punts de la Moció, als quals queden incorporades les esmenes que acaben de ser acceptades pel diputat defensor de la Moció, procediríem a la votació de tots els punts de la Moció conjuntament. D'acord? (*Pausa.*) Doncs, així, senyories, iniciem la votació.

La Moció ha estat refusada per 28 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Agraint a totes les senyores diputades i als senyors diputats la seva presència en aquesta llarga primera sessió del nou període de sessions, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de deu del vespre i dos minuts.